AU RĂMAS ÎN VIAȚĂ CEI PUTERNICI.
MAI TREBUIE GĂSITĂ O SINGURĂ CHEIE.

ENDGAME

JOCUL FINAL: REGULILE JOCULUI

JAMES FREY
ȘI
NILS JOHNSON-SHELTON

FICTION CONNECTION

TREI

JAMES FREY
ŞI
NILS JOHNSON-SHELTON

ENDGAME
JOCUL FINAL : REGULILE JOCULUI

Original: *Endgame: Rules of the Game* (2016)

Traducere din limba engleză şi note:
LAURENŢIU DULMAN

virtual-project.eu

Editura: TREI, 2017

Această carte este un puzzle.
Descifraţi, decodaţi şi interpretaţi.
Faceţi cercetări.
Dacă sunteţi destoinici, veţi găsi.

 [1]

[1] http://eg2.co/200

kepler 22b

CAMERA CU ANSIBLU[2] DE LA BORDUL NAVEI SEEDRAK SARE'EN, ORBITĂ GEOSINCRONĂ ACTIVĂ DEASUPRA POLULUI NORD MARŢIAN

kepler 22b stă pe un scaun strălucitor în mijlocul unei camere negre, cu tavan scund. Îşi ţine mâinile cu şapte degete împreunate, iar părul cu luciu de platină îi este strâns într-o sferă perfectă în vârful capului. Revede raportul pe care urmează să-l transmită prin ansiblu conclavului său, aflat la ani-lumină distanţă. Jocul care se desfăşoară pe planeta alb-albastră de pe orbita următoare a întâmpinat câteva piedici şi a înregistrat evoluţii neprevăzute – şi totuşi, continuă. Mare parte din ce s-a întâmplat nu este foarte îngrijorător, exceptând distrugerea unuia dintre cele douăsprezece mari monumente ale Pământului. Aparţinea celţilor La Tène şi se numea Stonehenge, iar acum e distrus şi inutilizabil, kepler 22b e foarte îngrijorat din cauza asta. Pentru ca Jocul Final să se încheie, este nevoie de cel puţin una dintre aceste construcţii străvechi, care au fost ridicate cu multe milenii în urmă, pe vremea când semenii lui trăiau împreună cu primele generaţii de oameni.

Şi asta îşi doreşte el cel mai mult să se întâmple.

Ca un Jucător să câştige.

Un Jucător.

Îşi mută atenţia de la raport la holograma proiectată la mică distanţă în faţa lui. Un punct luminos se mişcă în timp real pe harta unui oraş de pe subcontinentul indian. Un Jucător. Judecând după viteza de deplasare, se află într-un vehicul.

Nu este Jucătorul de la care kepler 22b se aşteaptă să câştige, dar este cel care i-a stârnit cel mai mult curiozitatea.

E un Jucător viclean şi nechibzuit.

---

[2] Ansiblu: dispozitiv fictiv care asigură comunicarea instantanee între două locuri aflate la o distanţă extrem de mare unul de celălalt (n.tr.).

Imprevizibil. Impulsiv. Nemilos.

Este shangul, An Liu.

kepler 22b ar continua să-l urmărească, însă ansiblul bâzâie, iar holograma dispare. În cameră se face beznă şi temperatura scade la -60 de grade Fahrenheit. După câteva clipe, în întuneric scânteiază puncte luminoase, apoi proiecţiile lor apar de jur împrejurul lui kepler 22b.

Conclavul.

kepler 22b ar prefera să-l urmărească pe shang, dar nu poate.

A sosit timpul să-şi prezinte raportul.

An Liu

BECK BAGAN, BALLYGUNGE, CALCUTTA, INDIA

Shangul.
TREMURĂ.
Clipeşte.
TREMURĂ.

An Liu merge cu o motocicletă Suzuki GSX-R1000, încercând să mărească viteza, dar nu poate din pricina aglomeraţiei din Calcutta.

Accelerează şi roţile scârţâie pe asfaltul denivelat. Fără cască pe cap, strângând din dinţi, cu plămânii în flăcări şi cu ochii ca nişte fante. Rămăşiţele lui Chiyoko îi apasă pieptul. Lângă colier are un SIG 226 şi câteva grenade artizanale, toate ascunse sub o cămaşă de bumbac.

Accelerează spre nord, spre Cimitirul de pe Strada South Park. Accelerează, accelerează, accelerează.

Cimitirul. Acolo se află el – unul dintre Jucătorii cărora Chiyoko le-a implantat dispozitive de urmărire. Unul dintre Jucătorii pe care îi urmăreşte An acum.

Cimitirul e locul unde îl va găsi pe nabatean. Maccabee Adlai. Care are Cheia Pământului şi Cheia Cerului. Care câştigă.

Sau doar îşi închipuie.

Pentru că e o diferenţă între cele două.

Dacă An ajunge acolo repede, sigur va fi o diferenţă.

Dacă An ajunge acolo, Maccabee nu va câştiga. Nici pe departe.

O să fie mort.

Iar An e la mai puţin de doi kilometri distanţă.

Atât de aproape.

Dar străzile sunt înţesate. Calcutta şi-a revărsat locuitorii în această seară şi toţi caută informaţii sau pe cei dragi, ori semnal pentru mobile. An ocoleşte oameni de afaceri şi vânzători de

mirodenii, femei în haine stridente şi câini vagabonzi, copii care plâng şi taxiuri Ambassador blocate în trafic, ricşe cu mărfuri trase de bărbaţi subţiri ca trestia pe străzi întortocheate, precum peştii care înoată în susul unui râu. An ocoleşte un zebu indolent. Pe oamenii care îi apar brusc în faţă îi îmbrânceşte cu motocicleta sau îi îndepărtează cu lovituri scurte de picior.

La o parte – *TREMURĂTREMURĂ* – la o parte din drum!

An lasă în urma lui ţipete, vânătăi, înjurături şi pumni ridicaţi. Nu e niciun poliţist. Niciun singur reprezentant al legii.

Oare pentru că lumea e în pragul anarhiei?

Oare din cauza Abaddonului, chiar dacă încă nu s-a produs?

E posibil?

Da.

An zâmbeşte.

Da, Chiyoko. Sfârşitul e aproape.

La intersecţia dintre Lower Range Road şi Circus Avenue, apar doi bărbaţi care fac semne cu mâna şi strigă. L-au recunoscut. I-au văzut înregistrarea – deja a văzut-o întreaga lume – şi vor să-l oprească. Ar putea încerca să-l *omoare,* ceea ce lui An i se pare ridicol. Turează motocicleta şi lumea se împrăştie, dar cei doi bărbaţi rămân pe loc şi îşi împreunează braţele.

Proştilor.

An se îndreaptă direct spre cei doi, intrând în ei, trântindu-i la pământ, trecând peste unul şi jupuindu-i pielea de pe un braţ. Bărbaţii strigă, iar unul scoate imediat un pistol care pare foarte vechi. Apasă pe trăgaci, dar pistolul îi explodează în mână. Bărbatul se prăbuşeşte ţipând.

Arma a dat rateu. Era veche. Stricată.

La fel – *CLIPEŞTECLIPEŞTECLIPEŞTE* –, *la fel ca lumea asta.*

Lui An ar putea să-i pară rău pentru bărbatul cu mâna schilodită, dar el este shangul, şi nu-i pasă. Turează motorul şi se ridică în şa, împingând roata din spate înainte şi înapoi, după care demarează, unul dintre bărbaţi ţipă de durere, în timp ce cauciucul i se freacă de picior, jupuindu-i pielea.

Zâmbetul lui An se lărgeşte.

Îi lasă pe cei doi în urmă. Trece pe lângă o frizerie, o cofetărie, un magazin de telefonie mobilă şi un magazin de electronice plin de lume. Pe ecranele din vitrină, An vede imagini cu kepler 22b.

Extraterestrul s-a arătat exact aşa cum era atunci când a

făcut anunţul despre Cheia Cerului. kepler 22b a început să-şi dea în vileag adevăratele intenţii. Acum, Jocul Final este real pentru toată lumea. E real pentru bogaţi şi pentru săraci, pentru puternici şi pentru neputincioşi. Pentru cei violenţi şi pentru cei blânzi. Pentru toată lumea.

Şi lui An îi place.

Acum, toată lumea ştie că primele două chei sunt laolaltă. Că le are Maccabee. Că Jocul Final continuă în ciuda încercărilor nechibzuite ale unor Jucători de a-l opri. Că Jocul Final continuă în ciuda fricii, a speranţei, a crimelor, ba chiar şi în ciuda iubirii.

Lucrul cel mai bun este că însuşi kepler 22b a spus lumii că Abaddon nu poate fi oprit. Că asteroidul uriaş va cădea pe Pământ în mai puţin de trei zile şi că nimeni nu-l poate opri. Că vor muri milioane de oameni.

Lui An îi place.

Motocicleta huruie. Strada se îngustează. Mulţimea se dă la o parte, iar An merge un pic mai tare, ajungând acum la 60 de kilometri pe oră. Se uită la ceasul lui Chiyoko. Vede afişajul dispozitivului de urmărire deasupra cifrelor de pe cadran.

Bip-bip.

El e. Maccabee Adlai.

Atât de – *CLIPEŞTE* – atât de – *TREMURĂ* – atât de aproape.

Atât de aproape, încât îi simte mirosul.

An traversează în viteză Shakespeare Sarani Road, apoi mai trece de două intersecţii şi virează spre nord-vest, pe Strada South Park. Se uită din nou la ceas şi vede punctul.

Bip-bip.

Bip-bip.

La doar câteva străzi distanţă.

CLIPEŞTEtremură.

Chiyoko Juca pentru viaţă.

TREMURĂclipeşte.

Dar eu – TREMURĂ –, eu Joc pentru moarte.

C.S.
COMSTARCHAMBER·KEPLERFUTURIST

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Aisling Kopp, Pop Kopp, Greq Jordan, Griffin Marrs

ADÂNCURI, सूरय को अन्तमि रेज*, VALEA VIEŢII ETERNE, SIKKIM, INDIA*

— Calmaţi-vă, ce dracu'! strigă un bărbat.

Are vreo cincizeci şi cinci de ani, e durduliu, ars de soare şi scăldat în sudoare. Stă în mijlocul holului plin cu Jucători şi tovarăşii lor.

Sarah şi Jago sunt în capătul îndepărtat, cu spatele întors spre o uşă deschisă. Donghul, harappica şi nabateanul, precum şi cele două chei – Cheia Pământului şi Cheia Cerului – fuseseră în camera de dincolo de acea uşă până cu doar câteva minute înainte. Baitsakhan încă era în viaţă şi îşi dorea din tot sufletul s-o omoare pe Shari Chopra, ca să-şi satisfacă dorinţa psihotică de răzbunare, dar lui Maccabee i s-a făcut milă de harappică şi l-a împiedicat pe donghu. Nabateanul era gata să pună mâna pe Cheia Pământului şi Cheia Cerului, dar chiar atunci au dat buzna în cameră Sarah şi Jago. În timp ce Baitsakhan îşi dădea duhul pe podea, olmecul l-a atacat pe Maccabee şi, cu toate că lupta a fost strânsă, până la urmă a câştigat Jago. Sarah a avut şansa s-o omoare pe Micuţa Alice Chopra – fetiţa care este Cheia Cerului –, şi a cărei moarte ar fi pus capăt Jocului Final.

Dar Sarah n-a putut.

Şi nici Jago n-a putut.

Echipa lui Aisling a sosit la câteva clipe după ce s-a încheiat lupta. Celta a avut şi ea o şansă să omoare Cheia Cerului şi a încercat să tragă în ea cu puşca ei cu lunetă. Dar, în ultima clipă, Cheia Cerului a întins mâna şi a atins Cheia Pământului, iar fetiţa a dispărut într-o explozie de lumină, luându-i cu ea pe Maccabee, care era inconştient, precum şi trupul mutilat al lui Baitsakhan. Singura persoană rămasă în viaţă în acea încăpere este Shari Chopra, leşinată din pricina unei lovituri la cap aplicate de Maccabee. Nabateanul ar fi putut s-o omoare şi pe

ea, dar – din milă, empatie sau poate onestitate – a lăsat-o să trăiască.

Unde sunt Maccabee şi cheile acum nu ştie niciunul dintre ei. Poate au ajuns în Bolivia. Sau pe fundul oceanului. Sau poate sunt în audienţă la însuşi kepler 22b ca să discute despre încheierea Jocului Final.

În această fortăreaţă harappică biruită, ridicată pe un versant din Sikkim al munţilor Himalaya, n-au mai rămas decât Jucătorii şi prietenii lui Aisling.

N-au mai rămas decât frica, furia şi confuzia lor.

Şi armele lor.

Pe care le ţin îndreptate unii spre alţii.

— Calmaţi-vă, îi roagă din nou bărbatul. Nu trebuie să mai moară nimeni astăzi, spune el.

S-ar putea să mori tu, îşi spune Sarah, cu pistolul îndreptat spre gâtul bărbatului. Sarah a refuzat s-o omoare pe fetiţa lui Chopra, însă n-ar ezita o clipă să-l împuşte pe acest bărbat sau pe cei din jurul lui, dacă numai aşa ar putea să scape de acolo.

Bărbatul o ocoleşte pe Aisling, pune o mână pe ţeava puştii ei şi o coboară doi inchi. Acum, puşca nu mai este îndreptată spre fruntea lui Sarah, ci spre pieptul ei. Cealaltă mână a bărbatului e goală şi e întinsă cu palma în faţă. Are ochii mari şi rugători. Respiră precipitat.

Un pacifist, îşi spune Sarah.

Bărbatul îşi trece limba peste buze.

Sarah spune cu voce calmă:

— O să mă calmez când niciunul dintre voi n-o să ne mai stea în cale.

Apoi observă că Aisling Kopp e roşie la faţă şi că are o pată de sânge pe obraz – poate e al ei, dar poate că nu e.

Sânge. Şi transpiraţie. Şi murdărie.

— Unde e Cheia Cerului? întreabă Aisling.

Pistolul lui Sarah e uşor. Un singur glonţ. Poate două.

— Daţi-vă la o parte din calea ei! insistă Jago.

Pistolul lui e îndreptat spre capul lui Aisling. Celta arată diferit faţă de ultima oară când a văzut-o. Mai în vârstă, mai dură, mai tristă. Probabil toţi arată la fel. Jocul Final era mai simplu în primele etape, înainte să se fi descoperit vreo cheie. Acum e mult mai complicat.

— Nu plecăm nicăieri, spune Aisling, fără să-şi ia ochii de la

Sarah. Nu înainte să aflăm unde e Cheia Cerului.

— Păi, nu-i aici, spune Sarah.

Împuşc-o! îşi porunceşte Sarah în gând. *Împuşc-o acum!*

Dar nu trage.

Nu poate.

Aisling a încercat să facă ce n-a putut Sarah. A încercat s-o omoare pe fetiţă.

Aisling a încercat să oprească Jocul Final.

Ceea ce înseamnă că Aisling şi prietenii ei nu sunt cu toţii răi.

Sarah se uită la ceilalţi bărbaţi din încăpere, la cei care nu au vorbit. Unul dintre ei, deşi bătrân, are un aer înfricoşător. Şi are un ochi înceţoşat şi alb – poate e un fost Jucător La Tène. Celălalt e de vârstă mijlocie, de-o seamă cu Pacifistul. Are o eşarfă înflorată legată pe cap, ochelari rotunzi şi un rucsac mare plin cu echipamente de comunicaţii. Are şi o puşcă cu lunetă, pe care nu se sinchiseşte s-o îndrepte spre nimeni. În schimb, bagă mâna în buzunarul de la cămaşă şi scoate o ţigară rulată. Şi-o pune între buze, dar n-o aprinde.

Amândoi bărbaţii sunt frânţi de oboseală.

O *zi lungă*, îşi spune Sarah.

O *săptămână lungă.*

O viaţă al dracului de lungă.

Sarah se gândeşte că ar putea să sară în spate şi, în acelaşi timp, să tragă, omorându-l pe Pacifist. Aisling ar trage şi ea imediat, dar, întrucât Pacifistul are mâna pe puşca ei, glonţul şi-ar rata ţinta. Jago ar omorî-o pe Aisling. Apoi i-ar omorî pe celtul în vârstă şi pe hipiotul cu telecomunicaţiile. Iar dacă nu ar mai fi nimeni ascuns pe undeva, Sarah şi Jago ar putea să coboare garda, să se ia în braţe şi să respire uşuraţi. Ar fi putut pleca de acolo nevătămaţi. Şi ar fi putut să-şi continue misiunea de a opri Jocul Final. Sarah estimează că are 60 sau 65 la sută şanse să-i omoare. Nu-i un procent rău, dar nici nemaipomenit.

— Nu face asta, spune Pacifistul, ca şi când i-ar fi citit gândurile lui Sarah.

— De ce nu? întreabă ea.

— Ascultaţi-mă, spune el, întorcând privirea spre Aisling. Vă rog!

— Acu-i acu', mormăie bărbatul cu ţigara între buze, întrerupându-şi tăcerea pentru prima oară.

Bătrânul cu un ochi alb nu spune nimic, plimbându-şi privirea

peste feţele celor din jur.

— Numele meu e Greg Jordan. Am fost agent CIA mai bine de douăzeci de ani. Sunt asociat... ba nu, *prieten* cu Aisling. Ştiu totul despre Jocul Final. Poate chiar mai mult decât oricare dintre voi, credeţi-mă.

Îi aruncă o privire lui Aisling.

— Mai mult decât am spus până acum, spune el pe ton de scuză.

Ochiul stâng al lui Aisling tresare, iar bătrânul oftează zgomotos.

— În fine, continuă Greg, am fost martor la multe dueluri mexicane ca ăsta. O singură mişcare greşită, şi murim cu toţii aici. După cum am zis, nu trebuie să mai moară nimeni. Deja a murit multă lume.

Sarah nu ştie despre ce vorbeşte agentul CIA. Nu ştie că Aisling, Greg şi ceilalţi doi bărbaţi – şi o femeie acum moartă, pe nume McCloskey – şi-au petrecut ziua dinainte mărşăluind prin munţi şi omorându-i pe toţi cei care le ieşiseră în cale. Omorând, omorând, omorând. Până la sfârşitul zilei, au murit mulţi harappici. Peste 50.

Prea mulţi.

Agentul CIA oftează:

— Să nu mărim numărul morţilor.

Umerii lui Aisling se lasă dintr-odată. Se vede limpede că e copleşită de vinovăţie. Până acum, discursul lui Greg Jordan are noimă. Gloanţele rămân în încărcătoare. Picioarele rămân înfipte în pământ. Expresia de pe faţa lui Sarah şi a lui Jago spune: *Continuă.*

Şi Greg Jordan continuă:

— Ştiu că o să vi se pară nerealist, dar cred că putem fi *cu toţii* prieteni. Cred că toţi vrem acelaşi lucru, şi anume, să punem capăt acestei nebunii. Am dreptate? Ce ziceţi, oameni buni? Prieteni? Cel puţin până stăm niţel de vorbă şi ieşim din fortăreaţa asta himalayană?

Linişte.

Apoi Jago spune în şoaptă:

— Să-i dăm dracului pe toţi, Sarah.

O parte din Sarah e înclinată să încuviinţeze, dar, înainte să facă ceva pripit, o aude pe Aisling întrebând:

— *De ce* n-ai omorât-o, Sarah? De ce n-ai putut s-o faci?

În timp ce vorbeşte, îşi coboară puşca pe lângă corp. Acum, Aisling e complet lipsită de apărare, iar asta înseamnă ceva.

Celta păşeşte pe lângă Greg Jordan.

— De ce? repetă ea în cu glas scăzut, uitându-se ţintă la Sarah.

Aisling îşi doreşte din tot sufletul ca Jocul să se termine. Îşi doreşte să-l oprească. Îşi doreşte să salveze vieţi. La fel ca Sarah şi Jago.

Antebraţul lui Sarah pulsează, amintindu-i că în lupta cu Maccabee şi Baitsakhan s-a ales cu o plagă împuşcată care ar trebui îngrijită. Capul i se învârte uşor. Mâna în care ţine pistolul îşi slăbeşte strânsoarea.

— Ştiu că ar fi trebuit… spune ea.

— Bineînţeles că ar fi trebuit, răspunde Aisling.

— Voiam să se termine. Aveam *nevoie* să se termine.

— Atunci ar fi trebuit să apeşi pe trăgaci!

— Ai… ai dreptate. Dar aveam nevoie să se termine, repetă Sarah.

— N-o să se termine până nu moare fetiţa aia, îi aminteşte Aisling.

— Nu la asta mă refer, spune Sarah, coborând vocea cu o jumătate de octavă. Aisling, şi eu vreau ca Jocul Final să se termine, dar aveam nevoie să se termine nebunia asta… aşa ai zis, Greg, nu? Aveam nevoie să pun capăt nebuniei din capul meu. Dacă aş fi apăsat pe trăgaci, atunci m-ar fi… m-ar fi…

— Te-ar fi distrus, a completat-o Jago, coborând şi el un pic garda. Am încercat şi eu, celto. Poate că a fost egoist din partea ei, dar cred că Sarah a făcut bine că n-a omorât Cheia Cerului. Era doar un copil. Orice s-ar întâmpla, Sarah a făcut ce trebuia.

Aisling oftează:

— La dracu’!

Câteva clipe, nimeni nu spune nimic.

— Înţeleg, continuă celta. Adevărul e că tot drumul până aici m-am rugat să nu trebuiască s-o omor eu însămi de aproape. Să o pot omorî trăgând de la distanţă cu puşca asta, mărturiseşte ea, agitându-şi arma, apoi se uită dincolo de Sarah, în camera întunecată de la capătul holului. Dar se pare că am ratat, nu?

Sarah încuviinţează din cap:

— A dispărut. Zicea întruna „Cheia Pământului”, iar la un moment dat cred că a atins-o şi…

Jago plesneşte din limbă:

— Puf!

— Cum adică, *puf?* întreabă Jordan.

— Pur şi simplu au dispărut, spune Sarah. Ceea ce nu-i chiar atât de incredibil când te gândeşti că, acum treizeci de minute, Jago cu mine şi cu ceilalţi doi Jucători eram în Bolivia.

— Aiureli, spune Aisling.

— Cum, nu v-aţi teleportat şi voi aici? întreabă Jago, încercând să facă o glumă, deşi ţine în continuare pistolul îndreptat spre tâmpla celtei.

Dar lui Aisling deja nu-i mai pasă. Nu e prima oară când o ameninţă cineva cu pistolul şi nu va fi nici ultima.

— Nu, nu ne-am teleportat, răspunde celta. Am folosit mijloace demodate: avioane, trenuri, maşini… Şi mersul pe jos. Mult mers pe jos.

— Dar Cheia Cerului… *chiar* a dispărut, nu? întreabă Jordan.

Sarah dă din cap în semn că da:

— Dar mama ei a rămas înăuntru.

Lui Aisling îi ia o clipă să înţeleagă, apoi aruncă o privire în încăpere:

— Cine, Chopra?

— Da, răspunde Sarah.

— Şi e în viaţă? întreabă celta cu prea multă disperare în glas.

— *Sí*[3], răspunde Jago.

— Căcat! intervine Jordan. Nu e bine deloc.

— De ce nu? întreabă Sarah.

— Tocmai… ăă… i-am omorât toată familia.

— *Que?*[4] spune Jago.

— Asta e o fortăreaţă harappică, explică bătrânul din spatele holului. Dar n-a fost suficient de rezistentă, adaugă el cu mândrie în glas.

— N-o să-i placă prea mult de mine când o să se trezească, spune Aisling. Nici mie nu mi-ar plăcea de mine.

— Căcat, spune Sarah.

— *Sí, mierda.*[5]

— Ar trebui s-o omorâm, spune bătrânul.

însă Aisling ridică o mână:

---

[3] În spaniolă, în original: „Da.” (n.tr.).

[4] În spaniolă, în original: „Ce?” (n.tr.).

[5] În spaniolă, în original: „Mda, căcat.” (n.tr.).

— Nu. Jordan are dreptate. Ajunge pe ziua asta. Marrs – Sarah şi Jago îşi dau seama că celta vorbeşte cu bărbatul cu echipamentele de comunicaţii –, poţi s-o păstrezi în rolul de Frumoasa din Pădurea Adormită, nu?

— Sigur, nicio problemă, răspunde Marrs cu o voce nazală şi stridentă.

— Hei, spune Jordan, pare că ne-am calmat cu toţii. Suntem calmi, nu?

— Mai calmi, răspunde Sarah, dar înţelege ce vrea să spună şi îşi coboară pistolul.

La fel face şi Jago.

Celta îşi pune puşca pe podea:

— Sarah, Jago, ascultaţi-mă. Eu m-am săturat să Joc. O vreme, am crezut că am să încerc să câştig, dar nu e nimic de câştigat în povestea asta. Suntem cu toţii pierzători. Şi poate că cine va câştiga va fi cel mai mare pierzător. Cine vrea să câştige dreptul de-a trăi pe Pământ dacă planeta e urâtă, muribundă şi plină de suferinţă? Eu, nu.

— Nici eu, spune Sarah, amintindu-şi din nou cum declanşase totul când luase Cheia Pământului de la Stonehenge.

Şi-a amintit din nou de Christopher şi de vinovăţia ei.

Aisling se apropie de Sarah, întinzându-i mâna:

— Când eu, Jordan şi Marrs am hotărât să lucrăm în echipă, le-am spus că, dacă nu putem câştiga Jocul Final, atunci vom încerca să găsim Jucători care să gândească la fel ca noi. Că le vom da posibilitatea de a ni se alătura, ca să putem pune capăt acestei poveşti nenorocite. De exemplu, dacă am să-l întâlnesc vreodată pe Hilal, nu vreau să lupt cu el. A avut dreptate la Convocare. Atunci ar fi trebuit să lucrăm împreună. Să sperăm că acum nu e prea târziu.

Sarah se apropie, dar nu strânge mâna lui Aisling:

— De unde ştim că putem să avem încredere în voi?

Celta se încruntă, ridicându-şi un colţ al gurii:

— Nu ştiţi. Nu încă.

— Încrederea trebuie câştigată, spune Sarah, ca şi când ar cita dintr-un manual de antrenament.

Aisling dă din cap aprobator. Ştie asta. O ştiu cu toţii.

— Exact. Dar puteţi să aveţi puţină încredere. Nu v-am împuşcat când am încercat să omor Cheia Cerului. Nu v-am împuşcat în spate în Italia, când am avut ocazia, deşi poate că

ar fi trebuit s-o fac. Pop e sigur că ar fi trebuit să vă împuşc – bătrânul mormăie –, iar acum câteva zile la fel credeam şi eu. Dar poate n-am făcut-o ca să ne putem întâlni acum. Poate n-am făcut-o pentru că noi trei încă mai avem un cuvânt de spus. Ce va fi va fi, nu?

— *Sí.* Ce va fi va fi, spune Jago cu glas scăzut.

— Dacă încercăm să oprim nebunia asta împreună, continuă Aisling, dacă încercăm din răsputeri, atunci n-am să vă fac rău. Nimeni din echipa mea n-o să vă facă vreun rău. Aveţi cuvântul meu!

Sarah îşi sprijină braţul stâng, care e rănit. Se uită la Jago şi îşi înclină capul. Dintr-odată, tot ce-şi doreşte e să adoarmă în braţele lui Jago. Îşi dă seama că şi el îşi doreşte acelaşi lucru. Olmecul încuviinţează scurt din cap. Sarah se sprijină de corpul lui.

— Bine, Aisling Kopp, spune Jago în numele amândurora, strângând mâna celtei. Noi o să avem încredere în voi, iar voi o să aveţi încredere în noi. O să distrugem Jocul Final. Împreună. Dar am o întrebare care nu-mi dă pace.

Aisling zâmbeşte. Pare că o pală de vânt a pătruns în hol. E şi senzaţia lui Sarah, pe care o cuprinde un val de uşurare. S-a terminat cu lupta pe ziua de azi. Jordan fluieră uşor, iar Marrs îşi aprinde ţigara, după care traversează holul, iar când trece pe lângă Jago şi Sarah, îngaimă că trebuie să vadă în ce stare e Shari Chopra. Singurul care nu se relaxează e bătrânul.

Aisling nu-l ia în seamă şi se concentrează doar asupra noilor ei aliaţi. Poate că sunt şi noii ei prieteni.

— Care este întrebarea, Jago Tlaloc?

— Dacă noi am ratat şansa, iar Cheia Cerului a scăpat cu viaţă, cum o să mai oprim Jocul Final acum?

Aisling se uită la Jordan:

— Cred că acum e rândul tău, nu?

Jordan ridică din umeri:

— Mda.

Aisling oftează:

— Mi-am dat seama că ascunzi ceva încă din ziua când te-am cunoscut, Jordan. Ia zi, eşti pregătit să dai cărţile pe faţă?

Marrs râde zgomotos din încăperea alăturată, iar Jordan se îndreptă de spate şi spune:

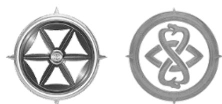
— Dragi prieteni, a sosit momentul să faceţi cunoştinţă cu

Stella Vyctory.

$$ds^2 = -c^2dt^2 + dl^2 + (k^2 + l^2)(d\theta^2 + sin^2\theta\ d\phi^2).$$

Maccabee Adlai, Micuţa Alice Chopra

CIMITIRUL DE PE STRADA SOUTH PARK, CALCUTTA, INDIA

Maccabee scapără o brichetă Zippo. Flacăra se aprinde şi tremură. Se află într-o cameră mică şi neagră ca smoala, pe care Maccabee n-o recunoaşte. Pare că Maccabee iarăşi a fost teleportat undeva fără voia lui.

Coboară flacăra şi, da, vede Cheia Cerului. Fetiţa tremură în faţa lui. Ochi mari, păr negru şi strălucitor. Pumnii încleştaţi la piept. Un copil înfricoşat.

Fetiţa nu poate spune decât:

— T-t-t-t-t-tu.

— Mă cheamă Maccabee Adlai. Sunt Jucător. La fel ca mama ta.

Rosteşte vorbele nedesluşit şi are vocea nazală din pricina bătăii pe care a încasat-o de la Jago Tlaloc înainte să se trezească aici, în beznă. Ridică o mână şi îşi potriveşte mandibula la loc cu un trosnet puternic.

— T-t-t-t-t-tu.

Pe Maccabee îl doare tot corpul, şi mai ales zona inghinală, coşul pieptului, degetul mic şi mandibula. Degetul mic e dat complet peste cap. Dar măcar are inelul pe el. Închide capacul ca să acopere acul înveninat, apoi îşi îndreaptă degetul, împingându-l în coapsă. Un fior de durere îi străbate braţul până la gât. Degetul nu se îndoaie la încheieturi, dar măcar nu mai stă într-un unghi ciudat.

Până câştig chestia asta, n-o să mai rămână mare lucru din mine, îşi spune în sinea lui.

— T-t-t-t-t-tu, repetă fetiţa.

Maccabee se apropie de ea. Fetiţa se retrage. Sângele i se scurge din obraji. Nu are mai mult de trei ani. Atât de mică. Atât de inocentă. Nu merita să treacă printr-o asemenea încercare.

Jocul e o porcărie, i-a spus Shari Chopra. Şi, în clipa aceea,

Maccabee a fost de acord cu ea. Acum, îşi dă seama că probabil asta i-a salvat viaţa lui Shari – asta l-a făcut s-o adoarmă cu o lovitură în loc să o împuşte. Se uită la Alice şi nu-şi regretă decizia.

Atât de mică.

— Mama ta trăieşte, spune Maccabee. Am salvat-o de un om rău. A atacat-o, dar l-am… oprit.

Cât pe ce să spună *omorât,* dar ar fi fost nepotrivit, nu? De faţă cu un copil?

— Mama ta trăieşte, repetă el, dar nu e aici… oriunde am fi noi acum.

— T-t-t-t-t-tu, spune din nou fetiţa, cu ochii măriţi.

Maccabee mai face un pas în faţă, cu bărbia lăsată în piept, atingând cu ceafa tavanul de piatră. Aerul este jilav. Nu se aud decât respiraţiile lor. Maccabee îşi flutură degetele, numai cel mic rămânându-i nemişcat ca un băţ.

— Nu-ţi face griji. N-am să-ţi fac rău. I-am promis mamei tale, şi am vorbit serios.

Se împiedică de ceva. Coboară privirea. Un ghem de cârpe.

— T-t-t-t-t-tu. Din visul meu. Tu-tu-tu faci *rău* oamenilor…

— N-am să-ţi fac rău, repetă el.

Coboară bricheta şi împinge cârpa cu piciorul. E grea. Se uită la ea mai cu atenţie. Un membru. Un picior. O gaură cu marginile arse în buzunarul cu fermoar de pe coapsă. Ridică bricheta deasupra capului şi luminează faţa pătată de sânge a lui Baitsakhan – are ochii goi şi ficşi, gura larg deschisă şi gâtul despicat de mâna bionică, ale cărei degete încă sunt încleştate pe porţiunea cervicală a propriei lui coloane.

Baitsakhan.

Ia.

Ucide.

…

Pierde.

Pentru el, Jocul Final s-a terminat.

Bine c-am scăpat de el.

Maccabee scuipă pe podea, iar fata icneşte şi arată cu degetul:

— Nu! Nu tu! *El! El* e cel rău! *El* a luat degetul mamei! *El* face rău oamenilor! *El* e cel rău! *El* e cel rău!

Maccabee loveşte cu piciorul cadavrul donghului, întorcându-l

cu faţa în jos. Apoi păşeşte între Cheia Cerului şi Baitsakhan. N-ar trebui să vadă aşa ceva. Niciun copil n-ar trebui să vadă aşa ceva.

— Nu-ţi face griji. N-ai să păţeşti nimic. Nu-ţi poate face rău.

— Mama.

— Nu-i mai poate face rău nici ei.

Dintr-odată, lui Maccabee i se face teamă că poate a călătorit şi Shari cu ei. Poate şi olmecul. Şi cahokiana. Se uită de jur împrejur, dar nu mai e nimeni. Sunt doar el, Cheia Cerului şi…

— Cheia Pământului! strigă el.

UNDE E?

Fetiţa tremură. Sare în sus, apoi corpul i se încordează ca şi când ar fi posedată. Mâna ei dreaptă îi cade pe lângă corp, iar mâna stângă i se ridică brusc, cu palma în sus. Maccabee se apropie şi mai mult. Fetiţa nu se mişcă. Frica ei pare să fi dispărut cu totul, iar în locul ei n-a mai rămas nimic. *E în stare de şoc,* îşi spune Maccabee. *Sau poate a pus stăpânire pe ea o forţă puternică.*

Se uită în mâna ei. O mică sferă. Cheia Pământului.

Maccabee o ia din mâna ei. Fetiţei îi tresare o sprânceană, dar în rest are o mină impasibilă.

— Am s-o păstrez eu, spune nabateanul, punându-şi-o într-un buzunar cu fermoar al vestei şi lovind-o uşor cu palma.

— Cheia Pământului.

— Exact, răspunde el.

Apoi studiază mica încăpere în care se află. *Unde naiba suntem?* Podeaua e de pământ, iar în rest, totul e din piatră fără niciun ornament. Nici ferestre, nici uşi. Nicio intrare, nicio ieşire. În timp ce se uită în jur, îşi plimbă o mână peste trunchi, să vadă ce unelte are la îndemână. Nicio armă. Dar are la el smartphone-ul, un pachet de gumă şi străvechiul lui cuţit nabatean.

Adrenalina i se duce din sistem şi îl cuprinde un val de durere. Îşi dă seama că tot ce s-a întâmplat recent – că i-a găsit pe Sarah şi Jago în Bolivia, că i-a urmărit prin ruinele oraşului Tiwanaku, că a fost teleportat undeva prin portalul antic, că a luptat, a omorât, apoi iar a luptat şi a fost răpus de olmecul cel energic, care cântăreşte cu cincizeci sau şaizeci de livre *mai puţin* decât el, după care a fost teleportat din nou –, toate astea s-au întâmplat probabil în ultimele două ore.

Are nevoie de odihnă. Cât mai repede.

— Cheia Pământului spune că… începe fetiţa cu glas monoton.

Maccabee simte că îi vibrează cracul pantalonului.

— …spune că vine cineva.

Cracul vibrează foarte puternic. Nabateanul îşi atinge piciorul. *Globul de sticlă!*

Un alt Jucător!

Se uită în stânga şi în dreapta, în sus şi în jos, dar nu-şi dă seama unde ar putea să se ducă. Oare urmează să apară încă un Jucător în această încăpere? Va trebui să lupte cu trupul lui plin de răni în această cutie? În acest, acest… sarcofag?

Se întoarce brusc şi bricheta se stinge. Îi răsuceşte rotiţa – *hârş, hârş, hârş* –, dar nu se aprinde. Şi totuşi, în bezna din cămăruţă zăreşte ceva. Chiar în faţa lui. Un fir subţire şi alb. Îl urmăreşte cu privirea şi vede un pătrat mai deschis la culoare în tavan. Îşi îndeasă bricheta într-un buzunar, îşi aşază ambele mâini pe piatra de deasupra şi apasă. E grea, iar Maccabee se încordează şi geme, iar gâfâitul lui se amestecă cu scrâşnet de piatră pe piatră.

O deschizătură. Lumină. În cămăruţă se revarsă aer fierbinte, iar nabateanul îşi strecoară degetele pe după marginea lespezii groase de şase centimetri şi o împinge la o parte. Se ridică în vârful picioarelor şi se uită peste marginea deschizăturii.

Se află într-o groapă. Iar groapa e acoperită de o cupolă gotică sprijinită pe coloane, ca la un mormânt sau un monument. Lumina portocalie a unui stâlp de iluminat, strălucirea stinsă a amurgului pe cer, crengile întunecate ale copacilor cu frunza deasă acoperind totul ca nişte draperii. Uguitul unui porumbel, apoi fâlfâit de aripi. În apropiere, zumzetul estompat al unui oraş – trafic, bâzâit de aer condiţionat, voci.

Maccabee o înhaţă pe Cheia Cerului şi o scoate prin deschizătură. Apoi iese şi el. Sunt în mijlocul unui cimitir vast dintr-o epocă apusă, cu morminte somptuoase de piatră – cavouri victoriene boltite în care probabil sunt înmormântate familii întregi, obeliscuri de şapte metri înălţime şi piedestaluri de bazalt de mii de kilograme. Multe sunt acoperite cu muşchi şi licheni, şi toate sunt pătate de intemperii. Vegetaţia a umplut toate colţurile şi peticele disponibile – ierburi, palmieri, buruieni,

arbori de esenţă tare, banieni[6] ale căror rădăcini aeriene coboară din loc în loc spre pământ. E unul dintre cele mai impresionante morminte din câte a văzut Maccabee.

Cheia Cerului păşeşte pe potecă, cu braţele lipite de coapse, mişcându-şi picioarele ca un robot. Fetiţa e în transă, dar reuşeşte să spună:

— Vine cineva. E aproape.

Maccabee scoate globul cu mâna dreaptă şi cuţitul cu stânga. Degetul cel mic îi rămâne drept. La fel ca atunci când Alice Ulapala l-a atacat în ascunzătoarea lui din Berlin, singurul avertisment al globului este că se aprinde, fără să-i dea vreo informaţie despre cine vine sau din ce direcţie.

Maccabee ştie că, pentru prima oară în viaţa lui, va trebui să fugă. E prea rănit, prea neînarmat, prea dezorientat şi prea vulnerabil cu Cheia Cerului alături ca să poată rămâne pe loc.

Îşi îndeasă globul în buzunar, o înhaţă pe fetiţă şi o pune la subsuoară ca pe un pachet. O ia la fugă pe o potecă de pământ prin cimitirul întunecat, până ajunge într-o zonă deschisă, fără copaci şi cavouri impozante. În faţa nabateanului se înalţă un zid de piatră de trei metri, dincolo de care se văd clădiri simple de beton care mărginesc o stradă.

Unde naiba sunt? Nu seamănă deloc nici cu Peru, nici cu Bolivia. Şi nici măcar cu America de Sud!

Se apropie de zidul înalt, se uită în stânga, apoi în dreapta. Zidul are suficiente muchii cât să poată fi escaladat, dar nu şi dacă trebuie să care Cheia Cerului. Se întoarce şi porneşte spre stânga, mergând cu paşi iuţi pe lângă zid. Globul din buzunarul lui s-a mai liniştit un pic, deci poate că cine vine spre ei le-a pierdut urma.

Cheia Cerului cântăreşte cam 15 kilograme. O ţine la subsuoară culcată, cu capul în faţă şi cu picioarele bălăngănindu-i-se în spate. E ca şi când ar căra o păpuşă cât un copilaş.

Când ajunge la colţul zidului, Maccabee dă peste nişte unelte de gropar: o lopată înfiptă într-o grămadă de nisip, un târnăcop, cu colac de funie rezistentă. Pune jos Cheia Cerului şi taie o bucată de funie lungă de patru metri. Şi-o trece în jurul mijlocului şi pe după umeri, apoi şi-o pune în spate pe Cheia

[6] Banian: smochin din India, cu numeroase rădăcini adventive aeriene verticale (n.tr.).

Cerului, îi trece funia o dată pe sub fund şi de două ori peste spate. Îşi lipeşte fetiţa de spate, apoi leagă capetele funiei în dreptul X-ului pe care aceasta îl face pe pieptul lui. Cheia Cerului stă bine în acest rucsac improvizat, iar Maccabee îşi poate folosi acum ambele mâini. Simte pe ceafă respiraţia precipitată a fetiţei, care încă e în transă, probabil din pricina şocului de a fi fost luată de lângă mama ei şi pentru că a venit în contact cu Cheia Pământului.

Nabateanul vrea să escaladeze zidul şi să coboare în strada acestui oraş necunoscut, însă suprafaţa acestuia e prea netedă aici – nu are de ce să se agaţe. E pe punctul să se întoarcă în locul unde putea să se caţăre pe zid, însă îi vine brusc o idee care îl ţintuieşte locului. Funia! Târnăcopul!

Leagă funia de coada de lemn şi aruncă târnăcopul peste zid, ca pe un cârlig. Trage cu putere de funie. Ţine. Îşi sprijină picioarele de zid şi începe urcuşul.

Dar în aceeaşi clipă, globul din buzunar vibrează ca un mic cutremur, iar Cheia Cerului iese din transa ca de zombi, îşi înfige mâna în părul lui şi trage cu putere. Maccabee îşi pierde echilibrul şi alunecă jumătate de metru într-o parte. Aerul trosneşte în jurul lui. O bucată de zid explodează lângă faţa lui, apoi se aude o împuşcătură de pistol.

— El e aici, spune Cheia Cerului.

Nabateanul se adăposteşte în spatele unei pietre funerare, în timp ce alte trei gloanţe trec la foarte mică distanţă de ei. Maccabee loveşte lopata cu piciorul, făcând-o să sară în sus, şi o înhaţă din aer. Se răsuceşte spre dreapta, dar Cheia Cerului îl trage iarăşi de păr şi spune:

— În cealaltă direcţie.

Asta înseamnă să traverseze linia focului, dar Maccabee are încredere în ea. Nu-i ia mult să-şi dea seama că, cel mai probabil, Jucătorul de sex masculin care îi atacă e shangul, An Liu. Marcus şi Baits au murit, Jago e cu Sarah, iar Hilal probabil e convalescent în Etiopia.

Şi dacă e Liu, probabil că are nişte bombe la el.

Asta înseamnă că Maccabee trebuie să *FUGĂ!*

Ia o lopată de nisip şi o aruncă în aer, creând o perdea praf, şi o ia la fugă prin spatele ei. Se aude un clinchet estompat, iar nabateanul se ascunde după un trunchi gros de copac, acoperind capul fetiţei cu mâinile, şi *bum!* Explozia se produce

chiar în locul unde se aflau ei cu o secundă înainte, scuturând frunzele copacilor şi proiectând o ploaie de pietricele şi lemn. A fost o explozie de mică intensitate, dar i-ar fi rănit dacă nu s-ar fi mutat de acolo.

— Întoarce-te chiar aici, spune calm Cheia Cerului.

Nu vede nimic din locul unde se află şi îl doare tot corpul de la încercările prin care a trecut, însă fetiţa i-a salvat viaţa, aşa că o ascultă.

— Stânga. Mergi înainte. Stânga. Stânga. Dreapta. Stânga, stânga, stânga.

Maccabee urmează fiecare instrucţiune, deşi pare că se învârt în cerc. Se lasă pe vine, şerpuieşte, pivotează şi sare. Scapă la limită de alte câteva gloanţe şi de încă o mică explozie. Fetiţa transformă cimitirul într-un labirint întortocheat, şi strategia funcţionează. Cheia Cerului ştie cumva unde se află An. Maccabee îşi dă seama că această fetiţă – cel puţin în acest moment – este cu mult superioară misteriosului glob pe care l-a folosit până acum ca să localizeze Jucătorii.

În cele din urmă, ocolesc un bloc mare de piatră neagră şi dau peste o deschizătură arcuită în zid, suficient de mare cât să treacă o maşină. Deschizătura e mărginită de două construcţii mici, văruite în roz. La celălalt capăt al ei, se vede o poartă de fier forjat. Dincolo de poartă e o stradă lată, pe care trec maşini, iar de cealaltă parte a străzii, lângă trotuar, e parcată o motocicletă de ultimă generaţie.

Ieşirea. E la 10 metri în linie dreaptă. Dar această distanţă de 10 metri este complet expusă.

— E prea departe, spune Maccabee, iar globul din buzunar vibrează atât de puternic, încât pare că e gata să sară. O să ne omoare.

Cheia Cerului îi scarpină gâtul:

— Aici.

— Văd ieşirea, dar e prea departe!

Nu au la dispoziţie mai mult de câteva secunde. Fetiţa îl scarpină mai tare, înfigându-şi unghiile în pielea lui.

— Aici! îi şopteşte ea în ureche.

Şi Maccabee înţelege. Are ceva în gât: *un dispozitiv de urmărire.* Pe care An şi cine ştie câţi alţi Jucători l-au folosit ca să-i dea de urmă!

Maccabee îşi scoate cuţitul şi, cu multă îndemânare, îşi

extirpă o bucată de piele de pe gât. Are grijă să nu taie vreo venă importantă sau să-şi spintece vreun muşchi sau tendon. Nu-l doare foarte tare, dar curge mult sânge.

— Ăsta e, spune fetiţa.

Nabateanul coboară cuţitul, se uită la bucata de piele şi da, îl vede. O mică bilă neagră. Face pielea ghem şi o aruncă. Proiectilul însângerat face un arc pe deasupra unei pietre funerare şi dispare. Maccabee se pregăteşte s-o ia la fugă, însă fetiţa îşi adânceşte o unghie în rana lui cea mai proaspătă şi şopteşte:

— Aşteaptă.

Nabateanul îşi înăbuşă un strigăt de durere şi face ce i-a spus. O secundă. Două. Trei.

— Acum! Drept înainte.

Aruncă lopata şi aleargă cu toată viteza spre ieşire. Nu se aude nicio împuşcătură. Au aşteptat ca An să muşte momeala dispozitivului de urmărire aruncat în cimitir, şi se pare că a muşcat.

Ieşirea se apropie tot mai mult. Vor scăpa cu bine. Pe trotuarul din dreptul ieşirii trece o femeie îmbrăcată cu un sari portocaliu. Apoi pe stradă apare un autobuz, iar Maccabee vede pe el o reclamă la ţigări. Textul e în hindi.

India. Suntem în India.

Vor scăpa cu bine. Globul din buzunarul lui a luat-o razna, întinde mâna să-l ţină, dar globul sare din buzunar, iar Maccabee frânează.

— Lasă-l! spune fetiţa.

Nabateanul se întoarce după globul care sare pe pământ ca o vietate, împrăştiind o puternică lumină galbenă.

— Nu! strigă fetiţa.

Maccabee vede ceva cu coada ochiului. Pe potecă e An Liu, cu un pistol în mână. Încă nu i-a văzut, se uită de jur împrejur, iar nabateanul e gata să pună mâna pe glob, dar… prea târziu. An Liu îl zăreşte pe Maccabee, care se aruncă într-o parte, iar globul străluceşte atât de puternic, încât învăluie în lumină zidul, poteca şi pe An. Shangul trage de câteva ori, dar, fiind orbit de glob, toate gloanţele trec pe lângă Maccabee.

— Lasă-l! Eu îl controlez! Pleacă! îl imploră fetiţa pe nabatean.

Şi Maccabee i se supune încă o dată. O ia la fugă spre stradă. Se opreşte lângă motocicletă, rupe capacul dispozitivului de

aprindere şi porneşte motorul într-o clipă, atingând firele între ele. Sare în şa, accelerează şi o ia din loc imediat. Acum, lumina globului învăluie totul pe o rază de 20 de metri, iar lumea de pe stradă ţipă, arată cu degetul, o ia la fugă.

— Eu îl controlez, repetă Cheia Cerului cu glas scăzut, cu capul sprijinit pe umărul lui Maccabee. Eu îl controlez.

Corpul fetiţei e moale. Şi ea e frântă de oboseală.

Când ajung la următoarea intersecţie, lumina globului e înlocuită de un şuier strident, care apoi se stinge şi – PUFFF! – toată strada e cuprinsă de o sferă uriaş de fum. Maccabee pune un picior pe asfalt şi virează brusc, făcând roata din spate să derapeze. În urma lor, aerul e brăzdat de o ploaie de proiectile: aşchii de copac, bucăţi de beton şi fragmente de maşini.

Cheia Cerului leşină, oraşul indian e cuprins de haos şi, deocamdată, An Liu nu mai e pe urmele lor.

Pentru prima oară în viaţa lui, Maccabee a fugit de o luptă. Şi a mers. Cu ajutorul acestei fetiţe remarcabile şi poate posedate, a mers.

N-am să las pe nimeni să-ţi facă rău, îşi spune în sinea lui.

Şi e foarte serios.

An Liu

CIMITIRUL DE PE STRADA SOUTH PARK, CALCUTTA, INDIA

An îngenunchează. Clatină din cap, încercând să-l limpezească.

Cât pe ce să pun mâna pe ei.

TREMURĂ.

Cât pe ce.

CLIPEŞTE.

A fost o explozie puternică.

E drept că, în ultima clipă, An a aruncat o grenadă în globul de lumină, dar explozia a fost de la altceva. Probabil că nabateanul a pus acolo acel dispozitiv strălucitor şi l-a detonat ca să obţină timp şi să scape. A reuşit. Nabateanul a dispărut.

Cu primele două chei.

A dispărut.

CLIPEŞTE.

Se uită sub tricou la colierul din rămăşiţele lui Chiyoko. La fel ca totul în jur, e acoperit cu praf fin. Şi-l scoate de la gât. Îl scutură uşor, îl şterge cu degetele, suflă în el. Când e suficient de curat, şi-l pune la loc.

Se scutură de praf, îşi ia SIG-ul de jos şi îi schimbă încărcătorul. Se aud sirene în depărtare.

Tremurătremură.

Lumea ştie de Jocul Final, iar Abaddonul se apropie, însă legile încă n-au dispărut cu totul. Nu încă.

O ia la fugă spre ieşire. Nabateanul a dispărut, la fel şi motocicleta lui An.

Shangul scuipă, şi saliva îi e îngroşată de cenuşă neagră.

Nabateanul a dispărut.

Aisling Kopp, Greg Jordan, Griffin Marrs, Pop Kopp, Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Shari Chopra

SPRE SUD, DE-A LUNGUL RÂULUI TEESTA, ÎN APROPIERE DE MANGAN, SIKKIM, INDIA

Aisling se uită peste umăr. Pe bancheta din spate a Jeepului stă Shari Chopra. E inconştientă şi are înfipt în dosul palmei acul unei perfuzii cu regulator fixate deasupra geamului. Perfuzia îi administrează o mică doză de BZD[7], suficientă s-o menţină teafără şi adormită câtă vreme va fi nevoie. Până vor ajunge în Thailanda, unde îi duce Jordan şi unde îi aşteaptă Stella Vyctory.

Jeepul se hurducă pe drumul înconjurat de munţi. Aisling se gândeşte la Shari. După ce s-a încheiat confruntarea cu Sarah şi Jago, Aisling s-a dus după Marrs în cea mai adâncă încăpere din fortăreaţa harappică şi a văzut-o pe mama cu păr ca pana corbului a Cheii Cerului – vie şi oarecum teafără.

Aisling are o dilemă care nu-i dă pace. Pe de o parte, Aisling bănuieşte că Shari este una dintre Jucătoarele oneste, care nu merita să moară stupid, ucisă de un Jucător psihopat. Îi pare bine că Baitsakhan şi Maccabee n-au omorât-o. Dar pe de altă parte, din punctul de vedere al lui Shari, Aisling probabil *este o* Jucătoare psihopată. Dacă n-ar fi fost Aisling, familia lui Shari încă ar fi fost în viaţă. Desigur, fiica ei tot ar fi fost luată de nabatean, dar toţi harappicii refugiaţi în munţi ar fi trăit şi acum dacă n-ar fi fost pestriţa echipă a morţii condusă de Aisling.

Aisling încearcă să iasă din dilemă dând vina pentru ce s-a întâmplat pe Jocul Final – nu ea a făcut din fiica lui Shari una dintre nenorocitele alea de chei, ci Jocul Final. Aisling a făcut ce credea că trebuie să facă pentru a opri Jocul Final, iar Shari a făcut ce ar fi făcut orice mamă.

Toate astea o fac pe Aisling să-şi dorească şi mai mult să

[7] Prescurtare pentru benzodiazepină, medicament folosit pentru tratarea anxietăţii şi insomniei (n.tr.).

oprească Jocul Final şi să-i pedepsească pe Creatori, mai ales pe kepler 22b.

În adâncul ei, celta ştie că, atunci când se va trezi, Shari nu va fi foarte iertătoare. Harappica nu-şi va dori decât răzbunare, iar Aisling ştie că răzbunarea este o boală neiertătoare care funcţionează cu totul în afara domeniului logicii. Desigur, Aisling ar putea să încerce s-o îmbuneze pe Chopra, s-o implore să fie raţională, să insiste că Jocul Final i-a omorât rudele, dar Aisling ştie că ar fi o porcărie. *Ea* i-a omorât, împreună cu Jordan, Pop şi restul echipei. Iar acum, Chopra e inconştientă pe bancheta din spatele ei.

Jordan e la volan, iar Aisling stă înghesuită între el şi Marrs pe bancheta din faţă. De fiecare dată când schimbă viteza, Jordan întinde mâna până între picioarele celtei. Şi de fiecare dată se scuză cu jumătate de gură, până când Aisling îi cere să tacă. Jordan se supune. Sarah stă la mijlocul banchetei din spate, între Shari şi Jago, cu trunchiul sprijinit incomod în poala olmecului şi cu braţul rănit – pe care Aisling i l-a bandajat – sprijinit într-o faşă. Jago e treaz şi tăcut. Are o mână pe creştetul lui Sarah, cu degetele în părul ei. A spus foarte puţine până acum, dar de fiecare dată când a vorbit, a fost calm şi prietenos.

Cu Pop lucrurile stau cu totul altfel.

Stă în partea din spate a Jeepului, printre echipamentele pe care nu le-au putut lăsa în urmă – mai ales arme şi o staţie de comunicaţii prin satelit pe care Marrs o foloseşte ca să se conecteze la internet. Pop n-a scos o vorbă de când au încheiat această alianţă. N-a întrebat nimic despre Cheia Cerului şi nici n-a vorbit cu Sarah sau Jago. N-a spus că este de acord să se întâlnească cu Stella, nici că ar fi împotrivă.

Pentru Aisling, tăcerea lui e la fel ca un strigăt din rărunchi. Ştie că Pop detestă planul lor, pentru că e împotriva tuturor credinţelor lui. Nu asta ar trebui să fie Jocul Final.

Aisling nu e sigură cum o să se descurce cu Pop, dar ştie că, atunci când va veni momentul, va fi treaba ei să se ocupe de el.

Ceilalţi nu par la fel de preocupaţi. Mai ales Jordan şi Marrs.

De când a urcat în Jeep, Marrs a tot stat pe internet, navigând pe site-uri de ştiri, forumuri guvernamentale criptate şi pagini dubioase de pe *deep web* pline de zvonuri şi bârfe, ca să-şi facă o idee despre ultimele evenimente internaţionale. Şi comentează ironic cu Jordan toate veştile pe care le află.

— După anunţul keplerului, agenţiile spaţiale s-au dat peste cap ca să afle unde o să cadă Abaddonul. La momentul ăsta, NASA zice că o să cadă în Atlanticul de Nord, explică Marrs cu vocea lui nazală şi monotonă. La sud de Halifax. O să măture un teritoriu vast. *Foarte* vast.

— La dracu'! spune Jordan. Şi Washingtonul ce face?

— Se mută. Cu căţel şi purcel. Se pare că în Colorado.

— NORAD?[8]

— Bineînţeles. Aurul a atins cote astronomice, iar New York-ul a decretat legea marţială, dar pare destul de liniştit. În schimb, Bostonul pare să se ducă de râpă. Un fotbalist de la New England Patriots s-a sinucis după ce şi-a omorât nevasta şi copiii. Şi câinele.

— Ai informaţii despre ceilalţi Jucători? întreabă Jordan.

— Am un indiciu că shangul ar fi în Calcutta, dar e destul de ambiguu şi sunt varză la bengali. Despre nabatean, nimic deocamdată. Ah, şi se pare că cineva a început să distrugă monumente.

— Pe lângă Stonehenge? întreabă Jordan surprins.

— Mda. Azi-dimineaţă, în timp ce noi coboram de la fortăreaţă, un grup neguvernamental anonim, cel puţin pentru ai noştri, a aruncat în aer ziguratul de la Chogha Zambil. Era cel sumerian.

— Stellei n-o să-i placă.

— Aşa-i, încuviinţează Marrs.

Jordan depăşeşte un camion lent, intrând pe contrasens, pentru că drumurile din India au de obicei doar două benzi. Un scuter gălăgios se dă la o parte şi trece pe lângă ei.

— Despre ce naiba vorbiţi acolo? întreabă Jago.

Aisling dă din cap:

— Chiar, despre *ce* tot vorbiţi?

— Seminţia ta are un monument mai sacru decât oricare altul, nu-i aşa, Aisling? întreabă Jordan.

— Jordan, ştii bine că monumentul era Stonehenge-ul, îi răspunde celta, adăugând în sinea ei: *Dobitocule!*

— Dar voi, Tlaloc? continuă Jordan.

— Şi noi. E în Mexic, în Peninsula Yucatan.

— La Venta, spune Marrs.

Jago e un pic surprins şi se gândeşte că poate indivizii ăştia

---

[8] Comandamentul Nord-American de Apărare Aeriană (n.tr.).

chiar ştiu despre Jocul Final mai multe decât îşi închipuia.

— *Sí.* Aşa îi spunem.

— Şi prietena ta? întreabă Jordan.

— N-am de unde să ştiu, răspunde Jago.

Dar minte. Ştie exact unde se află cel mai important monument al cahokienilor. Se cheamă Movila Călugărilor şi se află în sudul Illinois-ului, nu departe de St. Louis, statul Missouri. Ştie asta, pentru că acolo a avut loc Revolta Cahokiană din 1613. Revolta despre care i-a povestit oracolul olmec, Aucapoma Huyana. Revolta din pricina căreia cahokienii au fost înfieraţi ca nedemni să câştige Jocul Final, motivul pentru care Aucapoma l-a implorat pe Jago să rupă alianţa cu Sarah Alopay. Ba, mai mult decât atât, cahokienii erau atât de periculoşi, încât Aucapoma i-a ordonat lui Jago s-o *ucidă* pe Sarah, ca să le arate Creatorilor că nu fusese otrăvit de Jucătoarea cahokiană.

Acum e prea târziu.

Oricât de mult şi-ar dori, Jago n-are de gând să vorbească despre toate astea. Ar dezvălui prea mult, ar… *complica* prea mult lucrurile. Aşa că face pe ignorantul, iar ei îl cred.

— Şi seminţia ei are un monument, spune Marrs. Se numeşte Movila Călugărilor. Acuma e o mare atracţie turistică, la fel ca Stonehenge, dar mai puţin cunoscută.

— N-am auzit niciodată de ea, spune Jago.

— Eu, da, intervine Aisling. A fost centrul unui enorm oraş amerindian.

— Pe vremuri, era cel mai mare oraş din ambele Americi, cu mult înainte ca europenii, cu excepţia vikingilor, să fi aflat de Lumea Nouă, le explică Jordan.

— Aşa, spune Jago, dar de ce sunt locurile astea aşa de importante pentru încheierea Jocului Final?

— Bună întrebare, comentează Aisling, îndreptând arătătorul către Jago.

— Am s-o las pe Stella să vă prezinte detaliile, spune Jordan, virând printr-o serie de curbe ca un acordeon, dar suntem siguri că Cheia Soarelui e ascunsă în unul dintre ele.

Jago se apleacă în faţă, cât pe ce să dea jos de pe coapsă capul lui Sarah:

— Serios?

— Serios, spune Marrs. Şi, dacă sunt distruse toate înainte s-o găsească Jucătorul cu primele două chei, atunci…

— Nimeni n-o să mai poată câştiga, spune Aisling.
— Exact, confirmă Jordan.
— Şi cine e această Stella? întreabă Aisling.
— O să aflaţi în curând, spune Jordan.
Jago se lasă pe banchetă, aşezându-şi cu grijă pe coapsă capul lui Sarah.
— Oricine ar fi, mi-ai stârnit interesul, domnule Jordan. Abia aştept s-o cunosc.
— Vă promit că sentimentul e reciproc. Şi ea aşteaptă să vă cunoască – *pe toţi* – de foarte multă vreme.

Q

Sarah Alopay, Jago Tlaloc

SPRE SUD, DE-A LUNGUL RÂULUI TEESTA, ÎN APROPIERE DE MANGAN, SIKKIM, INDIA

Sarah nu doarme. N-a dormit deloc. Îşi dă seamă că, deşi a fost prietenos cu ceilalţi şi chiar îşi doreşte s-o cunoască pe această Stella Vyctory, Jago nu e deloc convins de acest plan. Nici pe departe.

Sarah stă cu capul sprijinit de coapsa lui Jago, cu palma sub păr. Îi transmite mesaje în codul Morse, lovindu-i pielea cu degetele, iar el îi răspunde în acelaşi cod, strângându-i creştetul capului atât de uşor, încât mişcările nu pot fi văzute de către cei din maşină. Conversaţia lor a început demult şi a fost un pic tensionată, învârtindu-se în jurul unei întrebări pe care Sarah o pune chiar acum pentru a şaptea oară: *Să avem încredere în oamenii ăştia?*

Iar Jago îi răspunde: *Deocamdată, trebuie să avem. Dacă ce spune Jordan e adevărat, atunci poate că există un alt mod de-a opri Jocul Final. Deja Abaddon loveşte Pământul şi lumea se schimbă, s-ar putea să avem un mijloc de-a împiedica un Jucător să câştige. Şi chiar dacă Jordan n-are dreptate, pare că oamenii ăştia vor acelaşi lucru ca şi noi. Şi pot să ne ajute, Sarah. Şi noi îi putem ajuta pe ei.*

Ne pot ajuta să rămânem împreună.

Da, ne pot ajuta să rămânem împreună.

Atunci facem echipă cu ei.

Da.

Bine, îi loveşte ea pielea cu degetele. *Dar mi-aş dori...*

Ce?

Mi-aş dori să fim singuri, Feo. Mi-aş dori să fim doar noi doi.

E prima oară când i-o spune pe ziua asta.

Iar Jago îi răspunde: *Şi eu, Sarah. Şi eu.*

Hilal ibn Isa al-Salt

AYUTTHAYA, THAILANDA

Şi Hilal se îndreaptă spre Stella Vyctory, dar este mult, mult mai aproape.

Iese din Gara Provincială Phra Nakhon, croindu-şi drum cu greu prin puhoiul de lume. De la aeroportul din Bangkok, unde a vorbit ultima oară cu Stella, s-a dus direct la gara centrală. A urcat în primul tren spre Ayutthaya, iar acum se îndreaptă pe jos spre Stella, care e la doar patru kilometri distanţă.

Porneşte spre sud, traversând un pluton de gherete cu mâncare, dinspre care se împrăştie mirosuri puternice de prăjeală, arome dulci şi sărate: calmari, ciuperci, porc, ceapă, usturoi, zahăr, busuioc, lămâie, alune. Hilal aleargă, şi rucsacul mare îi saltă pe umeri. În el sunt cele două macete, un rând de schimburi, o trusă de prim ajutor pentru rănile lui, dispozitivul luat din Chivot (care a încetat să funcţioneze după anunţul keplerului) şi cartea incomprehensibilă luată din suita lui Wayland Vyctory de la hotelul din Las Vegas.

Câteva intersecţii mai încolo, un grup mare de credincioşi blochează strada şi îl obligă pe Hilal să facă un ocol prin complexul Wat Pichai Songkram. Sunt călugări peste tot. Raşi în cap, cu robe şofrănii şi ocupaţi. Credincioşi cu pălării de pai conice ţin umbrele de soare pentru oamenii sfinţi, cerând îndurare şi aducând rugi lui Buddha. Hilal face la fel în sinea lui, trecând pe lângă statueta aurită acoperită cu gălbenele şi lotuşi şi înconjurată de altare cu tămâie. Caută o ieşire din complex, ca să-şi poată continua drumul şi să ajungă la Stella cât mai repede cu putinţă.

După un minut, ajunge pe malul râului Pa Sak. Coteşte spre sud şi îşi reia alergarea. Bărci cu motor brăzdează apa tulbure şi bancuri de somni uriaşi ies la suprafaţă ca să înhaţe pâinea aruncată de copii. E plăcut să vezi tineri făcând lucruri obişnuite,

să fii martor la inocenţa lor.

E plăcut şi să simţi soarele.

Hilal se teme că în curând, din pricina iernii pe care o vor produce norii de praf după impactul Abaddonului, lumina soarelui va deveni un lux.

Îi e foarte teamă de asta.

Îşi înclină faţa mutilată spre steaua noastră, în timp ce picioarele îl poartă spre Stella.

Soarele. Forţa vitală a Pământului. Fotonii care ricoşează din pielea lui şi din tot ce-l înconjoară au părăsit suprafaţa soarelui cu opt minute şi douăzeci de secunde în urmă. Opt minute şi douăzeci de secunde! Au traversat spaţiul vid şi au intrat în atmosferă, venind cu viteză direct spre acest loc – aici, pe Pământ, pe continentul numit Asia, în ţara numită Thailanda, în oraşul numit Ayutthaya, pe pielea bărbatului şi Jucătorului numit Hilal ibn Isa al-Salt. Un mare accident cosmic care li se întâmplă iar şi iar tuturor lucrurilor pe care le atinge lumina soarelui. Iar şi iar, şi iar.

Stella.

Hilal iuţeşte pasul.

Stella. Numele ei înseamnă „stea”. E o stea, la fel ca soarele.

Fie ca Stella să ne dea lumină, îşi spune Hilal în sinea lui.

Coteşte spre est, pe bulevardul Rojana. Aleargă în ritm de jogging pe lângă magazine auto şi saloane cosmetice, pe lângă firme de turism şi magazine alimentare, trecând prin faţa câtorva poliţişti thailandezi care se uită la el cu un aer suspicios, dar nu fac nimic. Lasă în urmă o stupa cu două etaje care se înalţă chiar în mijlocul bulevardului cu şase benzi şi dă de un grup de adolescenţi cu scutere tunate, care fumează ţigări fără filtru, fluieră după fete şi râd. Când îi vede, Hilal se opreşte din alergat şi îşi continuă drumul în pas alert. Patru dintre ei poartă măşti improvizate înfăţişând o faţă pe care toată lumea a văzut-o şi toată lumea a reţinut-o, o faţă care a contrariat pe toată lumea, iar pe mulţi chiar i-a îngrozit.

Faţa palidă a lui kepler 22b.

După ce s-au prăbuşit cei doisprezece meteoriţi care au anunţat începerea Jocului Final, au apărut grupuri de puşti cărora li s-a spus „meteoriştii”, iar acum au apărut „kepleriştii”.

Când se apropie Hilal, puştii amuţesc. Îi văd faţa plină de cicatrici şi ochii decoloraţi, capul fără păr şi urechea lipsă. Doi

dintre ei îşi coboară măştile pe faţă, ca şi când ar vrea să se ascundă.

Hilal nu încetineşte ritmul.

— *Krap,* spune el, coborând bărbia şi ridicând mâna.

Dar nu-i răspunde niciunul.

Apoi axumitul o ia din nou la fugă. Încă un kilometru, şi ajunge la hotelul Classic Kameo, o clădire din sticlă şi blocuri de beton, foarte modernă şi îngrijită. Hilal îşi închipuie că oaspeţii sunt turişti bogaţi şi oameni de afaceri asiatici.

Acolo o va găsi pe Stella.

Intră în hotel şi aerul condiţionat îl loveşte în faţă. Îşi încrucişează mâinile la piept, ca să nu i se facă frig. Foaier elegant, fotolii mari, birou de primire, recepţioneră, lift, hol, cameră.

Numărul e 702. Când să ciocăne, e copleşit de emoţie. O va revedea. Stella. Femeia care l-a învins în luptă, care l-a ajutat, care a spus că Wayland Vyctory era tatăl ei. Hilal a avut încredere în ea în Las Vegas şi încă are încredere în ea, dar acum, că urmează să afle ce se va întâmpla mai departe în Jocul Final, face o pauză.

Respiră.

Ciocăne.

Aude zgomot estompat de paşi de cealaltă parte a uşii. Lumea se mai învârte un pic. Uşa se deschide. Femeia zâmbeşte.

— Hilal, îl întâmpină Stella. Intră. Ce mă bucur să te revăd!

An Liu

DEPOZIT SECRET SHANG, ALEE FĂRĂ NUME DIN APROPIERE DE STRADA AHIRIPUKUR, BALLYGUNGE, CALCUTTA, INDIA

An se întoarce pe jos de la cimitir la depozitul secret. Merge cu pas iute, furios şi cu ochii inflamaţi, fără să ia în seamă lumea din jur.

Îi avusese în mână. Pe nabatean şi Cheia Cerului, precum şi Cheia Pământului. I-a avut în bătaia pistolului, dar gloanţele şi-au ratat ţinta. Nabateanul şi fetiţa au jucat *mai bine* ca el.

Şi au scăpat.

Au dispărut.

— Au dispărut, Chiyoko, au dispărut! Cum i-am putut lăsa să scape? se mustră – *CLIPEŞTEtremurăCLIPEŞTE* – se mustră el, mergând cu pas apăsat pe străzile aglomerate.

Când ajunge, în cele din urmă, la intrarea secundară a ascunzătorii lui, e o furtună de emoţii. Intră, încuie uşa cu zăvorul şi introduce codul sistemului de securitate. Se duce cu paşi mari spre baie, dezbrăcându-se din mers şi aruncându-şi hainele pe jos. Şi continuă să turuie:

— I-am avut – *CLIPEŞTECLIPEŞTE* – i-am avut în mână! Aş fi putut să-i omor – *tremurăCLIPEŞTE* – omor – *tremurătremurătremură* – omor – *CLIPEŞTE* – pe amândoi. *TREMURĂtremură.* Aş fi putut – TREMURĂ, tremură – aş fi putut – TREMURĂ, tremură – aş fi putut să-i bag o grenadă în gură nabateanului şi să mă dau în spate să văd cum arde! *CLIPEŞTE.* Nu – *CLIPEŞTE* – nu – *CLIPEŞTE* – nu – *CLIPEŞTE* – nu trebuie să existe niciun câştigător – *tremurătremurătremură* – nu trebuie să existe niciun câştigător – *CLIPEŞTECLIPEŞTECLIPEŞTECLIPEŞTEtremurăCLIPEŞTECLIPEŞTE* – nu trebuie să existe *niciun* câştigător!

A ajuns în baie şi e gol. Mai are doar colierul din rămăşiţele lui Chiyoko. Îl apucă cu ambele mâini, dar îi tremură prea tare.

Chiyoko nu-l poate calma acum, nu poate, şi An îi dă drumul, pentru că tremură atât de tare, încât se teme că o să-l rupă, că o să-i facă *rău,* şi îşi ridică un braţ şi îşi adânceşte dinţii în carne, rozându-şi pielea. Îl doare şi îl înţeapă, iar când simte gust de sânge se opreşte din tremurat. Deschide robinetul de apă caldă şi mâinile i se liniştesc. Şi-o dă jos pe Chiyoko de la gât şi o pune cu grijă pe marginea chiuvetei, apoi dă draperia la o parte şi intră în cabina de duş. Apa fierbinte îi înroşeşte pielea, iar An se crispează şi îşi ţine respiraţia din pricina şocului termic.

Apoi se linişteşte. Braţele îi pulsează. Îşi bagă capul ras sub jetul fierbinte. Apa îi frige pielea.

— Lumea ar fi primit ce merită, spune An.

În clipa aceea, se aude un mic sunet în mintea lui şi An înţelege că e Chiyoko şi că încearcă să vorbească cu el, dar n-o poate auzi. An se străduieşte şi se concentrează, dar n-o poate auzi.

— Ce merită. Şi numai din cauza mea.

Se simte mai bine. Se spală, se şterge, curăţă colierul, se îmbracă, mănâncă, apoi se duce într-o cameră de comandă şi ia loc. Verifică dispozitivul de urmărire al olmecului, apoi porneşte câteva monitoare deodată şi urmăreşte ştirile.

Ştirile. Ştirile. Ştirile. Sunt minunate, uimitoare şi îmbucurătoare.

BBC, CNN International-International-International-International, Al Jazeera, Fox News, TASS, France 24, CCTV. Valul de spaimă creşte. Legea marţială decretată în toate ţările occidentale. Forţele poliţieneşti se diminuează, întrucât ofiţerii se duc să stea alături de familiile lor. Batalioane întregi sunt repoziţionate la distanţă de siguranţă unele de altele. Centrele de depozitare a armamentului nuclear sunt închise. Fabricile chimice declanşează procedurile de oprire a activităţii. Spaţiile aeriene municipale sunt înţesate cu elicoptere şi drone. Astronauţii şi cosmonauţii de pe Staţia Spaţială Internaţională declanşează procedurile de urgenţă şi se pregătesc să întrerupă legătura cu Centrul de Comandă pentru o perioadă prelungită. Distrugerea Stonehenge-ului şi a ziguratului de la Chogha Zanbil – cel dintâi esenţial pentru celţii La Tène, iar cel de-al doilea, pentru seminţia sumeriană. Nimeni nu ştie cine le-a distrus sau, dacă se ştie, nimeni nu vrea să spună. Urmează să fie distruse şi alte monumente? Oare cele care aparţin olmecilor, cahokienilor,

nabateenilor, harappicilor, seminţiei shang şi tuturor celorlalte vor fi şi ele distruse în curând? Oare keplerul le distruge? Sau un consorţiu al armatelor internaţionale? Sau poate un grup încă necunoscut? An nu ştie. Urmăreşte douăsprezece ştiri despre extraterestrul numit kepler 22b. Interviuri cu oameni care îl urăsc sau îl venerează, care vor să se împrietenească cu el sau să-l omoare. Oameni care vor să i se supună. Oameni care vor să-l supună. Dar mai ales oameni care vor să fugă de el, deşi nu au *unde* să fugă.

Dar nu le spune asta liderilor lumii. Nu le spune bogătaşilor.

An urmăreşte ştiri despre preşedinţi şi prim-miniştri, oameni de ştiinţă şi profesori, parlamentari şi miliardari care dau fuga în adăposturi, îngropându-se în buncăre, încercând să dispară. Restul lumii jefuieşte sau îşi lipeşte fâşii de scotch pe geamuri sau încearcă să se îndepărteze de ţărmul mării, dar fără mult succes. Împuşcături şi autostrăzi blocate pe coasta de est a Americii. Mulţimi strânse în biserici, moschei, temple şi sinagogi înălţând rugăciuni către zeii lor. Vaticanul, Domul Stâncii şi Zidul Plângerii sunt luate cu asalt de atâţia credincioşi, încât mulţi sunt culcaţi la pământ şi striviţi.

Pe la trei dimineaţă, An adoarme în faţa dansului haotic de pe monitoare.

Se trezeşte 2,4 ore mai târziu. Ecranele sunt încă pline de spaimă, confuzie şi întrebări. Când va lovi Abaddon? Cât de mare e, din ce e făcut şi câtă lume va muri?

Şi câteva răspunsuri.

Abaddon e un meteorit dens din nichel şi fier care va lovi planeta în curând, la marginea provinciei Noua Scoţie, la 300 de kilometri de Halifax. Asteroidul are o formă sferică şi un diametru de aproape trei kilometri. Va face o gaură în atmosferă şi cerul se va aprinde, estompând lumina soarelui. În momentul impactului, Abaddon va distruge totul în jurul său, deasupra şi dedesubtul lui pe o rază de sute de mile. Coliziunea va provoca un cutremur enorm, ale cărui unde se vor resimţi în toată lumea, chiar şi pe cealaltă parte a globului. După cutremur, va veni unda de şoc aeriană, care va distruge tot pe o rază de sute şi sute de mile. Şi, în cele din urmă, deşi nu mai puţin distrugătoare, vor veni tsunamiurile, care vor lovi toate oraşele din Atlanticul de Nord, de la San Juan la Washington şi de la Lisabona la Dakar.

În orele şi zilele care vor urma, efectele secundare ale Abaddonului vor face ravagii pe întreaga planetă. Aceste efecte sunt mai greu de prevăzut. Pot include erupţii ale unor vulcani inactivi de multă vreme, treziţi la viaţă de cutremur. Insula Hawaii ar putea să se fractureze şi o porţiune uriaşă din ea ar aluneca în Pacific, pricinuind tsunamiuri uriaşe în Cercul de Foc al Pacificului. Ar putea să cadă ploi acide peste tot, dar mai ales pe o rază de câteva mii de mile în jurul punctului de impact, otrăvind marea şi toată apa potabilă din apropiere. Iar în jurul craterului s-ar putea stârni furtuni puternice şi uragane care vor mătura totul în calea lor.

An trece de la un post la altul. Vor fi furtuni, inundaţii, alunecări de teren, cenuşă, frică, lipsuri, suferinţă, moarte. Vor fi incendii spontane şi ierni de impact.[9] Internetul s-ar întrerupe în multe zone ale globului. Transportul cu avionul ar fi sistat pentru o bună bucată de timp. Şi multe alte urmări catastrofice. Şi da, curând, foarte curând, vor muri multe fiinţe vii.

În jurul orei şase dimineaţă, se difuzează primele imagini ale asteroidului. Zărit pe cer deasupra Pacificului de Sud. Un punct întunecat traversând discul soarelui. Pe CNN International e difuzată în buclă, ca un GIF, o înregistrare cu nişte pescari în bărci de lemn, care se uită pe cer cu binocluri acoperite cu folie reflectorizantă. Sunt înconjuraţi de apă albastră, nisipuri albe şi copaci verzi, iar cerul e cristalin, şi deodată ei arată cu degetul şi strigă.

Aşa află lumea că totul e adevărat.

Aşa află An că nu e un vis.

E mai bine decât într-un vis.

Dar o să simtă lipsa internetului. Acut.

Îşi ia privirea de la ştiri, sare de pe scaun şi se pune în mişcare. Trebuie s-o ia din loc, să plece din acel oraş înainte să fie cuprins de haos. Asteroidul va lovi în cu totul altă parte a globului, dar An vrea ca, în momentul impactului, să fie undeva la ţară, nu în Calcutta sau în alt oraş.

Ia micul dejun în grabă – chiftele de peşte şi cola caldă –, apoi se duce în garaj şi încarcă în jeepul blindat, un Land Rover

---

[9] Iarna de impact este efectul climatic pe care l-ar produce ciocnirea unui asteroid cu planeta noastră; razele solare ar fi blocate pe o perioadă de câteva luni din pricina fumului şi prafului ridicate în atmosferă de coliziune (n.tr.).

Defender, staţia de emisie-recepţie, canistre cu benzină, arme şi bombe, *katana* lui Nobuyuki Takeda şi preţioasa cutie în care se află vesta de care speră să nu aibă nevoie. Vesta sinucigaşă de 20 de kilograme – ultima lui soluţie.

La 9:13 e gata de plecare.

Dar acum, că stă în Defender şi se uită la monitoarele care îi arată ce se întâmplă afară, e puţin îngrijorat.

An nu se aştepta la asta.

E complet surprins.

Străduţa de afară e blocată de sute de oameni. Toţi bărbaţi. Toţi înghesuiţi pe strada îngustă pe unde ar trebui să iasă Defender-ul. Unii stau jos sau sprijiniţi de pereţi, alţii umblă de colo-colo. Probabil că cineva l-a urmărit de la cimitir, apoi şi-a chemat prietenii, care la rândul lor şi-au chemat prietenii, iar aceştia, *la rândul lor,* şi-au chemat prietenii. Cu toţii au bâte, ţevi şi macete, iar câţiva au venit cu puşti semiautomate. Unii au câini în lesă. Mulţi sunt costelivi şi sunt îmbrăcaţi doar cu pantalonii largi de bumbac pe care îi vezi peste tot în India. Unii au pancarte. Cele mai multe sunt în bengali sau hindi, şi pe acestea An nu le înţelege, dar unele sunt în engleză: TE VEDEM! PĂMÂNTUL E AL NOSTRU! FĂRĂ JOCUL FINAL! FĂRĂ JUCĂTORI! FĂRĂ KEPLER 22B!

Destul de mulţi sunt pătaţi cu sânge pe faţă şi pe braţe. Sânge de la puii, caprele sau câinii sacrificaţi în templele din zonă.

An înţelege. Oamenii aceştia ştiu cine e el – shangul, An Liu, Jucător în Jocul Final – şi vor să-l facă să sufere. Îi vor viaţa. Îi vor sângele.

Înţelege perfect.

CLIPEŞTEtremurăCLIPEŞTE.

An tastează ceva pe un laptop montat în mijlocul maşinii. Apasă *enter.* La fel ca toate ascunzătorile shang, şi aceasta este concepută în aşa fel încât să poată exploda – e o bombă radioactivă care va contamina această zonă a Calcuttei. Dar bomba va exploda numai când sistemul ei va detecta că An şi vehiculul lui se află la o distanţă sigură.

Închide laptopul.

— Eşti pregătită, Chiyoko?

Şi aude un mic sunet în adâncul minţii.

— Chi – *CLIPEŞTE* – Chi – *TREMURĂ* – Chiyoko?

Sunetul se aude un pic mai tare, ca un zumzet îndepărtat.

— Eşti pregătită?

TREMURĂTREMURĂTREMURĂ.

Şi apoi... *Da,* spune ea cu glasul pe care nu l-a avut niciodată.

Vocea ei nu-l surprinde pe An. Este calmă, dar fermă. Este ea. Este ea într-o formă succintă, perfectă, desăvârşită.

O aşteaptă de mult.

— Eşti mereu pregătită şi te iubesc pentru asta, spune An.

Apoi apasă pe un buton şi uşile garajului se crapă.

— Te iubesc, repetă el.

Şi o spune şi ea, în acelaşi timp cu An, vocea lui împletindu-se cu a ei.

Zâmbeşte.

Chiyoko şi An. Shangul şi Jucătoarea Mu.

Sunt una.

Mulţimea de afară se agită.

Cei care stăteau pe jos se ridică în picioare.

Apasă din nou pe buton şi uşile se deschid larg. Se aude o rafală de kalaşnikov. Gloanţele ricoşează din parbrizul blindat al Defender-ului.

CLIPEŞTETREMURĂ.

Răsuceşte cheia în contact. Motorul porneşte. Apasă pe acceleraţie şi motorul mugeşte. Bărbaţii strigă şi gesticulează, îşi agită braţele, beţele şi pancartele caraghioase, ca şi când lui An i-ar păsa de ce au ei de zis.

Acesta nu e un protest, ci un război.

Iar el va lupta împreună cu iubita lui.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc

AVION GULFSTREAM G650, AEROPORTUL BOGDOGRA, SILIGURI, BENGALUL DE VEST, INDIA

Sarah şi Jago stau tolăniţi pe scaunele foarte confortabile din foarte confortabilul avion privat al lui Jordan şi încearcă să-şi dea seama ce-i de făcut. Le-a luat mult timp să coboare din Himalaya, iar acuma sunt blocaţi pe pistă, aşteptând permisiunea de a decola.

Aşteptarea e chinuitoare.

Aisling şi Jordan sunt în carlingă, făcând verificările de dinainte de decolare. Marrs e afară şi stă de vorbă cu personalul aeroportului. Pop stă singur pe un scaun de lângă peretele despărţitor al cabinei, uitându-se pe fereastră, cu încheieturile noduroase ale degetelor albe de încordare. Shari stă inconştientă pe un scaun din spatele avionului, cu centura de siguranţă pusă şi cu perfuzia atârnată de compartimentul de deasupra capului ei. Pieptul i se ridică şi coboară în ritm constant.

Sarah o invidiază pe Shari. Dacă ar fi inconştientă, ar scăpa de ura, vinovăţia, îndoielile şi furia care se învălmăşesc înăuntrul ei. Dacă ar fi inconştientă, sufletul şi mintea i s-ar linişti.

Se sprijină de Jago şi îi şopteşte:

— Mi-aş dori să luptăm, Feo. Chiar acum. Mi-aş dori să fim în mişcare. Să *Jucăm.*

— Ştiu, răspunde el. Şi eu.

Acţiune sau uitare, îşi spune în sinea ei. *Sunt singurele opţiuni în clipa asta.*

Aisling iese din carlingă, întrerupând gândurile lui Sarah.

— Cât mai stăm aici? întreabă Jago.

Aisling se trânteşte pe scaunul de lângă ei. Întinde mâna după

falcata[10], aşezându-şi-o pe coapse, apoi îşi plimbă degetele pe tăişul ei.

— Cel puţin o oră, răspunde ea. Poate mai puţin, dacă Marrs reuşeşte să mituiască un controlor de trafic. Dar deocamdată aşteptăm.

Scoate o piatră din buzunar şi începe să-şi ascută sabia. Taie ca briciul, deci nu trebuie ascuţită, dar Aisling simte nevoia să facă ceva.

Şi ea e neliniştită, îşi spune Sarah, apoi se îndreaptă de spate şi întreabă:

— Te deranjează dacă Jago şi cu mine punem stăpânire pe toaletă o vreme?

Jago chicoteşte.

— Serios? ridică Aisling din sprâncene. Acuma?

Jago îşi afişează zâmbetul strălucitor şi mângâie genunchiul lui Sarah:

— *Sí.* Prezentul e singurul care contează, *sabes?*[11]

Sarah îl înghionteşte cu cotul:

— Nu-l lua în seamă. Jago a luat o vopsea de păr din Peru. De acum înainte, o să am părul ca pana corbului. De când şi-a publicat Liu înregistrarea, putem fi recunoscuţi cu toţii, aşa că nu vreau să risc.

Jago îşi trece o mână prin părul platinat şi spune:

— Sunt sigur că nu te-ai prins, Aisling, dar asta nu-i culoarea mea naturală.

Aisling clatină din cap şi îşi înclină sabia în poală, uitându-se la o crestătură minusculă.

— Mergeţi liniştiţi.

Sarah şi Jago se îndreaptă spre partea din spate a avionului. Toaleta e foarte elegantă. E suficient spaţiu între closet şi chiuvetă, care nu e un bol mititel înghesuit în colţ, ci are dimensiunile unei chiuvete normale. În plus, toaleta e prevăzută cu prosoape adevărate, iar hârtia igienică e groasă şi catifelată.

Jago închide uşa în urma lui. O ajută pe Sarah să-şi scoată cămaşa, mişcându-i cu grijă braţul rănit. Cahokiana se apleacă deasupra chiuvetei, iar olmecul îi spală părul cu săpunul lichid de pe policioară, folosindu-se de un pahar de plastic.

— Rozmarin, spune Sarah. Şi lămâie. Miroase frumos.

---

[10] Sabie uşor curbată, cu un singur tăiş (n.tr.).

[11] În spaniolă, în original: *ştii?* (n.tr.).

— Îhî, răspunde Jago, masându-i scalpul şi clătind săpunul.

Îşi plimbă degetele pe ceafa ei, apoi coboară pe spate, până la sutienul ei sport.

— Dă-mi un prosop, spune ea.

Jago se supune, iar Sarah şi-l înfăşoară în jurul capului şi se îndreaptă de spate. Acum sunt faţă în faţă. Sutienul ei atinge tricoul lui Jago şi Sarah simte fiori pe spate.

— Poţi să-mi ştergi părul? întreabă ea zâmbind.

— *Sí,* răspunde Jago.

Dar în clipa următoare se apleacă spre ea şi o sărută. Sarah îi cuprinde capul cu mâinile ei puternice şi îl trage mai aproape.

Şi se sărută.

Şi se sărută.

Se opresc.

Ea se aşază pe capacul closetului. El îi şterge părul. Ea şi-l piaptănă, descâlcind firele încurcate, în timp ce el pregăteşte vopseaua. După ce Sarah termină cu pieptănatul, Jago îi desparte părul în şuviţe şi îi leagă un prosop în jurul umerilor. Îşi pune mănuşi de latex şi se apucă de treabă, înaintând metodic dinspre ceafă spre creştet.

— Ce bine e, Feo!

— Ştiu, spune el, lovindu-şi afectuos piciorul de al ei, iar Sarah îl loveşte şi ea uşor. Mă bucur că suntem în viaţă, şopteşte el.

— Şi eu. Deşi era cât pe ce să murim.

Jago se opreşte şi o lasă să vorbească.

— În fortăreaţa harappică, Baitsakhan ne-a avut vieţile în mână, spune ea. Tu erai inconştient, iar eu mă prefăceam leşinată. Avea şi ocazia, şi motivul, şi pistolul. Nu i-ar fi luat decât o secundă. *Poc, poc.*

Mâinile lui Jago îşi reiau lucru:

— Şi de ce nu ne-a omorât?

— Cine ştie? Din aroganţă? Era vraişte din cauza teleportării? Cui îi pasă?

Sistemele hidraulice şi servomecanismele avionului scot zgomote premergătoare zborului.

— Tocmai am aflat că nu mai durează mult, *amigos,* spune Jordan prin staţie.

Sarah se uită la Jago, la cicatricea lui urâtă, la ochii lui severi:

— Ştii ce ar trebui să facem, Feo? glumeşte ea. Cu prima ocazie, să furăm un avion şi să fugim cu el. Apoi să facem copii

şi să-i învăţăm să lupte, să supravieţuiască şi să iubească.

— Sună nemaipomenit.

— Aşa o să şi fie.

Chicotesc amândoi, dându-şi seama că e un plan imposibil.

Tac amândoi o vreme.

— Dacă vrem să facem asta într-o bună zi (şi eu vreau), atunci chiar trebuie să oprim Jocul Final, spune Jago serios.

— Da, trebuie.

— Şi crezi că oamenii ăştia o să ne arate cum?

Sarah ridică din umeri:

— Aşa sper.

Apoi, cu glas foarte scăzut, ca şi când s-ar teme ca nu cumva să fie ascultaţi, adaugă:

— O crezi pe Aisling? Ai încredere în oamenii ei?

E rândul lui Jago să ridice din umeri:

— N-au încercat să ne omoare.

— Nu. Şi cred că nici noi n-am încercat să-i omorâm, deci în privinţa asta suntem chit.

— Adevărat, spune Jago, scoţându-i nişte clame din păr şi punându-le cu grijă pe chiuvetă. Gata, am terminat.

Îi înfăşoară un alt prosop în jurul capului, apoi deschide uşa şi aruncă o privire afară:

— Sarah, trebuie să-ţi spun ceva.

Sarah se încruntă, îl ia de mână, iar el o conduce la cele mai apropiate scaune libere. Aisling e în partea din faţă, stând în tăcere alături de Pop. Shari e în scaunul de peste culoar, cu storul hubloului din dreptul ei coborât şi luminat de lumina zorilor.

Sarah îşi împreunează degetele cu ale lui Jago:

— Despre ce-i vorba, Feo?

— Nu ţi-am putut spune mai devreme. Ar fi fost prea mult. E despre Aucapoma Huyana, înţeleaptă seminţiei mele. Mi-a zis că… mi-a zis că trebuie să fii omorâtă.

Sarah îi dă drumul la mână:

— Ce?

Aisling se întoarce şi le aruncă o privire, iar Sarah şi Jago coboară vocea.

— Şi mi-a zis că eu sunt cel care trebuie s-o fac.

Sarah îşi încleştează dureros pumnul:

— De ce ar fi spus una ca asta?

Jago se uită în ochii ei fără să clipească, fără să dea niciun semn de neonestitate. Vrea ca Sarah să ştie. Are nevoie ca ea să ştie.

— E ceva legat de seminţia ta. Din ce mi-a explicat ea, Creatorii nu le vor permite niciodată cahokienilor să câştige, nici nu vor permite ca seminţia mea să câştige câtă vreme mă asociez cu tine sau Joc împreună cu tine.

Sarah se crispează:

— E o aiureală.

— Mi-a zis că seminţia ta a făcut ceva extraordinar. Mi-a zis că în secolul al şaptesprezecelea cahokienii s-au *luptat* cu Creatorii!

Sarah clatină din cap:

— Cum adică?

— Aucapoma Huyana mi-a zis că, în 1613, înainte ca ultimul grup de Creatori să părăsească Pământul, le-au cerut cahokienilor să respecte o veche înţelegere. Ca un ultim şi impresionant sacrificiu, seminţia voastră trebuia să le ofere Creatorilor o mie de tineri, probabil ca să-i ia pe navele lor.

— Şi?

— Şi seminţia ta a *refuzat.* Din câte mi-a povestit Aucapoma, cahokienii deja înţeleseseră că şi Creatorii sunt muritori şi că păreau nişte zei doar pentru că deţineau mai multă cunoaştere şi tehnologie decât oamenii. Mi-a zis că seminţia ta a luptat împotriva Lor, folosind o armă veche a Creatorilor, şi că, în cele din urmă, câmpul de luptă a fost congelat de pe navele care orbitau în jurul planetei, omorând pe toată lumea, inclusiv Creatorii soldaţi.

— O armă a Creatorilor?

— Da. Şi mi-a spus că seminţia ta a primit o pedeapsă *suplimentară.* Aţi fost făcuţi să uitaţi revolta voastră şi mare parte din trecutul vostru îndepărtat, inclusiv numele seminţiei voastre. Se pare că v-aţi luat numele de „cahokieni” după bătălia asta. Înainte, aveaţi alt nume.

Marrs urcă în avion şi închide uşa în urma lui. Îşi sprijină mâinile de peretele despărţitor şi se apleacă în faţă:

— Puneţi-vă centurile. Decolăm în cinci minute.

Sarah îşi trage centura în poală.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spune ea un pic mai tare, ca să acopere huruitul motoarelor. Cahokienii au o mulţime de

documente mult mai vechi de 1613. Le-am văzut cu ochii mei. Avem multe scrieri şi o cunoaştere bogată, Jago. O *istorie* îndelungată. Şi n-am auzit nimic de genul ăsta…

Jago ridică o mână:

— Doar ţi-am povestit ce mi-a zis. Îmi stătea pe suflet. Evident, n-am să te omor, Sarah. Şi evident, nu mă interesează ce gândesc sau ce vor Creatorii. Eu te vreau pe tine şi vreau să rămân în viaţă. Şi, dacă se poate, vreau să-mi salvez familia, chiar dacă nu-s întregi la cap. Vreau să lupt, să lupt din răsputeri pentru ce e drept.

Avionul o ia din loc, iar el ridică din umeri:

— Cine ştie, poate că nu se aştepta să te omor. Poate că voia să mă îndoiesc de tine, să mă îndoiesc de *noi,* ca să te las în vila părinţilor mei. Ca să se ocupe *ei* de tine.

— Suntem gata de decolare, anunţă Jordan prin staţie, după care avionul virează şi se opreşte. Rog stewardesele să facă ultimele verificări. Luaţi loc şi completaţi o integramă.

Aisling se întoarce şi îi aruncă o privire lui Sarah, zâmbind de gluma nereuşită a lui Jordan. Sarah îi răspunde cu un zâmbet, având grijă ca expresia ei să nu trădeze cât de serioasă e conversaţia pe care o are cu Jago.

— Nu m-ai lăsat să termin, spune Sarah, bucuroasă că motoarele încep brusc să bâzâie, în timp ce avionul accelerează pe pistă. N-am auzit nimic de luptă, dar am auzit de armă. Bineînţeles, n-am văzut-o niciodată cu ochii mei. Şi niciun Jucător cahokian n-a mai văzut-o după, fii atent, *1614.* Dar ştiu unde e ascunsă.

— Unde?

— Un pic mai la sud de Movila Călugărilor, monumentul de care vorbea Marrs mai înainte.

— Şi pe care cineva, nu se ştie de ce, ar putea încerca să-l distrugă. Sarah clatină din cap cu un aer hotărât. Avionul străpunge un mic nor, iar când ajunge deasupra lui, razele soarelui străpung hublourile.

— Poate, Feo. Dar nu şi dacă ajungem noi primii acolo.

An Liu

DEPOZIT SECRET SHANG, STRĂDUŢĂ FĂRĂ NUME DIN APROPIERE DE STRADA AHIRIPUKUR, BALLYGUNGE, CALCUTTA, INDIA

Defender-ul lui An Liu iese în stradă să întâlnească mulţimea. Mitraliera lui – o Beretta ARX 160, cu şină Picatinny pentru lunetă – trage printr-o fantă specială de sub parbriz. Reculul se aude puternic în maşină, şi lui An îi place. Gloanţele brăzdează mulţimea. Cartuşele goale îi cad în poală. Cei loviţi se aruncă la pământ şi se rostogolesc pe o parte, dar mulţimea tot nu se împrăştie. Se văd mici explozii de sânge şi norişori de praf, iar corpurile cad şi picioarele o iau la fugă.

An trece în viteza a doua şi ia piciorul de pe ambreiaj. Defender-ul o ia din loc şi urmează o nouă rafală. An speră că mulţimea se va rări suficient cât să poată ajunge în strada Ahiripukur.

Şi, pentru o clipă, exact asta se întâmplă. Dar apoi oamenii urlă şi se întorc toţi odată, ca un banc de peşti, năpustindu-se spre Defender. Aruncă cu pietre şi ţevi, iar soldaţii cu puşti trag în neştire. Proiectilele ricoşează din maşina blindată fără s-o avarieze serios, dar situaţia s-a complicat.

Mulţimea îi blochează drumul.

An va trebui să-i calce ca pe nişte câini.

Ceea ce nu-l deranjează.

An trage mitraliera în maşină şi fanta de sub parbriz se închide imediat. Apoi deschide un panou de pe bord, dând la iveală o consolă. Două butoane cu capac de protecţie şi un mâner de pistol cu trăgaci. Deschide capacele de protecţie. Apasă pe butonul din stânga. Se face roşu. Pune mâna pe mânerul de pistol, îl lasă în jos şi apasă pe trăgaci. Din botul maşinii se ridică un arc alb, proiectilul înălţându-se ca un curcubeu pe deasupra mulţimii, parcurgând 30, 40, 50 de metri

înainte să cadă şi să explodeze în celălalt capăt al străduţei. Aerul se colorează în portocaliu şi negru, pe măsură ce grenada îşi face efectul.

An e încântat.

Apasă pe ambreiaj, trece în viteza a treia şi demarează în trombă.

Botul maşinii se izbeşte de oameni. Zgomotul e dezgustător, încântător, neobişnuit. Strigătele sfidătoare se transformă în ţipete de durere şi de groază, dar bărbaţii continuă să năvălească spre el. Defender-ul trece peste un cadavru. Feţele se izbesc de geamuri, carnea turtindu-se pe sticlă ca un mozaic de pete roz, maro şi albe. Doi bărbaţi înhaţă mânerele portierelor şi încearcă în van să le deschidă. Maşina încetineşte un pic. An trece în viteza a doua. Oamenii lovesc maşina, trag de muchiile ei şi se caţără pe ea. Maşina se leagănă de la stânga la dreapta, în timp ce An răsuceşte de volan, strivind bărbaţi între maşină şi ziduri, împrăştiindu-le sângele pe capotă şi pe parbriz. Câţiva inşi cu măşti de kepler sunt prinşi sub roţile din spate. Defender-ul e o bestie cu tracţiune integrală. An izbucneşte într-un scurt hohot de râs. Porneşte ştergătoarele. Proastă idee – sângele se împrăştie pe tot parbrizul, blocându-i vederea. Maşina înaintează şi mai încet acum, bărbaţii lovind în ea ca într-o tobă – dar e inutil. E prea grea ca s-o poată răsturna, nu pot intra în ea şi nici nu-i pot străpunge blindajul. An e sigur că o să scape de pe străduţa aceea.

Dar în clipa următoare, un bărbat uriaş îi sare pe capotă dintr-o clădire scundă. Individul se întoarce cu faţa înainte şi se aşază pe plafon, cu picioarele depărtate. An se uită prin cele două arce de sânge împrăştiate pe parbriz şi vede că aproape a ajuns în locul unde a explodat grenada. O maşină arsă, câteva cadavre, o vacă muribundă. O femeie îmbrăcată ciudat – păr scurt, cu un băţ legat de spate – traversează strada. Un câine vagabond lăţos trece şchiopătând de la stânga la dreapta. Grenada a curăţat calea şi, dacă An va ajunge acolo, va putea să accelereze şi să scape, iar apoi, când va ajunge la trei kilometri distanţă – *bum!* Bomba va exploda şi va distruge mulţimea, ascunzătoarea şi toată această bucată sordidă din Calcutta.

Dar apoi, *BUF!* An se zgâlţâie. Vlăjganul aşezat pe plafonul maşinii a izbit parbrizul cu un baros. Geamul rezistă. Cei din jur strigă şi chiuie, iar – *clipeştetremurătremurăclipeşte* – lui An îi

stă inima în loc pentru o clipă când vede că, în faţa lui, trei indivizi saltă o bară groasă de metal şi o fixează în şuruburi de-a curmezişul străduţei. Au pus-o la un metru deasupra pământului şi Defender-ul nu va avea cum să treacă peste ea.

An ajunge la cinci metri de baricadă şi opreşte.

TREMURĂTREMURĂTREMURĂclipeşteTREMURĂ.

— Nu se poate să se termine aşa, Chiyoko, nu-i aşa?

Se întoarce în stânga şi în dreapta şi se uită în portbagaj în căutare de idei. Echipamente, arme, *katana.* Vesta.

Ar fi o risipă dacă ar folosi-o acum.

Strada.

Baricada.

— Trebuie să încercăm măcar.

BUF! Barosul loveşte din nou şi maşina se zguduie.

Şi iarăşi: *BUF!* Un mic păianjen pe parbriz. O fisură în blindaj.

An bagă în marşarier şi accelerează. Vlăjganul de pe plafon cade în patru labe pe capotă şi scapă barosul din mână. Mulţimea din spate se prăbuşeşte sub roţile Defender-ului. Alte trupuri zdrobite. Alte jeturi de sânge. Vlăjganul se uită peste umăr, fixându-l pe An cu privirea. Furie, ameninţare, prostie. An calcă frâna, iar vlăjganul alunecă pe capotă, oprindu-se în parbriz, cu picioarele sub el. An înhaţă mitraliera, o bagă înapoi în fanta cu clapetă şi trage în coapsa şi fesele vlăjganului, care se prăbuşeşte pe o parte, în agonie. An trece în viteza întâi şi demarează, iar vlăjganul cade de pe capotă.

Ambreiaj, a doua, acceleraţie, ambreiaj, a treia, acceleraţie. Ajunge imediat la 55 km/h, lumea sărind din calea maşinii şi trăgând cu puşca în geamul din spate al Defender-ului. An apucă volanul cu ambele – *clipeşteclipeşteclipeşte* –, cu ambele mâini şi se uită ţintă la baricadă. Oare o să reziste? Oare o să se îndoaie? Oare o să treacă de ea?

An mijeşte ochii, pregătindu-se de impact. Dar în clipa următoare… Ce-o fi ăla? Un cap care se rostogoleşte prin aer? Orice ar fi, aterizează sub baricadă, urmat de încă un glob ca un cap, iar apoi, în secunda de dinainte de impact, baricada se desface, iar bara Defender-ului o izbeşte şi o proiectează pe strada din faţă. An calcă frâna. Maşina derapează şi se opreşte. Strada din faţă e suficient de liberă cât să scape. Dar înainte să plece, aruncă o privire spre străduţa din spate, plină cu oamenii în viaţă, muribunzi şi cadavre. Ce a rămas din gloată se

năpusteşte spre el.

Şi mai vine cineva spre el. Femeia cu păr scurt. E zveltă, rapidă şi puternică. Are în mână un băţ – ba nu, o *sabie.*

Faţa ei.

Seamănă cu a lui Chiyoko, dar e cu 20 sau 30 de ani mai în vârstă.

TREMURĂTREMURĂTREMURĂTREMURĂTREMURĂclipeşte clipeşteclipeşteclipeştetremurăclipeşteTREMURĂTREMURĂ TREMURĂTREMURĂTREMURĂclipeşteclipeşteclipeşteclipeşte TREMURĂclipeşteTREMURĂTREMURĂTREMURĂTREMURĂ TREMURĂclipeşteclipeşteclipeşteclipeştetremurăclipeşte.

BUF! BUF! BUF!

— Pleacă! Pleacă! Pleacă! îi strigă femeia în mandarină.

S-a urcat pe treapta de lângă portiera lui An, lovind plafonul cu palma.

— Pleacă! O să ne omoare!

— Cine eşti?

— Nori Ko. Sunt Mu. Am cunoscut-o pe Chiyoko. Pot să te ajut. Dar acuma *trebuie să plecăm!*

Inima lui An se umple de bucurie şi se simte liber şi uşor şi se întreabă câţi oameni a omorât astăzi şi câţi vor mai muri când va exploda bomba şi – *ChiyokoChiyokoChiyokoNoriKoNoriKoChiyoko* – se simte liber şi uşor şi inima i se umple de bucurie.

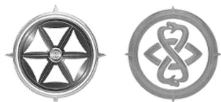
Demarează. Jumătate de kilometru mai încolo se opreşte. O lasă să urce în maşină.

— Fii atentă, spune An, iar ea nu zice nimic.

An porneşte din nou şi, după o scurtă vreme, cerul din spatele lor se aprinde, iar ei sunt liberi.

Maccabee Adlai, Micuţa Alice Chopra

DRUMUL NAŢIONAL SH 2, JUNGLA JOYPUR, BENGALUL DE VEST, INDIA

Maccabee îşi trece lama briciului peste capul ras. Îl clăteşte într-un bol de cupru pe jumătate plin cu apă amestecată cu săpun şi fire scurte de păr. Lângă bol e o foarfecă acoperită de o grămăjoară de păr gros. Se uită la imaginea lui reflectată într-o oglindă întunecată, sprijinită de perete. Nu s-a mai ras niciodată în cap şi îi place senzaţia. Netezimea şi strălucirea pielii. În plus, adăugată la vânătăi, la nasul rupt şi fizicul lui, chelia îl face să arate ca un adevărat bătăuş.

Ceea ce şi este, desigur.

— Ce părere ai, Cheie a Cerului?

Fetiţa stă lângă Maccabee. Se sprijină de el. Căldura corpului ei e liniştitoare, iar Maccabee se întreabă dacă şi pe ea o linişteşte căldura lui.

Probabil că nu.

Fetiţa stă cu genunchii la piept şi cu braţele în jurul picioarelor. Nu-i răspunde la întrebare. Maccabee o mângâie pe păr. E des şi catifelat – părul unei fetiţe bine îngrijite.

Dacă vrea s-o păstreze în viaţă până la sfârşit, şi Maccabee va trebui să aibă mare grijă de ea.

Îi întinde un bol cu orez şi linte, cu o grămăjoară de *dal tadka*[12] deasupra:

— Uite, mai mănâncă ceva.

Fetiţa ia bolul şi începe să mănânce direct cu mâna. Are un apetit puternic şi, deocamdată, insaţiabil.

Se află într-o baracă abandonată de pe marginea drumului, la 130 kilometri nord-vest de Calcutta. Soarele a răsărit de mult, iar peisajul din jur e luxuriant. Baraca e înconjurată de junglă, dar spre nord, la mai puţin de un kilometru, se întind câmpuri de

[12] Un fel de tocană indiană, preparată din linte, legume şi condimente (n.tr.).

iută şi cartofi. Pe stradă trec sporadic maşini şi autobuze, dar în rest nu se vede nici urmă de om.

Ceea ce e bine. În zori, Maccabee şi Cheia Cerului au fost într-un supermarket din vestul Calcuttei să cumpere provizii. Orez, săpun, lumânări, baterii, prosoape, o mică trusă de cusut, un mic arzător pe butan şi un litru de combustibil. Şerveţele umede, scutece absorbante în care să doarmă Cheia Cerului, o pătură şi trei rânduri de haine pentru fetiţă. Şi a avut noroc să găsească şi unul dintre acele rucsacuri de pânză cu care poţi să cari copilul în spate. De la o farmacie a cumpărat ibuprofen, amoxicilină, ciprofloxacin, zolpidem, o mică trusă de prim ajutor şi o sticluţă suplimentară de iod. Când s-au întors la hotel, a pus toate astea într-o raniţă nouă şi în portbagajele laterale ale Suzuki-ului furat – din fericire, într-unul dintre ele a găsit un SIG 226 şi două încărcătoare.

Acelaşi tip de armă cu care a tras An Liu în cimitir.

Aşa şi-a dat seama că norocul a făcut să fure tocmai motocicleta shangului.

A verificat siguranţa pistolului şi l-a băgat în betelia pantalonilor.

Toată dimineaţa a avut de-a face cu vânzători şi, în bună parte, au fost drăguţi cu el. Dar a trebuit să plătească o mică avere pentru fiecare lucru – preţurile au luat-o razna din cauza Abaddonului, chiar şi aici, pe cealaltă parte a globului faţă de punctul de impact, unde efectele asteroidului vor fi mai puţin puternice. Iar faptul că nu era indian făcea ca totul să fie şi mai scump. Însă partea bună a fost că niciun vânzător nu şi-a dat seama că e Jucător.

Dar apoi s-au oprit la un mic restaurant să mănânce nişte *dosa*[13] şi, în timp ce stăteau la o masă de plastic, proprietarul a dat mai tare televizorul de pe tejghea, ca să asculte ştirile. A început să discute în bengali cu unul dintre angajaţi, comentând fără îndoială nebunia care a cuprins întreaga lume, în timp ce pe ecran se perindau cadre din înregistrarea lui An Liu. Iar la un moment dat a apărut şi faţa lui Maccabee, limpede ca lumina zilei.

La început, nu şi-a făcut griji. Era plin de vânătăi de la bătăile din ultima vreme şi s-a gândit că proprietarul nu era suficient de

---

[13] *Dosa* este un fel de clătită indiană făcută din aluat fermentat, presărată cu legume şi condimente (n.tr.).

atent cât să facă legătura. Dar s-a dovedit că era foarte atent. S-a întors imediat spre Maccabee şi Cheia Cerului, a arătat cu degetul şi a început să strige. Maccabee s-a ridicat în picioare, cu gura plină de cartofi cu curry, şi a luat-o în braţe pe fetiţă. Proprietarul a ieşit de după tejghea cu un cuţit lung de bucătărie. Maccabee s-a dat în spate, a înghiţit dumicatul, şi-a ridicat cămaşa, dezvelind mânerul pistolului, şi a zis:

— N-are rost să se rănească cineva, prietene.

Uluit, bărbatul a amuţit câteva clipe, iar Maccabee şi Cheia Cerului au ieşit din restaurant. A reînceput să ţipe când au ajuns în stradă, iar lumea s-a întors să se holbeze la ei. Însă Maccabee a avut suficient timp să ajungă la motocicletă, să pună fetiţa în rucsacul de pânză şi să plece de acolo.

Au mers toată dimineaţa, oprind o singură dată, ca să cumpere nişte orez şi linte de la o tarabă. Apoi Maccabee a văzut această baracă printre copaci şi a oprit din nou, pentru că fetiţa s-a tot agitat ultimii 10 kilometri, iar el avea vezica plină. A ascuns motocicleta în tufişuri şi, cu SIG-ul în mână, s-a strecurat până la baraca din tablă ondulată. Nu era nimeni înăuntru. Dar a găsit câteva boluri, o oglindă, câteva saltele şi o masă scundă. Maccabee s-a gândit că era un loc în care dormeau muncitorii itineranţi, dar părea să nu mai fi fost folosită de ceva vreme.

Au intrat în baracă şi Maccabee i-a dat fetiţei nişte orez fiert şi linte, pe care le cumpăraseră în pungi de plastic. Apoi şi-a făcut de lucru cu foarfeca şi briciul. Iar acum e ras în cap. Nu e deghizarea perfectă, dar nu mai arată deloc ca în înregistrarea shangului.

E bine.

— Mda, îmi place, spune Maccabee despre noua lui înfăţişare.

Cheia Cerului mestecă în continuare şi îi răspunde doar cu un mormăit. Unul dintre primele sunete pe care le-a scos în dimineaţa asta. Maccabee se întoarce şi se aşază în faţa fetiţei. Pe ferestre intră o briză caldă. Frunzele foşnesc şi un copac trosneşte.

Atât de mică, îşi spune în sinea lui.

Prea mică.

Bagă mâna în bolul cu orez şi linte, ia o mână la fel ca indienii şi o duce la gură. E surprinzător de bună pentru nişte mâncare cumpărată de la o tarabă de pe marginea drumului.

Cheia Cerului are faţa murdară şi înroşită de vânt. Maccabee întinde mâna şi îi şterge obrazul cu degetul mare. Fetiţa rămâne nemişcată, cu ochii aţintiţi în faţă, spre pieptul lui Maccabee.

— O să fur o maşină în curând. Eşti prea vizibilă când mergem cu motocicleta.

Fetiţa mestecă. Se uită la el. Înghite.

— Bine, răspunde ea, vorbind pentru prima oară după ziua de ieri.

— Vasăzică te-ai hotărât să vorbeşti? spune el, pe un ton blând.

— Nu-mi place motocicleta.

— Atunci o să ne descotorosim de ea.

— Bine, repetă ea, luând încă o gură de mâncare.

— Dar problema e: unde mergem după ce facem rost de o maşină?

Cheia Cerului nu spune nimic.

— Mă gândesc că poate ar trebui să aşteptăm prăbuşirea meteoritului înainte să mergem mai departe, adaugă Maccabee, mai mult pentru el decât pentru fetiţă. Însă unde am putea fi în siguranţă? Şi unde am putea găsi Cheia Soarelui?

— O să fim în siguranţă, unchiule, îl linişteşte ea.

Maccabee se încruntă.

Cheia Cerului mai ia o mână de mâncare şi o îndeasă în gură.

Ciudată fetiţă, se gândeşte în sinea lui.

— Spune-mi, te rog, Maccabee. Sau Mac.

— Bine, unchiule, răspunde ea, ca şi când ar încuviinţa o altă cerere a nabateanului.

Dar Maccabee n-o ia în seamă şi o întreabă:

— De unde ştii că o să fim în siguranţă?

Fetiţa înghite mâncarea înainte să răspundă:

— Creatorii n-or să mă distrugă nici pe mine, nici Cheia Pământului. Aşa a zis mama. Lucrul rău se va întâmpla departe de aici. Departe de mine şi de cine e cu mine. Noi trebuie să ne temem doar de ceilalţi. Cum a fost omul de ieri. Şi pe asta o ştiu tot de la mama.

— De la mama ta, repetă el lent.

— Da. Mulţumesc că l-ai omorât pe omul cel rău, unchiule, zice ea, mai încet decât de obicei. Mulţumesc.

Foarte ciudată fetiţă, îşi spune în sinea lui, simţind o undă de vinovăţie. Baitsakhan era extrem de rău, dar asta nu înseamnă

că el ar fi un sfânt. Nici pe departe. La urma urmelor, era cât pe ce s-o omoare şi pe Shari Chopra.

Dar n-a omorât-o. Iar fetiţa nu trebuie să ştie nimic despre asta.

— Cu… plăcere, spune el.

Se întreabă dacă întotdeauna a vorbit ca o fetiţă mai matură. Oare a devenit aşa după ce a atins Cheia Pământului sau era la fel şi înainte?

N-are de unde şti că era la fel şi înainte.

Că Micuţa Alice a fost întotdeauna precoce, întotdeauna specială.

— Bine, spune Maccabee, să presupunem că suntem la adăpost de meteorit. Dar tot nu ştiu încotro să mergem. Şi cum câştigăm? Unde *este* Cheia Soarelui?

Fetiţa mestecă şi înghite. Apoi îşi întinde un braţ şi arată înspre est, dar cu câteva grade mai spre sud:

— Ştiu, unchiule.

Maccabee se încruntă:

— Ştii?

— Doi, doi, punct, doi, trei, patru. Şase, opt, punct, nouă, şase, doi.

Maccabee îşi ia smartphone-ul, deschide Google Maps şi introduce coordonatele. Pe ecran apare un indicator deasupra unei întinderi de apă, la mică distanţă de coasta vestică a Indiei, în dreptul portului Dwarka. Îi arată telefonul fetiţei.

— Aici? Aici o să găsim Cheia Soarelui?

Fata încuviinţează din cap.

— Nu-i deloc departe! exclamă el, simţind cum îi izvorăşte bucuria în inimă şi i se revarsă în glas.

— Da, unchiule. Acolo e Cheia Soarelui.

— Eşti sigură?

— Da.

Caută în telefon şi zâmbetul i se lărgeşte. 2.434 kilometri. 36 sau 37 de ore de condus. Ar putea ajunge şi mai repede dacă ar reuşi să fure un avion de undeva.

Poate să câştige Jocul Final, poate să asigure supravieţuirea seminţiei nabateene după cataclism, poate să vadă cum va arăta noul Pământ şi să trăiască până la adânci bătrâneţi. Şi *poate* va reuşi să salveze această fetiţă şi să îndeplinească promisiunea pe care i-a făcut-o mamei ei.

Poate că va reuşi să câştige *şi* va îndrepta nişte greşeli.

Sare în picioare, cu gând să iasă din baracă, să facă cu mâna primei maşini decente care va apărea pe drum şi s-o fure. Abia se mai poate stăpâni:

— Nemaipomenit, Cheie a Cerului!

— Ştiu, unchiule, spune fetiţa, luând încă o gură de mâncare. Mi se zice Micuţa Alice.

— Aş putea să câştig, Alice! *Nabateenii ar putea să câştige!*

Fetiţa mestecă şi înghite:

— Ştiu.

An Liu, Nori Ko

BENZINĂRIE HP, REFUGIUL BABA LOKENATH DE PE DRUMUL NAŢIONAL SH 2, JUNGLA JOYPUR, BENGALUL DE VEST, INDIA

Inima lui An e plină de bucurie.

După explozie, Nori Ko s-a mutat pe bancheta din spate şi i-a spus în mandarină:

— Ia-o spre vest.

Şi An a luat-o într-acolo.

S-a uitat la şoseaua care se strecura sub maşină şi continua să se desfăşoare în faţa lor, s-a uitat la ea în oglindă, s-a uitat la şosea, s-a uitat la ea. La şosea şi la ea. La şosea şi la ea. Dar n-a spus nimic. N-a avut nevoie de cuvinte. N-a spus nimic mai bine de trei ore.

Şi nici ea nu l-a deranjat cu vreun cuvânt.

La fel ar fi făcut şi Chiyoko.

ChiyokoChiyokoNoriKoChiyoko.

Acum au oprit ca să facă plinul. El e afară din maşină. Ea e în maşină, cu capul sprijinit de geam. An stă în căldura sufocantă, cu pistolul unei pompe în mână. Strada se întinde spre nord. Cu câţiva kilometri în urmă, au intrat într-o junglă declarată rezervaţie naturală, iar benzinăria e înconjurată de copaci care fac aerul cu câteva grade mai rece decât în mijlocul câmpurilor de iută şi porumb. În spatele benzinăriei se vede o clădire joasă de beton şi un taur alb tolănit sub un arbore de pâine. În afară de supraveghetorul din cabina cu aer condiţionat, nu mai e nimeni în jur.

An închide capacul rezervorului şi plăteşte, apoi urcă în maşină şi demarează.

— Vest? întreabă el.

— Vest.

Intră înapoi pe şosea, luând-o spre Bishnupur. Drumul e mărginit de junglă. An nu vede nicio clădire, niciun indicator,

niciun om, ci doar şoseaua şi, preţ de o clipă, o baracă de tablă ponosită în spatele copacilor. Nu-i dă nicio importanţă.

După un sfert de oră, An spune:

— Sunt pregătit – *clipeşte* – sunt pregătit – *clipeşte* – sunt pregătit să vorbesc. *TREMURĂ.* Trebuie să vorbim.

— Aşa e, răspunde Nori Ko, apoi dă la o parte puşca de pe scaunul pasagerului şi se mută lângă el. Vrei să-mi pui nişte întrebări.

An dă din cap în semn că da.

— De ce ai venit după mine?

— Pentru că şi eu am iubit-o pe Chiyoko.

I se face pielea de găină auzindu-i numele rostit de altcineva. Chiar şi de cineva apropiat ei şi care seamănă atât de mult cu ea. Îşi aminteşte de interogatorul britanic de pe distrugătorul *Neînfricatul*, care îl pronunţa insistent, manevrându-l ca pe un cuţit, înfigându-i-l în ureche şi răsucindu-l. An e gata să-i ceară lui Nori Ko să nu rostească numele lui Chiyoko, însă ştie că nu are niciun drept. Oricine ar fi Nori Ko, cu siguranţă a fost importantă pentru Chiyoko. Iar asta contează.

— Chiyoko, spune ea, cu glas scăzut.

Într-adevăr, contează, dar…

Numele ei e al meu acum, îşi spune în gând. *Chiyoko. Chiyoko Takeda. Numele* meu.

Nori Ko întinde mâna spre colierul care atârnă la gâtul lui An, întrerupându-i gândurile.

TREMURĂ.

Se îndepărtează de ea.

— Stai, spune ea. Vreau s-o ating. La fel ca tine.

CLIPEŞTETREMURĂCLIPEŞTE.

Nori Ko atinge colierul şi, după o clipă, îşi pune mâna înapoi în poală, frecându-şi între ele buricele degetelor, pe care au rămas particule din Chiyoko.

— O *iubesc,* îi explică Nori Ko. După ce s-a întâmplat, nu puteam să stau deoparte. De-aia te-am căutat.

— După ce s-a întâmplat?

— Sunt Mu. Un membru de vază al consiliului de antrenament. Ştiu multe despre Jocul Final.

Face o pauză, apoi spune calm:

— Am văzut o înregistrare a discuţiei tale cu Nobuyuki. Am văzut cum l-ai omorât.

TREMURĂTREMURĂ.

— Da, shangule, am văzut. A fost găsită cutia neagră care a supravieţuit incendiului din Naha. În ea erau înregistrările camerelor de supraveghere. Am auzit ce ai spus tu şi ce a spus el. Mi s-a părut că Nobuyuki a fost nedrept cu tine. Nu ţi-ar fi permis niciodată să Joci pentru seminţia Mu, dar nu mi s-a părut corect din partea lui să te testeze aşa cum a făcut-o.

— Merita ce a păţit, spune An.

— Nu, nu merita.

TREMURĂ.

— Nu trebuia să-i respecţi cererea de a-i înapoia rămăşiţele lui Chiyoko. Nu trebuia să-l respecţi pe Nobuyuki *aşa* cu ai respectat-o pe Chiyoko. Dar, din respect faţă de ea, ar fi trebuit să-l cruţi. Nu de dragul lui, ci de dragul ei. Omorându-l, ai dezonorat-o pe Chiyoko. Şi te-ai dezonorat pe tine. Nu i-ai pătat în niciun fel onoarea lui Nobuyuki Takeda.

CLIPEŞTECLIPEŞTE.

Vocea ei e rece.

TREMURĂCLIPEŞTEclipeşte.

— Vorbeşti la fel ca el, spune An în cele din urmă.

— *Pot* să vorbesc ca el. Dar nu sunt el.

An strânge volanul în mâini. Încheieturile degetelor i se albesc. Apasă un pic mai tare pe acceleraţie.

Vocea ei e rece.

Vorbele ei sunt tăioase.

— L-am iubit şi pe Nobuyuki, spune ea. Dar nu-ţi face griji, nu mă interesează onoarea, aşa cum îl interesa pe el. N-am venit să te pedepsesc pentru moartea lui.

Gândul că femeia aceea ar putea să-l pedepsească aproape că îl face să râdă.

— Te-am ales, continuă ea, tocmai pentru că am văzut de ce eşti în stare.

Moarte, îşi spune în sinea lui. *Vrea moarte.*

— Ce ai fost pentru ea? întreabă An.

— I-am fost antrenoare. Karate, acrobaţie, lupta cu săbii şi cuţite, eschivă, camuflaj. A fost eleva mea cea mai bună. N-am cunoscut pe nimeni mai rapid şi mai nemilos decât ea. Era...

— N-ar fi trebuit să moară.

— Nu. N-ar fi trebuit.

Tăcere. Un kilometru. Doi.

— Tu o iubeşti, spune An. Eu o iubesc. Dar asta nu explică de ce eşti aici.

— Pentru că vreau acelaşi lucru ca şi tine.

— Anume?

An e bucuros că poartă colierul lui Chiyoko. Îi dă putere. Îi permite să vorbească fără prea multe bâlbâieli şi ticuri.

Atât de bucuros.

Ea e ca tine, iubire, îi şopteşte Chiyoko.

— Ce vrei tu e limpede ca lumina zilei, An Liu, spune Nori Ko. Iubirea înmulţită cu moartea, cu *crima,* de fapt, are un singur rezultat.

Pauză.

— Răzbunare, spune An.

— Răzbunare, încuviinţează Nori Ko.

O nouă pauză. Cerul e senin. Defender-ul depăşeşte un camion multicolor încărcat cu fier-beton.

Nu minte, iubitule, şopteşte Chiyoko. *Furia ei o face puternică.*

Ştiu, spune An. *La fel e şi la mine.* Dar Chiyoko nu răspunde nimic.

— Cum m-ai găsit? întreabă An.

— Te urmăresc de la Naha. Am vrut să te abordez imediat ce ai ajuns în Calcutta, dar Jocul Final ne-a luat prin surprindere, nu-i aşa?

— Aşa-i. Lucrurile s-au întâmplat repede. Foarte repede. Am fost atât de aproape.

— De Adlai?

Am fost la un pas să-l omorâm pe nabatean, iubire, îi aminteşte Chiyoko.

An dă din cap.

— Da, noi am fost *foarte* aproape, le spune el lui Chiyoko şi Nori Ko.

Nori Ko ignoră pluralul lui An şi spune:

— Am încercat să vin la cimitir, dar am ajuns prea târziu ca să te mai pot ajuta. Şi, crede-mă, te-aş fi ajutat.

An îşi aminteşte ce le-a făcut oamenilor strânşi pe străduţa din Ballygunge:

— Te cred.

— Bine.

Şi iarăşi se lasă tăcerea între ei. Trec pe lângă un grup de femei în haine colorate, un stol de porumbei luându-şi zborul din

vârfurile copacilor, o echipă de muncitori asfaltând găuri pe cealaltă bandă. Cealaltă parte a globului se pregăteşte de apocalipsă, dar în India viaţa merge mai departe.

— Ce ai în minte când te gândeşti la răzbunare, An?

— Sânge. Cenuşă. Lucruri nimicite.

Nori Ko clatină din cap:

— Nu. Vreau să ştiu la *cine* te gândeşti.

Răspunsul lui vine imediat:

— La cahokiană. Şi la olmec. Erau acolo când a murit. Dacă n-ar fi fost, ar fi fost şi acum în viaţă.

După o scurtă tăcere, Nori Ko spune:

— Atunci şi eu le doresc moartea, An Liu.

TREMURĂtremurăTREMURĂtremurăTREMURĂtremură.

— Dar spune-mi, An Liu, mai vrei să moară şi altcineva?

Maşina se zdruncină într-o spărtură a asfaltului. Tac amândoi câteva clipe. An se uită la bord. Defender-ul goneşte cu 123 km/h. Motorul huruie cu 2.900 de rotaţii pe minut. Afară sunt 37 de grade Celsius.

— Da, răspunde el.

— Keplerul, spune Nori Ko.

An aprobă dând din cap:

— El. *Chestia* aia.

Nori Ko încuviinţează cu un mârâit:

— Şi eu vreau să moară. Şi o să am grijă să ţi se îndeplinească dorinţa. Dorinţa amândurora.

— Nu eşti ca Chiyoko.

— Sunt mai în vârstă ca ea. Şi vârsta te schimbă, iar cei care ştiu de Jocul Final îmbătrânesc chiar mai repede din anumite puncte de vedere, adaugă ea, apoi îşi flutură o mână ca şi când ar vrea să alunge o muscă sau o amintire neplăcută. Şi eu am avut idealuri cândva, dacă la asta te referi.

CLIPEŞTEtremurăclipeşte.

— Da, la asta.

— Am învăţat multe despre Jocul Final de-a lungul anilor, An. De la mulţi oameni, şi nu toţi erau Mu. Şi nu toţi îşi *doreau* Jocul Final aşa cum şi-l doresc Jucătorii. Cu cât aflam mai multe, cu atât aveau mai mult de suferit idealurile mele.

Pauză.

— Şi mi s-au năruit cu totul când a fost omorâtă Chiyoko.

Îl doare să-i audă din nou numele. *Ar trebui să nu-l mai*

rostească, se gândeşte el.

Nu-i nimic, îi şopteşte Chiyoko. O *să te ajute. Nu fi aspru cu ea. O să te ajute. O să ne ajute.*

An clatină din cap – nu e un tic, ci doar o încercare de a-i alunga vocea, care îi răsună în creier.

În retrovizor apare o maşină care merge foarte repede.

— Şi ia zi, încotro mergem, Nori Ko?

— Ai urmărit ştirile?

— Da.

— Şi ai văzut că cineva distruge monumente din Antichitate, construite de oameni şi Creatori?

— Da. Ştii cine?

— Am o bănuială, dar asta n-are nicio importanţă. Important e să ne ducem la cel mai apropiat monument, care se întâmplă să fie cel al seminţiei harappice, din vestul Indiei. E destul de probabil ca nabateanul să se ducă acolo cu primele două chei. Acolo îşi închipuie că o să câştige.

— Unde mai exact?

— La templul scufundat de lângă Dwarka, în statul Gujarati.

An calcă frâna, ţinându-se bine de volan, iar Nori Ko se sprijină cu mâinile de bord, în timp ce roţile scârţâie pe asfalt, oprind maşina brusc.

Maşina care venea cu viteză din spate îi depăşeşte. Un sedan mic de ultimă generaţie. Şoferul e chel şi grăbit. Niciun alt pasager. Şoferul nu semăna deloc cu Maccabee şi nu mai era nimeni în maşină, aşa că An nu-i dă nicio atenţie. Oricum, în India, toţi conduc ca nişte maniaci ai vitezei.

— De ce se duce Adlai acolo? întreabă el nerăbdător. Pentru Cheia Soarelui?

— Da.

— E acolo?

— Nu-s sigură.

— Dar crezi că e într-unul dintre monumentele astea care sunt distruse?

— Da. Deşi nu ştiu în care.

An face o pauză. Mijeşte ochii. Maşina care i-a depăşit dispare după curba din faţă.

— Deci Cheia Soarelui ar putea fi şi la monumentul Mu? Sau la cel cahokian? Sau la cel olmec? Sau la monumentul… shan*g?*

— Da, ar putea fi.

An trece în viteza întâi, răsuceşte volanul, întoarce pe loc şi porneşte în direcţia din care au venit, cu viteză foarte, foarte, foarte mare.

— Ce faci? întreabă Nori Ko.

ClipeşteTREMURĂTREMURĂclipeşteCLIPEŞTECLIPEŞTETREMURĂtremurăCLIPEŞTE.

Nori Ko pune o mână pe braţul lui, dar An i-o dă la o parte.

China, spune Chiyoko.

Da, răspunde el.

— Poate că nabateanul e deja aproape de Dwarka! protestează Nori Ko.

— Ştiu. Iar dacă are noroc şi găseşte acolo Cheia Soarelui, o să câştige, iar noi o să ajungem prea târziu, spune An printre dinţi. N-o să mai putem face nimic. Trebuie să punem mâna pe chei ca să ajungem faţă-n faţă cu keplerul. Dacă nabateanul câştigă, n-o să mai avem şansa să-l omorâm pe Creator. *Dar…*

Şi Nori Ko înţelege:

— Piramida împăratului Zhao.

— Da. Începem cu monumentul shang. Dacă Cheia Soarelui nu e la Dwarka – şi sunt şanse destul de mari să nu fie acolo –, atunci Adlai o să se ducă la cel mai apropiat monument. La *al meu.*

— China, spune Nori Ko, pe un ton care dă de înţeles că e de acord, că încuviinţează.

— Da. Mergem acasă, spune el, gândindu-se la toate lucrurile care nu-i plăceau acolo, la toată durerea şi suferinţa pe care le îndurase de-a lungul antrenamentelor. În ţara mea infernală.

Shari Chopra

DUBĂ MERCEDES SPRINTER, AYUTTHAYA, THAILANDA

Shari Chopra nu e la ea acasă, deşi e lucrul pe care şi l-ar dori cel mai mult. La ea acasă, să simtă miros de mâncare gătită, să se uite la fetiţa ei alergând prin grădină, să-l ţină de mână pe soţul ei.

Dar soţul ei a murit.

Shari nu e acasă, dar e trează, şi nimeni din jurul ei nu-şi dă seama.

Ochii ei rămân închişi, dar încetul cu încetul simţurile îi revin la viaţă şi îi spun multe lucruri. E legată şi se află în partea din spate a unui vehicul, probabil o dubă.

S-a trezit în urmă cu vreo 15 minute. A numărat pe îndelete în minte, în parte ca să rămână calmă şi concentrată, în parte ca să nu strige după fiica ei, în parte ca să se dezmeticească şi să-şi dea seama unde se află. Nu rosteşte numerele în minte, ci şi le imaginează. Unele sunt făcute din frunze verzi, unele sunt simple linii – precum cele făcute de un stilou pe foaie –, unele sunt făcute din beţe, altele din sânge.

Shari are grijă ca niciuna dintre aceste imagini să nu-i amintească de Micuţa Alice. Nicio pană de păun, nicio *pakora*[14], nicio jucărie, niciun număr mâzgălit cu creionul de o mână de copil. Bineînţeles că Micuţa Alice e în mintea ei. Mereu este. Dar în clipa asta, ca să nu se dea de gol, Shari a împins-o pe Micuţa Alice la marginea conştiinţei. Pentru că, dacă ar aduce-o în centrul ei, ar fi prea dureros şi prea periculos.

Numără.

984.

985.

987.

Nu. Am sărit unul.

---

[14] În hindi, în original: „chifteluţă” (n.tr.).

986.

Încă e ameţită.

Aude vocile celor din jur. Îi aude pe Aisling Kopp, Jago Tlaloc şi Sarah Alopay. Îşi aminteşte vocile lor de la Convocare. Îşi aminteşte accentele lor. Îşi aminteşte vocea tăioasă a lui Jago, inocenţa răguşită din glasul lui Sarah, vocea nazală şi optimistă a lui Aisling.

Aisling Kopp. Celta. Jucătoarea care i-a omorât pe harappici.

Jucătoarea pe care Shari o va omorî într-o bună zi. Cât mai curând.

Duşmanii mei.

988.

989.

990.

Duşmanii mei sunt atât de aproape.

Sunt şi voci pe care nu le recunoaşte. Doi bărbaţi. De vârstă mijlocie. Şi un al treilea bărbat, care stă în spatele ei şi nu vorbeşte, dar căruia Shari îi aude limpede respiraţia. Are un hârâit în fundul gâtului.

Poate că doarme. Poate că e furios. Poate că şi el e prizonier.

Vehiculul se opreşte. Coboară toată lumea, mai puţin bărbatul tăcut. Aerul care pătrunde în maşină e fierbinte şi umed. Nu mai sunt în munţi. Shari aude vocile discutând afară: *„Ăsta* e locul?”, „Şi ea unde e?”, „Eşti sigur că prietena ta o să ne ajute?”, „E în stare să oprească Jocul Final?”

Da, da, da, da, răspunde unul dintre bărbaţii necunoscuţi.

Se îndepărtează, şi Shari nu-i mai aude.

Shari se gândeşte să deschidă ochii, să treacă la acţiune, să se răzbune.

Dar rămâne nemişcată. E legată şi încă nu poate avea încredere în corpul ei, în reflexele şi puterea lui. Nu ştie unde se află, nici de ce aceşti trei Jucători sunt împreună, în loc să încerce să se omoare unul pe altul. Oare au încheiat un armistiţiu? Au ajuns la o înţelegere, la fel cum a făcut ea cu Alice Ulapala? Oare lucrează împreună? Nu ştie.

Rămâne nemişcată. Trebuie să fie sigură că, dacă răzbunarea e fortifiantul de care are nevoie, va putea s-o obţină.

Ceilalţi se întorc şi urcă înapoi în dubă. Motorul porneşte din nou.

Nimeni nu spune nimic. Shari simte tensiunea dintre ei.

A auzit bine, a zis cineva că vor să oprească Jocul Final?

Da. Unul dintre ei.

Oare e posibil?

Vrea să-şi satisfacă setea de răzbunare, dar vrea şi să afle ce pun la cale aceşti oameni.

Rămâne nemişcată.

Rămâne nemişcată.

Cel mai mult îşi doreşte să rămână în viaţă, iar dacă ar acţiona acum, n-ar putea fi sigură de asta.

Trebuie să trăiască, dacă există şanse ca Micuţa Alice să fie în siguranţă.

Duba demarează, virează scurt, trece peste o ridicătură în asfalt şi pare că pătrunde într-o încăpere. Terenul se înclină cinci sau şase grade. Merg câteva minute, făcând mai multe viraje, ca şi când s-ar afla pe rampa unui garaj etajat. Apoi terenul redevine drept şi se opresc.

Continuă să numere.

1.009.

1.010.

1.011.

Portierele se deschid. Lumea coboară. „Nu uitaţi de harappică”, spune unul dintre străini. Jago Tlaloc o ridică cu icnet de pe scaun şi o sprijină pe umăr. Shari simte un junghi în coastă. Îi vine să strige, dar se abţine.

Primeşte durerea.

Îi arată că e în viaţă.

Că simţurile i se trezesc.

După zgomot, îşi dă seama că intră într-o încăpere cu pereţi tencuiţi. Miroase a pâine şi a mâncare proaspătă, iute, uleioasă, sărată, condimentată cu piper şi alte mirodenii. Simte crampe în stomac. Speră să nu-i ghiorţăie.

Continuă să numere.

Se străduieşte să taie legătura dintre pântece şi creierul ei treaz.

Numără.

Jago o pune pe un scaun. Shari îşi lasă corpul moale, iar olmecul o aşază în capul oaselor. Brida de plastic cu care e legată – nu foarte strâns – la mâini i s-a adâncit în carne. La picioare nu e legată.

La nevoie, poate să fugă.

Numără.

Unii încep să mănânce. Cei trei Jucători par să nu înţeleagă de ce se află acolo. Vorbesc puţin şi precipitat, vădit încordaţi. Aşteaptă pe cineva. Cineva de care Shari n-a auzit niciodată. O anume Stella Vyctory.

Numără.

1.050, făcut din pene albe.

1.051, făcut din picături de apă suspendate în aer.

Te rog să fii în viaţă, îşi spune Shari. *Dă, Doamne, ca fetiţa mea să fie în viaţă.*

1.052, făcut din sânge şi oase.

Aisling Kopp, Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Shari Chopra, Hilal ibn Isa al-Salt, Stella Vyctory, Pop Kopp, Greg Jordan, Griffin Marrs

BUNCĂR DE SUB HOTELUL CLASSIC KAMEO, AYUTTHAYA, THAILANDA

Se află într-o sală de conferinţe puternic luminată, la 103 picioare în subteran. Peretele dinspre nord şi cel dinspre sud sunt făcuţi din beton, iar cel estic şi cel vestic din panouri de sticlă groasă, prevăzute cu câte o pereche de uşi glisante foarte sofisticate. Acum, ambele perechi sunt închise.

Dincolo de peretele de sticlă dinspre vest se vede un garaj în care sunt parcate un sedan Mercedes de ultimă generaţie şi duba Sprinter cu care au venit ei aici de la aeroportul din nord-estul oraşului. Duba le-a fost pusă la dispoziţie de Stella Vyctory şi e plină cu arme, provizii şi un frigider cu cola, şi cu toţii îi sunt foarte recunoscători pentru ea. Mai ales pentru cola.

În spatele maşinilor e o rampă abruptă care duce la suprafaţă. Cealaltă ieşire din buncăr e o scară din spatele unei uşi de metal aflate în spatele peretelui de sticlă dinspre est. Pe scara aceea, le explică Jordan, va coborî Stella din hotelul de deasupra.

Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

O aşteaptă în jurul unei mese mari de tec plină cu mâncare, deşi doar Jordan şi Marrs se sinchisesc să mănânce. Ceilalţi sunt evident nerăbdători. Jago a scos încărcătorul din noul său Glock 20 şi se joacă cu manşonul lui. Sarah şi Aisling, care şi-au luat şi ele pistoale noi din dubă, stau nemişcate. Sarah dă uşor din piciorul stâng, iar Aisling se uită la Shari. Shari, despre care toată lumea crede că e inconştientă, îşi ţine ochii închişi, străduindu-se să-şi păstrez calmul.

Şi, în cele din urmă, uşa se deschide şi apare Stella. E o caucaziană de 20 şi ceva, poate chiar 30 şi ceva de ani, e înaltă şi brunetă, musculoasă şi sigură pe sine. Intră în sala de

conferinţe însoţită de un bărbat cu pielea măslinie şi cu faţa desfigurată de arsuri, care merge cu mâinile împreunate în faţă. E îmbrăcat cu haine largi de bumbac şi ţine în mână un rucsac mare. Stella e îmbrăcată cu blugi negri şi un tricou cu anchior gri, iar în picioare are pantofi sport negri. Nu are nicio bijuterie şi nicio armă la vedere. Nici bărbatul de lângă ea nu pare înarmat.

Jordan se ridică s-o salute pe Stella, luând-o de umeri şi îmbrăţişând-o cordial.

— Ce mă bucur să te revăd! spune el. Îmi pare rău că a trebuit să ne despărţim o vreme.

Stella nu se arată la fel de entuziasmată.

— Şi eu mă bucur să te revăd, Greg, răspunde ea, apoi îl dă uşor la o parte şi le spune celor din sală: Sunt *foarte* încântată că sunteţi aici. Toată viaţa am aşteptat să văd o cameră plină cu Jucători în Jocul Final.

Uşurarea, bucuria şi recunoştinţa din glasul ei sunt autentice şi molipsitoare.

O *primă impresie bună,* îşi spune Sarah în sinea ei.

Aisling şi Jago gândesc acelaşi lucru.

Shari se întreabă: *Unde sunt? Cine e străina asta? Îmi este şi ea duşmană?*

Stella li se adresează pe rând:

— Aisling... Sarah... Jago... Vă mulţumesc că aţi ales să aveţi încredere în Greg. Ştiu că nu v-a fost uşor. Oricât de îngrozitor ar suna, îmi pare rău că n-aţi putut s-o omorâţi pe fetiţa care este Cheia Cerului. Şi îmi pare rău că nu l-aţi putut împiedica pe nabatean să plece cu ea.

Micuţa Alice e în viaţă!

Micuţa Alice e în viaţă!

Micuţa Alice e în viaţă!

Lui Shari îi vine să strige de bucurie şi uşurare, dar, mulţumită antrenamentelor, reuşeşte să-şi controleze corpul, nepermiţându-i să se mişte nici măcar cu un centimetru. Pieptul nu i se ridică, degetele nu-i zvâcnesc, pleoapele nu-i tresar.

Micuţa Alice e în viaţă, îşi spune ea.

Şi în clipa următoare îi încolţeşte în minte un gând îngrozitor: *Oare e posibil ca răpitorii mei şi aceşti străini să fie şi... prietenii mei? Oameni care, la fel ca mine, ştiu că focul Final e amoral? Că e nedrept?* Stomacul i se strânge gândindu-se la asta, iar Shari trebuie să apeleze la toată concentrarea ei ca să nu-şi

vomite în poală.

— Iar dumneata trebuie să fii domnul Kopp, spune Stella, întrerupând gândurile lui Shari.

Pop, care stă la celălalt capăt al mesei, întors cu umărul spre Stella, mormăie nemulţumit.

Deci el e bărbatul tăcut, se gândeşte Shari. *Un membru din seminţia lui Aisling. Probabil a fost cu ea în munţi.*

Şi el va trebui să moară pentru ce s-a întâmplat cu seminţia mea.

— E şi Shari Chopra cu noi, spune Stella. Mă bucur s-o văd!

De unde ne ştie numele tuturor?

Stella continuă:

— Dar chiar trebuie să fie ţinută inconş…

Dar e întreruptă de Aisling şi Sarah care pufnesc la unison:

— Tu cine *naiba* eşti?

Cele două Jucătoare se uită una la alta şi aproape că-şi zâmbesc. *Chiar, cine eşti?* se gândeşte Shari.

Stella face o mică plecăciune:

— Ei bine, după cum v-a spus Greg, numele meu e Stella Vyctory. Şi sunt foarte interesată de Jocul Final.

— De ce? întreabă Jago. Nu eşti Jucătoare.

— Din ce seminţie faci parte? adaugă Aisling.

— Şi de unde ştii *totul* despre Jocul Final? vrea să ştie Sarah.

Stella îi domoleşte, lovind uşor aerul cu palma:

— Promit că o să vă spun tot pe măsură ce o să ne cunoaştem mai bine. Dar acum nu prea avem timp, aşa că o să vă spun doar că ştiu de Jocul Final de la tatăl meu adoptiv. Nu făcea parte din nicio seminţie, dar…

— Tatăl tău? se miră Sarah.

— Şi el de ce nu e aici? întreabă Jago.

— Am încredere în Jordan, intervine şi Aisling, dar de unde ştiu că pot avea încredere în tine?

— Vă rog, spune Stella. Chiar *puteţi* să aveţi încredere în mine. Ba chiar *trebuie,* dacă vrem să oprim Jocul Final. Pot să vă spun cum.

— Profeţiile nu spun nimic despre intervenţia unor non-Jucători, răspunde Sarah. Cu atât mai puţin ca să oprească Jocul Final.

Stella clatină din cap:

— Nu. Nu spun nimic. Dar profeţiile sunt false. Iar regulile…

— Regulile Jocului s-au schimbat, spune Jago pe un ton grav.
— Aşa e, Jago Tlaloc, răspunde Stella.
— Mai exact, nu există reguli, le aminteşte Aisling. Asta a zis kepler 22b. Dacă vrem să oprim Jocul Final, cred că trebuie să acceptăm în sfârşit chestia asta.
— Îţi înţeleg preocuparea, Sarah, spune Stella. Dacă aş fi în locul oricăruia dintre voi, nici eu n-aş avea încredere la început. Şi după ce o să vă spun despre tatăl meu, aş avea şi mai puţină încredere.
Jago se apleacă în faţă:
— Ce anume?
— Tatăl meu ştia multe lucruri despre Creatori. Mai mult decât oricare dintre seminţii, mai mult decât toate seminţiile *laolaltă.* Ştia atât de multe pentru că… ei bine, pentru că era unul dintre *Ei.*
Ce? îşi spune Shari în sinea ei.
Pe feţele Jucătorilor se citeşte îndoiala.
— E adevărat, spune Jordan calm.
Pop mormăie din nou, fără să ascundă că nu-i place nici de Jordan, nici de Stella, nici de ceea ce au ei de spus.
— Deci, spune Sarah în cele din urmă, şi tu eşti Creatoare?
Şi, în caz că răspunsul e da, Jago strecoară încărcătorul înapoi în Glock şi se pregăteşte să tragă.
Stella îşi păstrează calmul, uitându-se ţintă lui Sarah:
— Categoric, nu. Tot ce vreau e să opresc Jocul Final.
Bărbatul cu arsuri înfiorătoare face un pas în faţă:
— Vă rog, fraţii mei Jucători. Ascultaţi. Doamna Vyctory e sinceră. Am toată încrederea în ea. Vă implor să faceţi şi voi la fel!
Sarah îşi duce o mână la gură.
— *Axumitul?* spune Jago uluit.
— Ce… ce s-a întâmplat? întreabă Aisling.
Shari ar vrea să deschidă ochii, să vadă ce e aşa de înfiorător în înfăţişarea lui Hilal ibn Isa al-Salt. Vrea să vadă Jucătorul care a dezvăluit identitatea şi locul unde se află fiica ei, omul care a pricinuit decimarea seminţiei harappice.
Vrea să-l vadă şi vrea să-l omoare.
Hilal răspunde:
— Am fost atacat de nabatean şi de donghu după Convocare. Din nefericire, amândoi au supravieţuit.

— Unul dintre ei e mort, spune Sarah în şoaptă. Baitsakhan. Jago şi cu mine i-am văzut cadavrul.

Auzind numele donghului, lui Shari i se face pielea de găină pe ceafă şi pe antebraţe. Dar speră să nu observe nimeni.

— Mă bucur că a murit, răspunde Hilal. Dar mi-e şi ruşine să spun că fetiţa a scăpat cu viaţă.

— N-am putut s-o fac, spune Sarah după o clipă. Era atât de mică. Atât de vulnerabilă. A fost peste puterile mele.

— Nici eu n-am putut, adaugă Jago cu glas scăzut.

Hilal oftează:

— Nici eu nu cred că aş fi putut.

Sunt prieteni, îşi dă seama Shari. *Sunt nu doar duşmanii mei, ci* şi *prietenii mei. La fel şi Hilal şi Aisling. Sau dacă nu-mi sunt prieteni, măcar sunt fiinţe umane, la fel ca mine. Ca noi toţi.* Şi iarăşi îi vine să vomite, dar se stăpâneşte.

Hilal se uită la Stella:

— Pot să continui?

Stella încuviinţează din cap, făcându-i semn cu mâna să spună ce are de spus.

— Dacă vă amintiţi, în China v-am cerut să luăm o pauză înainte să începem să Jucăm. V-am cerut să punem laolaltă cunoştinţele noastre despre Jocul Final şi să lucrăm împreună. Acum vă cer să facem acelaşi lucru. Tot ce am aflat de când am început să Joc m-a condus la concluzia că Jocul Final este o activitate malefică, pentru care noi şi înaintaşii noştri am fost păcăliţi să ne antrenăm şi pe care suntem păcăliţi să o ducem la capăt. Aceasta este şansa noastră să îndreptăm lucrurile, nu doar în numele nostru, ci şi în numele seminţiilor noastre. Nu ştiu care sunt motivaţiile keplerului şi nici doamna Vyctory nu le ştie, dar, dacă putem opri Jocul Final, va fi bine pentru întreaga lume. Eu, unul, nu vreau să-l mai văd vreodată pe Creator – poate doar ca să-i văd masca funerară.

Îşi drege glasul şi continuă:

— Dacă nu se întâmplă vreun miracol, peste câteva ore Abaddon va lovi în cealaltă parte a globului. Va omorî cine ştie câte milioane de oameni şi va transforma planeta într-un loc neprimitor pentru foarte multă vreme. Dar, chiar şi aşa, *putem* trăi în ea – împreună. Însă mai întâi trebuie să lăsăm deoparte prejudecăţile, ura şi miopia pe care ni le-au impus tradiţiile noastre diferite şi să ripostăm – *împreună.*

Urmează o pauză lungă. Becurile filează. Stella se încruntă o clipă, dar în cele din urmă hotărăşte că nu-i un motiv de îngrijorare.

— Ce vreţi de la noi? întreabă Jago în cele din urmă.

Stella îşi sprijină ferm mâinile pe masă şi se apleacă în faţă:

— Trebuie să găsim Cheia Soarelui înainte să dea de ea nabateanul sau shangul. După cum v-a spus şi Greg, ştiu că Cheia Soarelui e ascunsă într-unul dintre cele douăsprezece monumente străvechi împrăştiate pe glob. Şi ştiţi că două dintre ele deja au fost distruse.

— Ştii cine a făcut asta? întreabă Aisling.

Stella dă din cap în semn că da:

— O frăţie la fel de veche ca seminţiile – poate chiar mai veche. Şi membrii ei luptă împotriva noastră. Din fericire, frăţia asta luptă şi împotriva Creatorilor, altminteri situaţia ar fi fost foarte nasoală. Din nefericire, pe lângă că distrug monumentele cele mai sacre ale seminţiilor voastre, încearcă să mă distrugă şi *pe mine.* Iar dacă acceptaţi ajutorul meu, o să încerce să vă distrugă şi pe voi.

— Dar *cine* sunt? întreabă Jago.

— Asta e simplu. Sunt oameni loiali lui…

Se aude un şuier, urmat de un zgomot ca de muşcătură, iar Stella Vyctory icneşte şi îşi duce mâinile la gât. Hilal se apropie imediat de ea şi o apucă de braţ, încercând s-o sprijine, dar Stellei i se taie respiraţia şi i se umflă venele de la tâmple; capilarele din jurul nasului i se întunecă, iar ochii i se umflă şi i se umezesc. Pe chipul ei nu se citeşte spaima sau furia, ci mai degrabă dezamăgirea şi tristeţea.

— Pop! strigă Aisling, întorcându-se spre bunicul ei.

Stellei i se înmoaie genunchii. Hilal îi sprijină toată greutatea, iar ceilalţi se ridică în picioare. Pop scuipă dintre buze un tub de metal, care cade zăngănind pe masă. Se ridică şi el, cu o mână încleştată, iar pe cealaltă o duce spre pistolul de la şold.

— Blasfemie! spune el printre dinţi, îndepărtându-se cu spatele, în timp ce Aisling se apropie repede de el.

Celta are în mână *falcata* băgată în teacă şi îl loveşte cu ea pe Pop, îndepărtându-i mâna de pe armă şi azvârlindu-i arma de la centură în acelaşi timp. Becurile filează din nou şi în sală se face întuneric aproape o secundă, care pare o eternitate. Când se reaprind, Sarah şi Jago se uită în jur, încercând să-şi dea seama

ce s-a întâmplat, aşezându-se spate în spate ca să se apere unul pe altul înainte să ajute pe altcineva. Hilal stă aplecat deasupra Stellei, sprijinindu-i capul în poală. Jordan stă de cealaltă parte a Stellei, ţinând-o de braţ şi înjurând. Stella a făcut spume la gură şi a început să se înverzească la faţă. Shari riscă şi deschide pe jumătate un ochi ca să vadă scena din jur. Nimeni nu observă.

Marrs are pistolul îndreptat spre Pop. Apasă pe trăgaci, în timp ce Pop se năpusteşte spre Aisling. Glonţul îşi ratează ţinta.

— Trădătoareo! strigă Pop, ridicându-şi braţele şi încercând s-o lovească cu capul pe Aisling.

Celta e şocată de acest atac, dar, mulţumită reflexelor dobândite în timpul antrenamentelor, se eschivează rapid, înşfacă una dintre încheieturile bătrânului şi face o piruetă în jurul lui, răsucindu-i braţul la spate. Pop cade în genunchi şi, cu mâna liberă, îşi scoate cuţitul lung prins pe coapsă. Dar Aisling îi calcă mâna, strivindu-i-o de podea. Cuţitul scapă din mâna bătrânului, iar Aisling îl loveşte cu piciorul, trimiţându-l în celălalt capăt al sălii.

Aisling nu observă că se opreşte la picioarele lui Shari Chopra.

— Pop, ce Dumnezeu! exclamă Aisling.

Marrs ţinteşte cu grijă. Îl are pe bătrân în bătaia pistolului, dar ca să-l atingă pe Pop, glonţul ar trebui să treacă prin coapsa lui Aisling. Şi totuşi, nu ezită. Apasă pe trăgaci.

Însă nu-l vede pe Jordan alunecând în jurul mesei, cu o expresie sălbatică în ochi. Îl izbeşte în plin pe Marrs cu puţin înainte să se audă a doua împuşcătură, iar glonţul ricoşează din podea chiar lângă piciorul lui Aisling, înfigându-se în partea de jos a mesei.

— Ce naiba, Marrs! strigă Jordan. Nu aşa!

Marrs protestează, dar Jordan e mult mai puternic şi mai bine pregătit pentru astfel de situaţii, aşa că reuşeşte să-l controleze pe prietenul şi colegul lui.

În acelaşi timp, se aude vocea lui Aisling:

— Să mă ajute cineva!

Jordan aruncă o geantă de pe masă:

— E un tranchilizant înăuntru, Jago. L-am adus pentru Shari. Foloseşte-l!

Jago îi aruncă o privire lui Sarah.

— Du-te, îi şopteşte ea.

Olmecul sare pe masă şi o parcurge în fugă, înhăţând geanta

din mers.

Ajunge lângă Aisling în câteva secunde. Celta îl apasă pe bătrân cu genunchiul în spate, făcându-i vertebrele să trosnească. Aisling ridică privirea să strige din nou după ajutor, dar Jago e deja acolo, cu o seringă în mână. Înfige acul în gâtul lui Pop, apasă pistonul şi bătrânul se relaxează.

— Pop, ce Dumnezeu! repetă Aisling cu glas scăzut. De ce dracu’ ai făcut asta?

Bătrânul îşi pierde cunoştinţa.

Aisling se ridică în picioare şi se uită în jur. Hilal stă într-un genunchi, cu Stella Vyctory sprijinită pe coapsă. Mâinile Stellei atârnă inerte, iar picioarele îi sunt încrucişate sub şolduri într-un unghi incomod. În mijlocul gâtului ei se vede coada strălucitoare e unei mici săgeţi. Gura şi gâtul îi sunt acoperite cu saliva şi mucusul care i se preling din gură şi din nas. Pieptul ei se ridică şi coboară spasmodic, iar între buzele tumefiate i se umflă câteva baloane de salivă. Apoi toate încetează.

Stella Vyctory a murit.

Becurile filează încă o dată, iar din tunelul care duce la suprafaţă se aude o bufnitură ca o explozie şi lumina se stinge de tot.

Întuneric, tăcere deplină şi nesiguranţă.

Se aude vocea lui Hilal, acum aspră şi plină de amărăciune:

— E prea târziu. Ne-au găsit *împreună.*

Shari Chopra, Hilal ibn Isa al-Salt, Aisling Kopp, Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Pop Kopp, Greg Jordan, Griffin Marrs

BUNCĂR DE SUB HOTELUL CLASSIC KAMEO, AYUTTHAYA, THAILANDA

Shari nu ezită. Nu se poate gândi la cine vine după ei prin tunel. Pentru că ea *nu* e unul dintre ei. Ea e harappica, iar fiica ei a fost răpită. Şi, ca s-o găsească, Shari trebuie să fie liberă.

Se dă jos de pe scaun şi bâjbâie în jur pe podea. În cele din urmă, dă cu degetele de el. Cuţitul lui Pop Kopp. Îl ridică cu grijă, îl răsuceşte şi îl strecoară între încheieturile ei legate. Apoi trage cuţitul în sus, tăind brida de plastic.

Brida cade pe jos, iar Shari îşi pune cuţitul în dinţi ca un pirat şi se ghemuieşte pe podea, aşteptând momentul potrivit s-o ia la fugă.

Întunericul e străpuns de fasciculul alb al unei lanterne. E în mâna lui Sarah. Fasciculul mătură încăperea, şi cahokiana întreabă:

— Cine vine, Hilal?

— Oamenii care distrug monumentele. Oamenii care vor… *voiau* s-o omoare pe Stella, îi explică Hilal, lanterna lui Sarah luminând din lateral atât faţa lui, cât şi pe cea a Stellei Vyctory, care e cât se poate de moartă.

În timp ce ei discută, Shari profită de lumina schimbătoare din jur ca să se orienteze. Aisling stă aplecată deasupra bunicului ei, aproape de uşile glisante care dau spre maşini. Shari va avea nevoie de una dintre cele două maşini ca să scape. Uşile se deschid şi Jago se duce în garaj. Shari îşi plimbă privirea pe podea, căutând pistolul lui Pop – şi da, iată-l, o ridicătură întunecată lângă uşile glisante.

Jago se întoarce în sală:

— Vin nişte oameni pe rampă. Se străduiesc să fie silenţioşi,

dar i-am auzit.

Sarah îşi înhaţă pistolul şi se apropie de Jago:

— Vin şi eu. O să păzim gura tunelului. Nu lăsăm pe nimeni să ajungă viu aici.

— Bine, spune Jordan printre dinţi. Mergeţi!

Sarah iese din cameră, trecând pe lângă Aisling.

Marrs şterge faţa Stellei cu tivul tricoului:

— De ce naiba a omorât-o bunică-tu?

Aisling aprinde o lanternă şi îl vede pe Marrs ştergând pe rând ochii, gura şi nasul Stellei.

— N-a fost înţelept din partea mea, spune ea. Ar fi trebuit să-l las pe Pop în dubă.

— Şi eu aş vrea să ştiu, intervine Jordan. Stella e… *era…*

Se întrerupe. Durerea şi confuzia lor e întreruptă de două împuşcături dinspre tunel.

— Nu e momentul potrivit pentru asta, prieteni, spune Hilal.

Jordan se ridică în picioare:

— Nu, nu este.

Aisling lasă deoparte ce a făcut Pop şi încearcă să se concentreze:

— Trebuie să ieşim de aici. Pe scări!

Jordan face semn cu mâna spre duba din garaj:

— Dar toate armele alea? Toate proviziile?

— Mai avem, spune Hilal, apoi desface fermoarul rucsacului şi scoate din el o macetă pe care e gravat cuvântul IUBIRE. Stella mi-a făcut instructajul aseară, după ce am ajuns. Mai are un depozit secret în Thailanda, dar la câteva ore de aici.

— Ţi-a zis şi *cine* sunt oamenii ăştia, Hilal? întreabă Aisling, îndepărtându-se câţiva paşi de bunicul ei inconştient.

Shari simte că a venit momentul. Se apropie de maşini. Se aprinde încă o lanternă – e a lui Marrs.

— Sunt oameni loiali tatălui ei adoptiv, spune Hilal. Loiali lui Wayland Vyctory.

— Tipul cu hotelurile? întreabă Aisling surprinsă.

— Da, el, răspunde Hilal.

Aisling nu înţelege. Toată lumea a auzit de Wayland Vyctory – cel puţin toată lumea din America. E unul dintre cei mai bogaţi şi mai de succes oameni din Las Vegas. Afacerile lui sunt cazinourile, cluburile de striptease, restaurantele de cinci stele şi terenurile de golf, nu Jocul Final.

— De ce naiba s-ar amesteca un hotelier miliardar în Jocul…

Dar e întreruptă de o nouă explozie puternică – de data asta mult, mult mai aproape. Întregul buncăr se umple de lumină, iar panourile de sticlă de pe latura estică a sălii se curbează din pricina undei de şoc, dar nu se sparg.

Jordan se apropie de o mică tastatură de lângă uşile glisante dinspre est şi introduce un cod. Dincolo de peretele de sticlă e un nor de fum alb. Dintr-odată, norul e spintecat de scânteile gălbui ale unor puşti semiautomate, mânuite de oameni ascunşi în spatele perdelei de fum. Gloanţele ricoşează din peretele de sticlă chiar în dreptul pieptului şi feţei lui Jordan, care tresare şi apasă *enter.* Uşile se închid. Acum sunt la adăpost. Cel puţin pentru câteva clipe.

Aisling se îndepărtează de Pop şi vine lângă Jordan, Marrs şi Hilal.

Aceasta e şansa lui Shari. Şi nu stă pe gânduri. E în mijlocul acţiunii, dar cei din jur au alte griji. Se târăşte pe podea până la pistol, şi-l bagă în betelie, apoi îl apucă pe Pop de subsuori şi îl trage spre maşini. Acţionează repede şi silenţios, ajungând la Mercedes în mai puţin de 20 de secunde. Are suficientă lumină de la lanternele celor din sală. Deschide cu grijă portiera pasagerului, urcă în Mercedes şi îl trage pe Pop înăuntru. Sare peste consola dintre scaune, aşezându-l pe Pop pe scaunul pasagerului, apoi închide portiera, o încuie, se aşază la volan şi îşi pune centura.

Coboară mâna sub volan şi da, cheile sunt în contact.

Duba e în stânga ei, iar Sarah şi Jago în celălalt capăt al garajului. Ceilalţi sunt în dreapta ei, în sala de conferinţe. În faţa Mercedesului e un zid de beton. Singura cale de ieşire e tunelul prin care au venit.

Se uită la el peste umăr. Pe rampă se văd nişte lumini. Un bărbat apare de după colţ, cu puşca ridicată, iar Jago şi Sarah trag în el. Bărbatul se prăbuşeşte, rostogolindu-se pe rampă.

Atacatorii se apropie.

Shari nu se poate gândi la situaţia nasoală în care se află.

Trebuie să acţioneze.

Inspiră adânc. Are de gând s-o ia prin tunel. O să treacă cu maşina peste oricine îi va ieşi în cale şi probabil că se va trage mult în ea. Speră că Mercedesul e blindat. Aşa ar fi normal, dar nu va şti sigur decât în clipa când va trage cineva în maşină.

Strânge volanul cu o mână, iar pe cealaltă o ţine pe cheie. Trage aer în piept, pregătindu-se să o răsucească în contact.

Aşteaptă momentul potrivit.

Între timp, Aisling, Hilal şi Jordan stau umăr la umăr, iar din norul care ascunde scara ies patru bărbaţi înalţi şi atletici, îmbrăcaţi în uniforme de luptă, cu feţele acoperite de căşti şi ochelari. Cei patru se aşază în dispozitiv, la doar câţiva metri de Aisling, Jordan şi Hilal, în spatele uşilor din sticlă antiglonţ. Deschid nişte saci cu explozibili şi detonatoare şi se pun pe treabă.

Unul dintre cei patru îşi ridică ochelarii, iar Jordan îi pune raza lanternei pe faţă. Bărbatul clipeşte. Are pielea palidă şi ochii mai depărtaţi decât ar fi normal. Stă cu gura deschisă, iar Hilal vede limpede că nu are limbă.

Un mut. La fel ca gărzile din Las Vegas ale lui Wayland.

— Netinimi[15], spune Hilal cu glas scăzut.

— Căcat! înjură Jordan.

Hilal îşi răsuceşte maceta:

— Nu-s chiar atât de puternici. Am omorât doi în Las Vegas. Dar când se deschid uşile, nu trebuie să ezităm nicio clipă. Trebuie să atacăm imediat.

Aisling habar n-are despre ce vorbesc, dar nu e momentul să-i întrebe.

— Putem să-i învingem, spune ea.

— *Sigur* o să-i învingem, spune Hilal.

— Poate că n-o să fie nevoie, intervine Jordan, apoi se întoarce spre Marrs, care şi-a ridicat-o pe Stella pe umăr. Du-o la dubă, Marrs. Vezi dacă mai avem vreo cale de ieşire de aici. Stella sigur nu s-ar fi băgat într-o fundătură.

Marrs se duce în fugă la dubă. E atât de şocat că duce pe umăr cadavrul Stellei Vyctory şi e atât de întuneric, încât nu observă că Shari şi Pop au dispărut. Ocoleşte Mercedesul, fără să vadă că la volanul maşinii e Shari, care se uită ţintă la el, aşteptând momentul potrivit ca să demareze.

Marrs deschide uşa glisantă a dubei şi aşază cu grijă cadavrul Stellei pe bancheta din spate. Apoi urcă în faţă şi deschide un laptop montat pe bord. Apasă furios pe tastatură, încercând să acceseze sistemul de securitate al buncărului, să vadă dacă îi va

---

[15] Netinimii erau slujitori ai Templului din Ierusalim, recrutaţi din oraşul canaanean Gibeon (n.tr.).

divulga vreunul dintre secretele lui. În sala de conferinţe, Aisling, Hilal şi Jordan se uită la unul dintre atacatori desenând pe uşă o stea cu un spray cu explozibil C4 pulverizabil. Un altul stă cu puşca îndreptată spre ei, trecând ţeava pe rând spre capetele lor, cu zâmbetul pe faţă.

Jordan îi arată durduliul său deget mijlociu, apoi spune:

— Sunt sigur că putem să-i învingem pe indivizii ăştia, dar cred că ar fi bine să urcăm în dubă. E protecţia noastră cea mai bună. Rezistă la gloanţe şi la bombe şi e plină cu arme, le explică el, apoi face jumătate de pas spre garaj. Haideţi!

Raza lanternei lui trece de la faţa lui Aisling la a lui Hilal. Aisling pare gata să-l urmeze, dar Hilal e mai puţin sigur. Din cauza rănilor, e greu să-i descifrezi expresia.

— Ai dreptate, zice Hilal în cele din urmă, punându-şi rucsacul pe umăr.

Încă nu le-a spus ce mai are în rucsac, anume cartea Creatorilor luată din hotelul lui Wayland Vyctory. Nu le-a spus cât de importantă s-ar putea să fie şi că este esenţial ca netinimii lui Wayland să nu reintre sub niciun chip în posesia ei.

Hilal îi întinde o mână lui Aisling:

— Ar trebui să luptăm cu oamenii ăştia aşa cum vrem noi, nu cum vor ei. Haide, Aisling Kopp.

Dar celta nu are nevoie de mâna lui sau de a altcuiva. O dă la o parte şi o ia înainte, alergând spre garaj, dar la celălalt capăt al mesei:

— Ajutaţi-mă să-l ridic pe Pop. Dar… Ce naiba…?

Hilal merge mai departe spre dubă, iar Jordan se loveşte de ea:

— Ce s-a întâmplat?

Aisling face semn cu mâna spre podea.

— Unde naiba e? Marrs! strigă ea. L-ai luat tu pe Pop?

— Nu! răspunde Marrs din dubă.

— Ce dracu'? se miră Aisling, plimbând raza lanternei pe podea. Era inconştient.

Apoi îşi aminteşte.

Shari.

Raza lanternei se mută spre scaunul în care stătea Shari.

Dar scaunul e gol.

Jordan o înhaţă de braţ şi o trage spre dubă:

— Haide, Aisling! N-avem timp!

Dar celta nu-l ia în seamă. Se uită cu lanterna peste tot. Vede brida tăiată. Şi că pistolul lui Pop a dispărut. Iar pe podea e o dâră care duce către maşini.

Ridică lanterna şi o îndreaptă pre Mercedes – un cerc de lumină albă pe parbrizul întunecat. De cealaltă parte a parbrizului îl vede pe Pop aşezat pe scaunul pasagerului. Iar alături de el, cu mâna pe volan şi cu privirea ucigaşă aţintită asupra lui, stă Shari Chopra.

— *Nu!* strigă Aisling, smulgându-se din strânsoarea lui Jordan.

E gata s-o ia la fugă spre maşină ca să-l salveze pe Pop, dar chiar în clipa aceea, Aisling şi Jordan sunt luaţi pe sus şi izbiţi dureros de laterala Mercedesului. Atacatorii au aruncat în aer uşile glisante din celălalt capăt al sălii de conferinţe. Explozia a fost asurzitoare, iar unda de şoc, foarte puternică. Cele două vehicule se zgâlţâie, iar Shari se ţine bine de volan cu o mână, în timp ce cu cealaltă coboară parasolarul. Ceva îi cade în poală. Shari îşi scutură capul sperând să-i dispară ţiuitul din urechi, apoi bagă mâna între picioare şi ridică o mică telecomandă cu două butoane. Unul verde, unul roşu.

Unda de şoc îi culcă la pământ pe Sarah şi Jago, dar se află cel mai departe de locul exploziei, aşa că nu au atât de mult de suferit. Se aruncă în dubă, în timp ce Marrs porneşte motorul, pregătindu-se pentru un drum dificil înapoi prin tunel şi pentru cine ştie câţi inamici.

— Haide, Aisling! strigă Hilal.

Jago se ridică cu greu în picioare, cu un ţiuit puternic în urechi, înhăţând-o de braţ pe Aisling. Dinspre tunel se aud rafale de mitralieră. Shari porneşte motorul Mercedesului. Marrs turează motorul dubei. Aisling îl urmează pe Jordan cu inima îndoită – şi-ar dori foarte mult să-l ia pe Pop de lângă Shari. Jordan şi Aisling înaintează printre dubă şi Mercedes, iar acum celta e la mai puţin de un picior de Shari, despărţindu-le doar uşa închisă a sedanului. Aisling pune mâna pe mânerul portierei şi trage de el, dar degeaba.

E încuiată.

Shari se uită dispreţuitor la Aisling, clătinând din cap.

— E al meu, citeşte celta pe buzele harappicei.

Se aud alte împuşcături, de data asta din celălalt flanc, dinspre indivizii care au aruncat în aer peretele de sticlă. Gloanţele ricoşează din maşinile blindate, şuierând pe lângă

Aisling. Jordan o smuceşte şi o bagă în dubă, apoi portiera se închide şi celta e în siguranţă.

Toată lumea gâfâie.

— N-am găsit nimic, spune Marrs. Suntem prinşi la mijloc.

Ploaia de gloanţe ricoşează din cele două vehicule ca o muzică frenetică. Aisling se uită ţintă la Shari. Marrs se uită la Jordan. Jordan se uită la picioarele Stellei, care atârnă de pe bancheta din spate, încă şocat de moartea ei. Sarah şi Jago se uită unul la altul, ţinându-se de mână. Iar Hilal spune:

— Şi acum?

Shari îşi aminteşte de telecomanda care i-a căzut în poală. O ia din nou în mână. Butonul verde. Butonul roşu.

Apasă pe butonul roşu.

În clipa următoare, zidul de beton din faţa vehiculelor dispare imediat în podea, dând la iveală un drum subteran suficient de lat cât să încapă două maşini.

Shari nu ezită nici de data asta. Apasă pe acceleraţie şi demarează cu scârţâit de roţi, faza lungă a Mercedesului iluminând un tunel drept şi lung.

— Ia-o din loc! strigă Jordan.

Marrs calcă şi el acceleraţia şi, derapând un pic, intră în tunelul întunecat, în vreme ce stopurile maşinii mult mai rapide a lui Shari se îndepărtează de ei cu repeziciune.

Shari e atât de bucuroasă, încât nu ştie ce altceva să facă decât să conducă atât de repede cât poate. Ştie că ceilalţi sunt în urma ei, dar ce dacă? Mercedesul poate ajunge la 280 km/h. Chiar dacă au scăpat şi ei, n-au cum s-o prindă din urmă.

Apoi, ca să vadă ce se întâmplă, apasă pe butonul verde al telecomenzii.

Distanţa e prea mare ca să poată vedea, însă uşa care s-a deschis în mod atât de norocos pentru ei se închide la loc, blocându-i în buncăr pe atacatorii lor.

Iar în clipa următoare buncărul, tunelul secret şi pământul se zdruncină, se zdruncină şi iar se zdruncină. Au scăpat de indivizii din buncăr.

Au murit.

Toţi – Shari, Aisling, Jordan, Marrs, Hilal, Sarah şi Jago – sunt uluiţi. Au scăpat din ambuscadă. Au reuşit să iasă din buncăr şi nu mai sunt urmăriţi.

Am să te găsesc, meri jaan[16], promite Shari în sinea ei.
Iar Aisling înjură în gând: *La dracu', la dracu', la dracu'!*
Te rog să nu-l omori.
La dracu'. LA DRACU'!

[16] În hindi, în original: „viaţa mea” (n.tr.).

Shari Chopra, Pop Kopp

TUNEL SUBTERAN, AYUTTHAYA, THAILANDA

Shari conduce ca o apucată, cu un ochi la stradă şi cu celălalt la bătrânul inconştient care saltă pe scaunul pasagerului. Conduce cu o mână pe volan şi cu cealaltă pe cuţitul luat din sala de conferinţe.

— Ştiu ce ai făcut, îi spune lui Pop, gândindu-se la toţi harappicii la uciderea cărora a dat o mână de ajutor.

Toţi erau oameni atât de frumoşi, de oneşti şi loiali.

Paru, Ana, Pravheet, Peetee, Varj, Ghar, Brundini, Boort şi Helena.

Shari îşi aminteşte valul de ură care a cuprins-o când a murit Helena. Când celta i-a spus, pe drept cuvânt, că erau deja amândouă în iad.

Da, chiar suntem în iad.

Se uită la bătrân:

— Ştiu ce ai făcut.

Drumul coteşte spre stânga, iar Shari virează cu multă îndemânare.

— Ar trebui să te omor chiar acum.

Îi duce cuţitul la gât.

Urmează o curbă largă şi farurile dubei dispar după peretele tunelului.

Shari îi lipeşte cuţitul de gât. Pielea moale şi ridată a bătrânului face un pliu peste lama cuţitului.

Ridurile lui îi amintesc de Jovinderpihainu.

Shari se întreabă dacă l-au omorât şi pe Jov. Poate că nu. E posibil să fi supravieţuit cineva în fortăreaţa harappică, oameni care s-au ascuns şi au aşteptat. Poate că Jov s-a ascuns. Cei 94 de ani ai săi dovedeau cu prisosinţă că era un supravieţuitor.

Tu ce-ai face în locul meu, Jov? se întreabă ea.

Drumul redevine drept şi, câteva clipe mai târziu, în spatele

Mercedesului reapar farurile dubei.

Shari se uită la bord. A mers 0,9 kilometri. Maşina zumzăie elegant cu 126 km/h.

Jov i-ar cruţa viaţa, îşi spune ea. *Primul lui impuls n-ar fi să se răzbune, mai ales dacă l-ar putea folosi pe bătrân ca să obţină un avantaj strategic. Trebuie să gândesc strategic dacă vreau s-o găsesc pe Micuţa Alice.*

Retrage lent cuţitul de la gâtul bătrânului şi îl înfige în bord de ciudă, de furie şi de durere – mai ales de durere.

Nu pot să te omor.

În lumina farurilor, se vede o schimbare a drumului.

O bifurcaţie.

Shari calcă frâna. Maşina se opreşte.

Pune din nou mâna pe mânerul cuţitului, a cărui lamă e înfiptă vreo patru centimetri în bordul de plastic căptuşit cu piele.

— Ar trebui să te omor chiar acum, spune ea încă o dată.

Duba se apropie. Nu vrea să-i vadă pe ceilalţi. Alege direcţia şi calcă iarăşi acceleraţia. O ia pe tunelul din stânga. Când ajunge la bifurcaţie, duba o ia tot spre stânga.

Nu pot să te omor.

Trebuie să-mi stăpânesc ura. Trebuie să mă străduiesc s-o depăşesc.

Nu pot să-l omor.

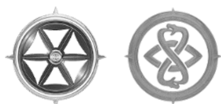
Nu încă.

Nu pot.

Maccabee Adlai, Micuţa Alice Chopra

STRADĂ FĂRĂ NUME DE LÂNGĂ TEMPLUL SHREE DWARKADHISH, GUJARAT, INDIA

Maccabee o duce în spate pe Micuţa Alice, în rucsacul de pânză. Lumea din jur strigă, ridică mâinile şi turuie în vreo şase limbi, un amestec de gujarati, hindi, engleză, urdu şi punjabi[17]. Maccabee şi Micuţa Alice sunt purtaţi de mulţime pe o străduţă mărginită de clădiri de beton. În dreapta lor e un templu hindus vechi de 2.000 de ani, a cărui principală trăsătură e un con sculptat în piatră, impozant şi ros de intemperii. Un steag multicolor flutură în bătaia vântului dinspre Oceanul Indian, al cărui ţărm e la o zvârlitură de băţ spre vest.

Mulţimea coteşte şi străduţa dă spre un *ghat,* o alee de ciment cu trepte care coboară până la fluviul Gomti. Fluviul e în reflux, dând la iveală nisipul şi nămolul amestecate cu deşeuri, suprafaţa întunecată a apei începând câţiva metri mai încolo. Malul opus este şi el amenajat, dar are un aspect mai industrial, pe panta lui stâncoasă fiind împrăştiaţi câţiva oameni.

Dar pe ţărmul unde se află Maccabee, aleea este îngustă şi aglomerată. Toată lumea e întoarsă cu faţa spre sud-vest, spre locul unde se termină fluviul şi începe Oceanul Indian. Mulţi vorbesc la telefoane sau le ţin ridicate ca să facă poze sau înregistrări.

Maccabee îşi croieşte drum până la trepte. Se opreşte lângă un bărbat aproape la fel de înalt ca el, îmbrăcat cu un costum european cu o croială impecabilă. Pentru o clipă, Maccabee îl invidiază pentru hainele sale elegante. Îi e dor de senzaţia unui costum, de strânsoarea unei cămăşi perfecte în jurul umerilor şi

---

[17] Gujarati e limba vorbită în statul Gujarat, urdu e una dintre cele două variante literare ale hindustanei (cealaltă fiind hindi), iar punjabi e o limbă indo-europeană vorbită în India şi Pakistan (n.tr.).

a braţelor, de atingerea bumbacului şi a lânii fine pe piele.

Îi e dor de ordinea şi limpezimea lumii de dinainte de Jocul Final.

Cămaşa bărbatului are pete de transpiraţie.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Maccabee.

Bărbatul, care pare om de afaceri, îl măsoară din cap până-n picioare. Strâmbă din nas văzând capul ras al lui Maccabee, nasul lui spart şi ochii învineţiţi, dar mai ales fetiţa indiană care aruncă o privire peste umărul lui.

— A avut loc o explozie puternică nu departe de coastă, răspunde el. Unii cred că e un mic meteorit care a venit împreună cu Abaddon, dar care a aterizat pe această parte a globului, îi explică el, vorbind foarte îngrijit, apoi face semn cu mâna: Vezi stolul de acolo?

Un stol de păsări scufundătoare dă târcoale unui loc aflat la mai puţin de un kilometru distanţă.

— Da.

— Acolo s-a întâmplat. Se pare că păsările adună peştii morţi.

Maccabee se uită la păsări.

— Acolo e templul subacvatic, spune Micuţa Alice. Doi, doi, punct, doi, trei, patru. Şase, opt, punct, nouă, şase, doi.

Omul de afaceri se uită la Micuţa Alice.

— Ce-a zis? întreabă el, apoi se apropie de ea: Câţi ani ai, *pakora?* Doi? Trei?

Micuţa Alice clatină din cap furioasă:

— Nu *pakora.* Doar mama îmi spune aşa.

Maccabee o îndepărtează de străin, dar el insistă:

— Şi *unde* e mama ta? E fetiţa ta, băiete?

Micuţa Alice repetă:

— Doi, doi, punct, doi, trei, patru. Şase, opt, punct, nouă, şase, doi.

— Vă mulţumesc pentru lămuriri, spune Maccabee, îndepărtându-se.

Bărbatul întinde mâna după Maccabee şi întreabă din nou câţi ani are Micuţa Alice, dar mulţimea se strânge în jurul lui şi nu se mai ţine după ei.

Puţin mai departe, Maccabee se opreşte lângă un bărbat scund şi uscăţiv care stă pe umerii unuia vânjos. Costelivul ţine o lunetă uzată la ochi. Maccabee întinde mâna şi îl întreabă:

— Mi-l dai să mă uit şi eu?

Dar costelivul strigă la Maccabee într-o limbă pe care n-o înţelege.

— Prietene, am *nevoie* să mă uit şi eu, repetă Maccabee în engleză, pe un ton apăsat. Ţi-l dau înapoi.

Uscăţivul protestează din nou, dar îi întinde luneta şi îşi face mâinile streaşină deasupra ochilor să-i protejeze de soare. Bărbatul vânjos se uită ţintă la profilul nabateanului.

Maccabee duce luneta la ochi cu ambele mâini, iar Micuţa Alice repetă:

— Doi, doi, punct, doi, trei, patru. Şase, opt, punct, nouă, şase, doi.

— Linişte, scumpa mea. Încerc să văd dacă ne-a luat-o vreun Jucător înainte, îi explică Maccabee cu glas scăzut.

Nu crede că e posibil, dar poate că An Liu – sau alt Jucător – ştie că aici se află Cheia Cerului. Poate că cineva a reuşit să ajungă cu puţin înaintea lui.

Se uită pe cer şi vede păsările scufundătoare. Pescăruşii, cormoranii şi corbii de mare albi alcătuiesc un stol ca o singură vietate zburătoare. Maccabee mută telescopul spre suprafaţa apei, care unduieşte în vânt, dar în rest pare absolut normală. Mulţimea exclamă şi strigă, iar Micuţa Alice loveşte uşor luneta:

— Uite, unchiule!

Maccabee coboară luneta şi vede un obiect mare şi negru ridicându-se deasupra păsărilor. Îşi dă seama imediat că e o dronă medie cu patru rotoare. Se înalţă la 30 sau 40 de metri, apoi se opreşte, înclinându-se în bătaia vântului ca să rămână pe lucru. Se uită din nou prin lunetă şi apucă să vadă drona înainte s-o ia din loc, apropiindu-se de ţărm.

Costelivul dă din mâini, cerând luneta înapoi, iar vânjosul care îl ţine pe umeri îi dă un ghint lui Maccabee.

Micuţa Alice spune din nou:

— Doi, doi, punct, doi, trei, patru. Şase, opt, punct, nouă, şase, doi.

Toată lumea se uită după dronă. În afară de Maccabee, care se uită din nou la suprafaţa oceanului.

Apoi pământul se zdruncină puternic.

Mulţimea din jur se lasă deodată pe vine. Mai puţin Maccabee. El doar tresare uşor şi întoarce capul. Micuţa Alice nici măcar nu tresare.

— Doi, doi, punct, doi, trei, patru! Şase, opt, punct, nouă,

şase, doi!

Sub apă s-a produs o explozie cu mult mai puternică decât cea de dinainte. O coloană groasă de apă se înalţă spre cer, ajungând într-o clipă la 50, 75, 100 de metri. Multe dintre păsări sunt înghiţite de apă, iar restul sunt proiectate în jur. Apoi se ridică din ocean un halo de apă, care înconjoară baza coloanei şi, aproape imediat după aceea, din spumă apar nişte rămăşiţe negre. Priveliştea îi aminteşte lui Maccabee de un foc de artificii grandios, însă e mult mai impresionantă, pentru că nu este un spectacol de lumini, ci o explozie care dislocă totul în jur. În câteva secunde, mulţimea e împroşcată cu o ploaie de rămăşiţe, dintre care unele cât pumnul. Maccabee îşi desface imediat rucsacul şi o ia pe Micuţa Alice în braţe, protejând-o cu corpul lui. Mulţimea intră în panică. Picioare şi mâini îl împing pe Maccabee, dar el rămâne neclintit ca o stâncă. Bombardamentul nu durează mult, iar când se termină, o întreabă pe fetiţă:

— Ai păţit ceva?

— Doi, doi, punct, doi, trei, patru. Şase, opt, punct, nouă, şase, doi, spune Micuţa Alice

— Mda, deci n-ai păţit nimic.

Mulţimea se împrăştie imediat, iar câţiva oameni rămân întinşi pe jos, gemând însângeraţi.

Micuţa Alice face semn cu mâna. Maccabee o vede. Drona a pornit înapoi spre apă. A venit spre ţărm ca să se ferească de proiectile, iar acum se întoarce la locul exploziei. Maccabee o sprijină pe Micuţa Alice cu mâna stângă şi cu dreapta duce luneta la ochi.

— Strânge date, spune el cuprins de frenezie. Micuţă Alice… crezi că Cheia Soarelui… a dispărut?

Dar înainte ca fetiţa să-i poată răspunde, proprietarul telescopului apare lângă Maccabee, îl trage de cămaşă şi întinde mâna.

— Nu acum, prietene, clatină din cap Maccabee. Îl păstrez.

Tovarăşul vânjos al costelivului vine şi el lângă nabatean, afişând un zâmbet ştirb. Maccabee ştie acel zâmbet. Tipului îi place să se bată.

Şi lui Maccabee îi place, dar indivizii ăştia doi nu merită efortul, îşi bagă telescopul în buzunar şi scoate SIG-ul, îndreptându-l spre faţa costelivului:

— Ţi-am zis că îl păstrez. Şterge-o. Acum!

Cei doi se dau în spate.

— *Acha, acha, acha*[18], spun ei, apoi se îndepărtează, dispărând pe străzile din Dwarka.

Maccabee pune pistolul la loc şi duce iarăşi luneta la ochi. Drona a ajuns la locul exploziei. Un minut sau două, se plimbă de colo-colo, urcând, coborând şi urcând din nou. După ce îşi termină treaba, porneşte înapoi spre oraş, tot în direcţia fluviului.

— Drona aia e pilotată de cineva din preajmă.

Se uită de jur împrejur la acoperişurile clădirilor şi la treptele pe care au coborât, dar nu vede pe nimeni suspect.

— Spune-mi că Cheia Soarelui n-a dispărut, Micuţă Alice.

— A dispărut locul unde se afla, spune fetiţa lent.

— *Ce?* întreabă el. Vrei să spui că…?

— Trebuie să plecăm de aici, unchiule.

— Dar cum o să câştig dacă…

— Pleacă, unchiule! scânceşte fetiţa, iar Maccabee e copleşit de senzaţia că ceva coboară spre el.

Se aruncă pe treptele *ghat-ului,* având grijă să nu aterizeze peste Micuţa Alice, iar la mai puţin de un metru deasupra lor se desprinde din zid o bucată de ciment. Maccabee se întoarce pe spate, simţind muchiile treptelor adâncindu-i-se în spate, în timp ce detunătura îi răsună în urechi. Cu coada ochiului, vede drona coborând foarte mult, iar pe celălalt mal al fluviului vede două lucruri pe care le recunoaşte imediat. Antena înaltă a unei radiocomenzi şi luneta unei puşti scânteind în soare.

Maccabee estimează că sunt 120 de metri până la trăgătorul de pe celălalt mal. E foarte dificil să-l nimerească cu pistolul. Maccabee e întins pe spate, cu fetiţa pe piept. Ţinteşte cu SIG-ul peste capul ei. O acoperă cu mâna stângă pe Micuţa Alice, care în clipa asta e scutul ei uman, o situaţie în care nu poate rămâne mult timp. Apasă pe trăgaci de trei ori, ajustându-şi tirul ca să compenseze reculul şi vântul dinspre ocean. Strălucirea lunetei de pe celălalt mal dispare şi o siluetă neagră se răstoarnă pe o parte. L-a nimerit. Individul cu radiocomanda dronei dă să se adăpostească, dar Maccabee mai trage de două ori, nimerindu-l în şold şi în burtă. Insul cade şi dispare în spatele digului de beton. Maccabee îşi plimbă pistolul la stânga şi la dreapta, căutând şi alţi atacatori, dar nu mai găseşte

[18] *Bine, bine!* (în limba hindi în original) (n.red.).

niciunul.

— Ai păţit ceva, scumpa mea?

Micuţa Alice pleacă capul. Şi-a acoperit urechile cu palmele. Tremură.

— Îmi pare rău, o consolează el. Eşti rănită?

— Nu, unchiule.

— Cine naiba o fi tras în noi?

Maccabee a tot ascultat ştirile în ultimele zile şi a auzit de monumentele distruse.

— Mai întâi Stonehenge, apoi Chogha Zambil, acum Dwarka. Cine distruge monumentele astea? Nu keplerul. Şi niciun Jucător. Nu-i aşa?

— Uite, unchiule.

Şi Micuţa Alice face semn spre drona care planează la vreo 30 de metri deasupra lor.

Maccabee ridică mâna şi ţinteşte.

— Acoperă-ţi din nou urechile, îi cere el fetiţei.

Micuţa Alice îi dă ascultare, iar el trage de două ori. Cartuşele goale cad pe ciment. Maccabee a lovit două rotoare, iar drona pierde altitudine. Jumătate de minut mai târziu, se prăbuşeşte pe aleea care duce la *ghat-ul* acum pustiu. Nabateanul o pune la loc pe fetiţă în rucsacul de pânză şi se apropie de drona care bâzâie ca o muscă pe o podea cu pardoseala de piatră. Maccabee striveşte cu piciorul şi celelalte două rotoare, apoi întoarce drona şi vede camera video, senzorii şi hard-disk-ul portabil montate pe şasiu. Scoate cablul din hard-disk, îl desface şi îl bagă în buzunar.

— Poate că o să ne ofere nişte răspunsuri, spune el, apoi întoarce capul spre ocean.

Apa încă freamătă de la explozia uriaşă de mai înainte. Valurile intră în gura fluviului ca o maree rapidă.

— A dispărut, şopteşte el. Nu-i aşa?

Cum o să câştig?

— Da, templul a dispărut, unchiule… Dar Cheia Soarelui… Cheia Soarelui.

Tace câteva clipe. Pleoapele îi flutură de câteva ori ca şi când tocmai ar fi aflat informaţii noi. Face semn spre nord-vest şi spune:

— Trei, patru, punct trei, şase, doi, doi, şase. Unu, zero, opt, punct, şase, patru, zero, doi, şase, doi.

— Nu înţeleg, Alice, se încruntă Maccabee.

— Trei, patru, punct trei, şase, doi, doi, şase. Unu, zero, opt, punct, şase, patru, zero, doi, şase, doi.

— Vrei să spui că s-a mutat?

— Da, unchiule.

— Trei, patru, punct trei, şase, doi, doi, şase. Unu, zero, opt, punct, şase, patru, zero, doi, şase, doi.

— Asta e în… spune el, trecând în revistă sistemul de coordonate gravat în creierul său. Asta e în China, Alice. Lângă Xi'an.

— Trei, patru, punct trei, şase, doi, doi, şase. Unu, zero, opt, punct, şase, patru, zero, doi, şase, doi.

Maccabee încuviinţează din cap:

— Xi'an. Ne întoarcem acolo unde a început totul.

An Liu, Nori Ko

VAMA NATHULA, GRANIŢA DINTRE INDIA ŞI CHINA, SIKKIM, INDIA

Nori Ko a mituit mai mulţi soldaţi ca să ajungă la Nathula, una dintre cele trei vămi comerciale de la frontiera sino-indiană. E situată la o altitudine de 4.300 de metri şi e foarte izolată. De partea indiană a graniţei se află statul muntos Sikkim, iar de partea chineză, dincolo de munţii Himalaya, se întinde podişul Tibet. Peisajul din jur e muntos şi pustiu, iar versanţii abrupţi sunt acoperiţi cu ierburi alpine. E trecut puţin de prânz, iar cerul e acoperit de nori joşi. Aerul e rece şi umed – foarte neobişnuit pentru mijlocul verii.

Legal, doar cetăţenii indieni au voie atât de aproape de graniţă, şi numai dacă au un permis de la Armata Indiană. Dar formalităţile legale „s-au dus pe apa Abaddonului”, după cum bine a zis Nori Ko după ce a mituit ultimul soldat cu o nimica toată – zece dolari americani şi un pix. Soldatul i-a asigurat că nu mai era nimeni la porţi. Nu indieni, în orice caz.

Nori Ko şi An Liu s-au oprit cu câteva serpentine înainte de punctul de trecere a frontierei. Vârfurile munţilor, ca nişte colţi, dispar în nori. Şirurile de steguleţe tibetane atârnate de stâlpi de plastic flutură în bătaia vântului. Nori Ko îşi aprinde o ţigară Golden Bat. Coboară geamul de pe partea ei şi îşi sprijină cotul de portieră.

— Locul ăsta e mult prea retras ca să-i pese cuiva de el, spune ea, uitându-se la clădirile administrative îngrijite, cu acoperiş roşu, care înconjoară trecătoarea.

An mângâie părul lui Chiyoko:

— Mi-ar plăcea să văd un loc unde oamenilor le *pasă,* spune el. Mi-ar plăcea să văd New York-ul. Trebuie să fie înfiorător. Trebuie să fie frumos.

Nori Ko scoate o coloană de fum. Vântul îl prinde şi îl aruncă

afară din maşină, îndepărtându-l de nasul şi simţurile lui An. Iar An e recunoscător pentru asta. Nu suportă mirosul sau gustul ţigărilor, şi nici măcar să le vadă. Tatăl lui fuma. La fel şi unchii lui.

Oamenii care i-au făcut rău.

Care i-au distrus viaţa.

Care i-au lipit ţigările aprinse de piele.

Care l-au ars şi i-au făcut cicatrici cu o sadică plăcere.

Dar Nori Ko nu e una dintre ei, aşa că o lasă să fumeze.

— Crede-mă, An. N-ai vrea să fii la New York în clipa asta. Trebuie să fie iadul pe pământ.

— Dar vreau să văd iadul. Aşa cum îl vede un zeu, un Creator.

— Aşa cum îl vede un diavol.

— Da. Aşa. Vreau să-i simt mirosul. Să-l aud. Să-l pipăi.

Pauză.

În maşină pătrunde o pală de aer dulce.

— Să mergem, schimbă Nori Ko subiectul, făcând semn cu ţigara în faţă.

An demarează şi, după câţiva metri, Nori Ko adaugă:

— Ştiu ce văd eu în tine, An Liu. O oportunitate. Dar uneori nu-s sigură că înţeleg ce a văzut Chiyoko în tine.

An întoarce brusc capul spre ea, gata să spună printre dinţi: *Nu-i rosti numele! E numele meu acum!*

În schimb... *tremurăCLIPEŞTEtremurătremurăclipeştetremurăCLIPEŞTECLIPEŞTEclipeşteTREMURĂTREMURĂTREMURĂclipeşteCLIPEŞTETREMURĂclipeşte...*

Nori Ko apucă volanul cu o mână şi îi dă o palmă peste faţă cu cealaltă.

— An, revino-ţi! strigă ea, cu ţigara dansându-i între buze.

Şi An îşi revine. Calcă frâna. Maşina se opreşte din nou. Obrazul îi arde. Îi place senzaţia. Duce mâinile la colier, îl ridică în dreptul feţei şi îşi adânceşte nasul în el. A rămas atât de puţin miros în el, încât e aproape inodor, însă îşi face treaba. Corpul i se linişteşte. Inima îi bate cu putere în piept.

— Ea nu m-a văzut niciodată făcând aşa, spune An. Eram un om întreg în preajma ei. Eram... mai bun.

Nori Ko trage adânc din ţigară şi aruncă chiştocul pe geam. E cât pe ce să spună: *Deci îi era milă de tine,* dar se abţine.

În schimb, spune:

— Chiyoko evita relaţiile cu oamenii, asta e o tendinţă a

muţilor, dar nu se dădea niciodată înapoi când venea vorba de un proiect.

An strânge volanul mai tare. E tot ce poate face ca să nu se năpustească spre femeia asta. Ar putea s-o omoare, dar are nevoie de ea.

Deocamdată.

Din fericire, Chiyoko îi spune: *Îmi place vulnerabilitatea ta, An. Îmi place inima ta frântă. Îmi place tandreţea din adâncul sufletului tău, pe care mi-ai arătat-o în singura noapte pe care am petrecut-o împreună. Îmi place că, la fel ca mine, eşti un Jucător, dar unul complet diferit de mine. Te iubesc pentru că n-ar trebui să te iubesc. Pentru că e imposibil.*

Lui An îi place vocea ei. De ce nu a început să vorbească cu el de când era – *CLIPEŞTE* – în viaţă?

— N-a fost aşa, spune An după câteva clipe.

Nu-şi va împărtăşi sentimentele cu Nori Ko. Sunt prea personale, prea intime.

— N-am fost un proiect pentru ea, Nori Ko. Mă iubeşte… M-a iubit. E tot ce ai nevoie să ştii.

Nori Ko ia mâna de pe volan:

— Mda, iubirea chiar *e* misterioasă.

Face o pauză, apoi spune:

— Îmi pare rău. Sunt încordată. Înţeleg că tu vrei să vină sfârşitul lumii, dar, mă crezi sau nu, eu aş prefera să nu vină.

Îşi aprinde încă o ţigară:

— Nu mai pot face nimic ca să opresc Abaddonul. Nu mai pot decât să mă asigur că nenorocitul ăla de kepler o să moară.

— Da.

— Hai să tăcem amândoi o vreme şi să ajungem în China.

— Da.

An demarează şi, în timp ce coboară pe drumul şerpuitor, vocea lui Chiyoko îi tot răsună în minte: *China. Te întorci acasă. China. Te întorci acasă. China. Te întorci acasă.* Vocea ei e catifelată, caldă, unduitoare. Precum apa din pictura care atârnă în camera ei din Naha.

Te întorci acasă.

Strada se strecoară printre nişte clădiri apoi ajunge între două ziduri înalte. E un drum tăiat în stâncă la propriu. Între cele două ziduri atârnă o poartă înaltă şi albă ca o draperie. Deasupra porţii e o placă pe care scrie cu alb în chineză şi engleză:

PUNCTUL VAMAL NATHULA PENTRU COMERŢUL FRONTALIER CHINA-INDIA.

Şi de partea cealaltă a porţii se vede un bărbat. Un soldat chinez solitar patrulează în pas militar între cele două ziduri. Are uniformă verde şi chipiu militar de aceeaşi culoare, cu fâşie roşie, cozoroc negru şi stea roşie deasupra. Scoate aburi din gură în aerul rece.

Pe umăr îi atârnă o puşcă cu încărcător manual. Ridică picioarele sus, se răsuceşte pe călcâie, păşeşte de la un zid la altul, ridică picioarele sus, se răsuceşte pe călcâie, face drumul înapoi. Şi tot aşa.

E limpede că vede Defender-ul, dar nu-l ia în seamă.

Continuă să patruleze.

— Mă ocup eu de el, spune An.

Deschide portiera, scoţând *katana* de sub scaunul pasagerului.

— N-o să ai nevoie de ea, îi răspunde Nori Ko. E doar un puşti.

An face o pauză înainte să închidă uşa:

— Unii zic acelaşi lucru şi despre mine.

Nori Ko se uită la el cu o expresie care pare să spună: *Ai dreptate,* dar nu mai zice nimic.

An porneşte cu paşi iuţi şi apăsaţi spre poartă. Îşi încovoiază umerii şi pleacă privirea. Ţine sabia în mâna stângă. Îşi ridică gluga hanoracului gros peste capul ras, pe care deja i-au apărut ţepi negri.

Se opreşte în faţa porţii. Soldatul chiar e un puşti de 15 sau 16 ani. Uniforma îi e suflecată la mâneci şi la glezne, iar chipiul îi e prea mare.

Băiatul continuă să patruleze.

— Deschide poarta, soldat! îi porunceşte An.

Soldatul trece la mai puţin de un metru în faţa lui. Poarta – uşor de escaladat şi cu zăbrele atât de spaţiate, încât mai degrabă ar ghida decât ar bloca o sabie sau orice altă armă subţire – rămâne închisă. Iar soldatul rămâne tăcut.

Patrulează de la stânga la dreapta, ajunge lângă zid, se răsuceşte pe călcâi şi o ia înapoi.

An scoate *katana* din teacă şi o strecoară printre zăbrele, blocând băiatului calea. Care se opreşte. Are pielea palidă şi obrajii rumeni de frig. După trăsăturile lui, An ghiceşte că e un

etnic han[19]. Buza de sus are tuleie negre.

— Deschide poarta! repetă An. Nu e o rugăminte.

— Ştiu cine eşti, spune soldatul într-o mandarină cu puternic accent din provincia Qinghai. Mi-a arătat tata. Eşti shangul din Jocul Final.

— Cine e tatăl tău?

— Tata a murit.

— Şi tatăl meu.

— Mi-a zis să vin la postul lui înainte să moară. Să vin să-i ţin locul, să apăr ţara de…

Băiatul ăsta nici măcar nu e militar adevărat. Doar se dă drept soldat. Un patriot nechibzuit.

— Deschide poarta! Ţi-o spun pentru ultima oară.

Băiatul se întoarce spre poartă şi ridică puşca, îndreptând-o spre pieptul shangului. An aude portiera Defender-ului deschizându-se, dar nu se uită în spate. Nori Ko cu siguranţă are pistolul Beretta îndreptat spre soldat.

Dar puşca băiatului rămâne nemişcată.

— Eşti calm, spune An. Impresionant.

Băiatul mută ţeava dinspre An spre Nori Ko.

An retrage sabia de jumătate de metru şi îi lipeşte vârful de abdomenul băiatului. Nu-l taie. Nu încă.

— Păstrează puşca îndreptată spre ea. Dacă o întorci din nou spre mine, eşti mort. Ca taică-tu.

Băiatul rămâne nemişcat.

— E japoneză. Ştii ce ne-au făcut în război, nu? îi spune An, încercând să profite de furia lui naţionalistă.

An nu vrea ca Nori Ko să moară, dar e curios să afle ce-ar putea să facă băiatul ăsta.

Dar soldatul nu face nimic. Puşca rămâne nemişcată.

— Ce se zice despre mine? întreabă An.

Băiatul tace.

An împinge sabia un centimetru şi vârful ei străpunge cu uşurinţă primul strat al uniformei.

— Guvernul spune că trebuie să fii omorât pe loc, îi explică băiatul, dar generalii consideră că trebuie să fii capturat. Unii oameni spun că eşti un monstru. Alţii că o să salvezi întreaga Chină de iarna pe care o va aduce Abaddon.

— Dar *tu* ce crezi? *Tatăl* tău ce credea?

---

[19] Han este cel mai mare grup etnic al Chinei (n.tr.).

Soldatul nu spune nimic.

— Răspunde. Sunt Jucător în Jocul Final şi mă întorc acasă. Poţi să mă ajuţi sau poţi să mori.

Băiatul clatină uşor din cap:

— Nu poţi să te întorci acasă. Nimeni nu poate. Tata mi-a zis: „Graniţele sunt închise. Nimeni nu are voie să vină sau să plece. Să stai de veghe la vamă”. Deci graniţa e închisă.

Ba nu e, îşi spune An şi împinge brusc sabia spre el. Garda mânerului se izbeşte de poarta de metal. Băiatul se apleacă în faţă. Tremură şi apasă pe trăgaci, dar glonţul loveşte asfaltul şi ricoşează inofensiv. Sabia a ieşit prin spatele băiatului şi de pe lama ei picură sânge gros. An strecoară mâna prin poartă şi ia o cutiuţă de la centura băiatului. Apoi retrage sabia, iar băiatul cade în genunchi, cu sânge între buze.

— Graniţa e închisă, spune băiatul înainte să se prăbuşească pe-o parte.

An apasă butonul de pe cutiuţă, iar poarta se deschide scârţâind şi zăngănind.

— Ba nu e.

An se întoarce la maşină cu pas iute şi umerii încovoiaţi. Din *katana* se preling picături de sânge. Îşi şterge de palmă o latură a sabiei. Sângele e cald şi liniştitor, ca o mănuşă veche.

Nori Ko îşi exprimă surprinderea în japoneză. An nu înţelege ce a zis, dar nici nu-i trebuie şi nici nu-i pasă.

China, spune Chiyoko. *Te întorci acasă.*

An zâmbeşte.

E bucuros că se întoarce acasă cu mâinile pătate de sânge.

Shari Chopra, Aisling Kopp, Hilal ibn Isa al-Salt, Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Pop Kopp, Greg Jordan, Griffin Marrs

ÎN DRUM SPRE O PISTĂ SECRETĂ, THAILANDA

Shari iese din tunel la şase kilometri nord de hotel. Tunelul se continuă cu o stradă asfaltată mărginită de câmpuri de iută. Conduce cu viteză câteva minute, pentru că tot ce-şi doreşte e să meargă şi să tot meargă. Să se îndepărteze de urmăritorii ei. Să se apropie de fiica ei.

Dar *unde* e Micuţa Alice?

Se uită la Pop, apoi la drum, apoi iarăşi la Pop. *Nu l-am omorât pentru că aşa a fost strategic. A fost o decizie strategică. Ce decizie strategică aş mai putea lua?*

E aşa mare distanţa între ea şi dubă, încât nici n-o mai vede în retrovizor, dar Shari ştie că o urmăresc în continuare.

Ştie că cei din dubă s-ar putea să aibă informaţii despre Micuţa Alice.

Oricât i-ar displăcea, ştie că s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul lor.

Calcă frâna, oprind cu scârţâit de roţi pe marginea drumului. Iese din maşină, se duce la portiera pasagerului şi o deschide. Îl înhaţă pe Pop de guler şi îl trage afară, lăsându-l să cadă grămadă pe pământ. Se duce în spatele maşinii, se aşază pe portbagaj şi aşteaptă, amintindu-şi odată la câteva secunde că a nu-l omorî pe Pop Kopp e decizia înţeleaptă.

Deşi îşi doreşte din tot sufletul să-i facă ceva nu tocmai înţelept.

Duba apare în depărtare. Nu e urmărită. Shari estimează că se află la câţiva kilometri vest de Ayutthaya, deasupra căruia se ridică o coloană de fum. Probabil că acolo era hotelul. Şi oamenii care o vânau pe Stella.

Duba se apropie.

Micuţa Alice. Faci asta pentru ea.

Duba se apropie.

Se apropie.

A ajuns.

Shari sare de pe portbagaj când Sprinter-ul frânează cu scârţâit de roţi în mijlocul străzii. Înainte ca duba să se oprească de tot, Aisling deschide portiera şi coboară.

— Unde e? întreabă celta, oprindu-se la câţiva metri de Shari.

— E teafăr, răspunde Shari.

— Dar *unde* e? insistă Aisling, apropiindu-se de ea.

Shari face semn cu mâna spre partea din faţă a maşinii. Aisling se opreşte o clipă, fixând-o cu privirea pe Shari, care îi susţine privirea.

— Ţi-am zis, e teafăr, repetă ea.

— Aşa sper, spune Marrs din dubă. Că am de gând să-l omor pe nemernic.

Aisling îi aruncă o privire furioasă lui Marrs înainte să se ducă lângă Pop. E murdar de praf şi are o zgârietură la gât, dar Shari a spus adevărul. Aisling îl sprijină pe Pop într-o poziţie mai confortabilă şi se întoarce încet spre harappică, privind-o circumspect.

— Ascultă-mă, Shari, spune ea, având de gând să-i explice de ce au trebuit să moară atât de mulţi harappici.

— Nu, ascultă-mă *tu* pe mine. Am să-ţi spun câteva lucruri.

Apoi face semn cu mâna spre dubă:

— Şi ţie, al-Salt. De fapt, vouă tuturor.

Uşile dubei se deschid şi toată lumea coboară. Hilal se opreşte lângă Aisling, cu capul sus, dar cu privirea abătută şi spăşită. Jordan şi McCloskey vin în spatele lor, cu feţele roşii de furie că a murit Stella şi de ruşine că familia lui Shari a fost omorâtă. Simţind că povestea asta n-are mare legătură cu ei, Sarah şi Jago stau mai deoparte.

— Întâi de toate, suntem urmăriţi? întreabă Shari.

— Nu cred, spune Marrs.

— Tu ai detonat bomba din buncăr? întreabă Jago.

— Da, spune Shari. Am găsit o telecomandă în maşină. Am avut noroc.

— Cu *toţi* am avut noroc, subliniază Aisling.

— Da, încuviinţează Shari fără tragere de inimă. Dar nu despre asta vreau să vorbim. Ci despre ce am auzit în buncăr.

Despre ce a spus Stella. Vreau să vorbim despre *voi.*

Îşi muşcă buza de jos şi se uită la Aisling, mijind ochii:

— Vreau să vă omor. Pentru ce le-aţi făcut rudelor mele. Şi pentru ce aţi vrut să-i faceţi fiicei mele.

Aisling inspiră şi dă să vorbească, dar Shari o întrerupe din nou:

— Nu. Nu spune nimic. Nu vreau să-ţi mai aud vocea. E prea dureros. Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, axumitule.

Hilal dă din cap în semn că înţelege. Aisling rămâne nemişcată.

— Ştiu că Jocul Final e amoral, spune Shari. Ştiu că Creatorii sunt amorali. Ştiu că trebuie oprit. Cred că am înţeles asta în clipa când mi-am dat seama cine… *ce* este fiica mea. Copilul meu, Micuţa Alice. Ea e *singurul* motiv pentru care nu l-am omorât pe membrul seminţiei tale, Aisling. Singurul motiv pentru care n-am încercat să te omor pe loc.

— Pot să te întreb ceva? intervine Sarah.

— Da.

— Ce-ai zice dacă te-am ajuta? Dacă ţi-am promite că te ajutăm să-ţi găseşti fiica? Ne-ai ajuta? Pentru că o să avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem obţine.

— Sarah vorbeşte şi în numele meu, adaugă Jago. Îmi pare sincer rău că am avut de gând să-ţi omorâm copilul. Dar ne-ai auzit. N-am putut s-o facem. N-am vrut să facem aşa ceva.

— Cred că vorbesc şi în numele lui Aisling şi lui Hilal, continuă Sarah. Şi pentru ei doi. Numele lor sunt Greg Jordan şi Griffin Marrs.

Inteligent din partea ei că mi-a zis cum îi cheamă. Asta îi umanizează, se gândeşte Shari.

— Am să mă gândesc la asta, spune lent Shari. Dar Hilal, am o întrebare. Ai spus că Stella are încă o ascunzătoare cu provizii în… Suntem în Thailanda, nu?

— Da, în Thailanda, răspunde Hilal. Şi da, are. La o pistă din nord. E la cel puţin trei ore de aici.

Shari îşi muşcă din nou buza:

— Bine. Să mergem. Mă ţin după voi. Şi o să mă gândesc la oferta voastră în timp ce conduc. Vi se pare acceptabil?

— Mie îmi sună bine, spune Sarah.

— Şi mie, spune Hilal.

Ceilalţi încuviinţează din cap fără să spună nimic.

După o clipă, Shari spune:

— Dacă voi accepta oferta, voi avea două condiţii. Prima: dacă va trebui să ne împărţim în două grupuri, n-am să merg cu Aisling sau cu oamenii ei. Mi-aţi făcut prea mult rău. A doua: salvarea fiicei mele va deveni o prioritate. Nu va fi mai importantă decât oprirea Jocului Final, dar va fi mai importantă decât orice altceva, inclusiv vieţile noastre. Micuţa Alice e specială şi, dacă lumea asta va supravieţui, cred că va avea nevoie de ea. Dacă vi se pare o aiureală, atunci acceptaţi condiţia asta ca o răscumpărare pentru ce aţi făcut. Măcar atâta îmi datoraţi.

Inspiră adânc şi adaugă:

— Micuţa Alice are trei ani. Toţi copiii care supravieţuiesc Abaddonului vor moşteni lumea asta. Dar va fi lumea *ei.*

Ridică mâna spre cer:

— Nu a Creatorilor.

Îşi atinge pieptul cu palma:

— Nu a mea.

Face semn cu mâna spre ei:

— Nu a voastră.

Coboară mâna şi încheie:

— Dacă accept să mă alătur vouă, vă cer să mă ajutaţi să-i ofer această lume.

Ţârâit de greieri dinspre câmpul cafeniu. Zumzetul unui generator în depărtare. Miros de mirişte arsă adus de vânt.

Încălcând ordinul lui Shari de a nu vorbi, Aisling spune:

— Jur că am să te ajut, Shari Chopra!

Dar vocea ei e atât de slabă şi de sinceră, încât cu toţii aud că de fapt spune: „Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău”.

Jago şi Marrs jură şi ei, cu voci la fel de umile, după care o ajută pe Aisling să-l care pe Pop până la dubă. Îl întind pe o banchetă, apoi urcă şi ei.

Sarah şi Jago îi promit şi ei lui Shari că o vor ajuta, după care li se alătură celorlalţi în Sprinter.

În cele din urmă, Hilal spune pe un ton solemn:

— Jur că va supravieţui. Jur pe viaţa mea!

Apoi urcă şi el în dubă şi închide uşa.

Sprinter-ul demarează, iar Shari îi urmează, singură în Mercedes.

Hilal a estimat greşit. Le ia *cinci* ore să ajungă până la pista

Stellei. Virează spre vest – către Parcul Naţional Sai Yok –, apoi o iau spre nord, pe străzi înguste care traversează dealuri acoperite de junglă. În cele din urmă, ajung la un drum principal din provincia Tak şi pornesc spre nord-nord-est, către Lampang, dar virează din nou către vest înainte să ajungă în centrul oraşului, apoi ies din el şi fac un ocol prin junglă.

În timp ce merg, Hilal le prezintă planul Stellei. Le spune că pe pistă sunt trei avioane private Bombardier Global 8.000, toate modificate pentru o autonomie de zbor sporită şi aprovizionate cu suficiente alimente, arme şi echipamente pentru trei săptămâni.

— Voia să formăm trei echipe care să plece în lume să caute Cheia Soarelui. Stella şi cu mine urma să fim una dintre aceste echipe. Trebuia să mergem la monumentul koori din Australia, apoi la monumentul Mu din Marea Chinei de Sud.

— Presupun că Sarah şi cu mine am fi fost o altă echipă, nu? întreabă Jago.

— Bineînţeles. Voia ca voi doi să mergeţi la monumentul cahokian şi la cel olmec. Ştiţi unde sunt, da?

— Bineînţeles, răspunde Sarah.

— *Sí.* Ştiu unde e la Venta. *No hay problema.*[20]

Hilal face semn spre cer, care acum e senin şi întunecat, punctat de câteva stele.

— Dar Abaddon *o să fie* o problemă. Trebuie să lovească în curând. Partea voastră de lume va fi foarte…

— Diferită, completează Sarah mâhnită.

— Da. Deşi se află la mii de mile distanţă de locul unde se presupune că va lovi, monumentele voastre s-ar putea să nu supravieţuiască.

— Există un singur mod de-a afla. Ne ducem acolo.

Hilal îşi mângâie braţul – cel pe care ţine uroborosul de lemn dobândit după lupta din Las Vegas cu Wayland Vyctory – şi ridică din umeri.

Sarah are impresia că nu le spune ceva, dar, înainte să-l întrebe ce anume, intervine Aisling:

— Şi noi? E clar că n-o să mergem la monumentul seminţiei mele, din moment ce Stonehenge-ul a fost distrus de mult.

Hilal înclină capul:

— Stella a propus să mergeţi la monumentul donghu din

[20] În spaniolă, în original: „Da. Nicio problemă”. (n.tr.).

Mongolia, apoi la monumentul shang din China.

— Eu sunt de acord, Hilal, dar după numărătoarea mea rămân pe dinafară patru monumente. Cel nabatean, cel minoic, cel harappic şi… al *tău.*

Hilal ridică un deget:

— Ai dreptate, domnule Jordan. Te asigur că monumentul axumit a fost deja cercetat cu atenţie şi că este păzit de maestrul meu şi de membrii seminţiei mele. Cheia Soarelui nu e acolo. Cu siguranţă. Iar oamenii lui Wayland nu vor putea intra în monument, nici să-l distrugă.

— Şi celelalte trei? întreabă Sarah.

— O să luăm legătura după ce terminăm căutările la monumentele care ne revin şi o să hotărâm cine o să meargă la celelalte trei. Dacă avem noroc, s-ar putea să nici nu trebuiască. Să sperăm că vom fi găsit deja Cheia Soarelui şi deci îi vom fi împiedicat pe Adlai sau Liu să câştige.

— Apropo de asta, intervine Aisling. Judecând după ce a făcut până acum, sunt convinsă că shangul nu e interesat să câştige.

— Deci îl consideri un aliat? întreabă Hilal nedumerit.

Celta clatină vehement din cap:

— În niciun caz. Are propria lui agendă, habar n-am care. Tot ce zic e că nu cred că vrea să *câştige.* Asta nu înseamnă că vrea să-l împiedice pe Adlai să câştige sau să oprească Jocul Final sau să se asigure că Creatorii nu obţin ce-şi doresc. Înseamnă doar că e… imprevizibil.

— Scumpo, spune Sarah, la momentul ăsta, cu toţii suntem imprevizibili.

— Adevărat, răspunde Aisling râzând.

— Aproape că am ajuns, spune Marrs de la volan. Încă un kilometru sau doi pe drumul ăsta. Dacă coordonatele pe care ni le-ai dat sunt corecte, Hilal.

Duba se zdruncină într-o groapă, iar Hilal spune:

— Sunt corecte, domnule Marrs.

Tac cu toţii până la destinaţie. Înaintează pe un drum de pământ, iar jungla îi împresoară nu doar din stânga şi din dreapta, ci şi de deasupra. Fiecare e preocupat de ce urmează – de căutarea sistematică a Cheii Soarelui, desigur, dar şi de impactul Abaddonului. Cum le va schimba lumea? Ştiu că asteroidul e mare, dar oare vor simţi impactul pe această parte a planetei? Va fi un cataclism global de dimensiunile celui care a

nimicit dinozaurii cu 65 de milioane de ani în urmă? Oare întreaga planetă va fi învăluită în întuneric timp câteva luni sau chiar câţiva ani? Sau vor fi cruţaţi de o iarnă de impact? Vor muri toate plantele şi toate animalele care se hrănesc cu ele? Dacă soarele se va acoperi, cât timp va trece până când oamenii vor vedea din nou discul de viaţă dătător? Şi ce se va alege din omenire? Va muri aproape toată lumea, aşa cum au anunţat Creatorii? Dacă Adlai reuşeşte să câştige, oare seminţia lui va fi singura care va supravieţui? Cum se vor asigura Creatorii că restul lumii piere?

Niciunul dintre ei nu poate răspunde la aceste întrebări. Antrenamentele şi studiile lor nu le sunt de niciun folos în privinţa asta. Tot ce pot face acum e să acţioneze şi să acţioneze cu bună credinţă şi cu speranţă în suflet. Orice ar spune profeţiile, adevărul este că viaţa trebuie trăită pentru a fi simţită. Se prea poate ca regulile Jocului să se fi schimbat, dar această regulă rămâne imuabilă.

Timpul îi va lămuri.

Ce va fi va fi.

Şi Shari se gândeşte la aceste lucruri în timp ce urmăreşte duba prin junglă. Nu ştie detaliile planului lor, dar ştie că judecata promisă de Creatori e iminentă.

În cele din urmă, puţin după miezul nopţii, se opresc în faţa unui gard de sârmă care taie vegetaţia luxuriantă de la poalele copacilor. Shari îl urmăreşte pe Hilal sărind din dubă şi apropiindu-se de o gheretă ascunsă în spatele unui arbore gros. Câteva becuri roşii pâlpâie în întuneric şi gardul glisează într-o parte. Hilal – cu o înfăţişare sumbră în strălucirea farurilor cu halogen ale sedanului – o salută scurt pe Shari.

Dar Shari nu-i răspunde la salut.

Oricum Hilal n-ar fi avut cum s-o vadă.

Intrând pe poartă în urma dubei, Shari vede câteva mitraliere montate pe turele rotitoare şi camere de supraveghere din loc în loc. Conchide – pe bună dreptate – că, după ce poarta se va închide în urma lor, perimetrul acestei piste secrete va fi păzit de un sistem de santinele computerizate.

Shari urmează duba de-a lungul unei piste foarte netede. E foarte bine ascunsă. Aproape toată lungimea ei e acoperită de crengile bogate ale copacilor, iar la un capăt, plafonul de verdeaţă are o deschizătură pentru decolări şi aterizări.

Se opresc lângă trei avioane private parcate pe marginea pistei. Shari rămâne la volan, în timp ce toţi cei din dubă se dau jos şi alcătuiesc un semicerc aproape de maşina ei. O aşteaptă.

— Duşmanii mei sunt prietenii mei. Deocamdată. Duşmanii mei sunt prietenii mei, repetă ea, încercând să se convingă. Am să mă folosesc de ei ca s-o găsesc pe Micuţa Alice. Apoi… apoi nu ştiu.

Coboară din maşină şi li se alătură. Rămân tăcuţi o vreme.

Prieteni.

Duşmani.

Nu. În clipa asta, Creatorul e duşmanul.

— Ei bine? întreabă Sarah. Ni te alături?

— Da, spune Shari. Vin cu voi.

Vor pleca în zori.

Imediat după ce Abaddon va cădea în ocean pe cealaltă parte a globului.

Dar nu vorbesc despre Abaddon. E prea mult. Nu pot.

În schimb, îşi petrec noaptea pregătindu-se de plecare.

Curăţă cadavrul Stellei, o îmbracă în haine curate şi o înfăşoară într-un cearşaf alb luat dintr-un avion. Hilal înfăşoară într-o bucată de pânză un glonţ şi o floare roşie din partea locului – căreia nu-i cunoaşte numele –, apoi pune pânza în mâna înţepenită a Stellei. O îngroapă într-un mormânt nemarcat, sub un arbore de cauciuc înalt, Jordan şi Marrs stăpânindu-şi cu greu lacrimile, iar Hilal ţine un discurs scurt, dar plin de afecţiune pentru această femeie pe care a cunoscut-o în urmă cu mai puţin de o săptămână.

Jură să-i cinstească amintirea făcând tot ce le stă în putere ca să oprească Jocul Final.

Apoi verifică armele şi sistemele avioanelor şi stabilesc canale de comunicare. Încarcă bateriile telefoanelor prin satelit şi ale staţiilor radio, iar Marrs setează un canal criptat pe care îl botează Alpha Romeo Cinci Şapte. Stabilesc orele la care vor lua legătura în următoarele zile. Jordan le dă o listă de coduri clandestine folosite de avioanele de spionaj ca să poată traversa în siguranţă spaţiile aeriene restricţionate. Aisling şi Marrs se ocupă de Pop, aşezându-l cu grijă în avion, apoi îl leagă la mâini şi la picioare şi îi pun o perfuzie cu acelaşi cocteil de substanţe pe care l-au folosit ca s-o ţină pe Shari inconştientă.

Şi, lucrul cel mai important, îi prezintă planul lor lui Shari. O întreabă cu cine ar vrea să facă echipă iar ea, spre surprinderea lor, îl alege pe Hilal.

— Nu pot s-o aleg pe Aisling, le explică ea. Şi cred că e bine ca Sarah şi Jago să meargă singuri la monumentele lor. Aşa că nu mai rămâi decât tu, axumitule.

— Accept cu bucurie, spune Hilal.

— Nu pot să spun acelaşi lucru. Dar îţi promit că n-am să încerc să te omor.

— Înţeleg. Chiar şi aşa, mă bucură că m-ai ales pe mine.

În jurul orei patru dimineaţă, Sarah şi Jago strâng lemne din junglă şi fac un foc. Hilal şi Shari li se alătură, în timp ce Aisling, Jordan şi Marrs urcă în avionul lor pentru câteva ore de binemeritată odihnă.

Sarah, Jago, Hilal şi Shari îşi petrec restul nopţii discutând. Fiecare povesteşte pe unde a fost, cu cine a luptat, pe cine a pierdut. La început, Shari ezită să vorbească, dar Sarah se aşază lângă ea, o ia pe după umeri şi spune:

— Povesteşte-ne. Vrem să te ascultăm.

Shari trage aer în piept şi dă să vorbească, dar ochii i se umezesc şi lacrimile încep să-i şiroiască pe obraji. Şi timp de opt minute plânge în hohote şi se agaţă de Sarah, pentru că Sarah e singura persoană pe care o are alături şi are nevoie să se agaţe de cineva.

După ce se potoleşte, spune cu glas scăzut:

— Nu pot să vorbesc despre familia mea. Aşa că am să vă vorbesc despre Alice cea Mare. Alice Ulapala.

Le povesteşte că s-a întâlnit cu Alice în autobuz după Convocare, că a moşit o femeie şi că Alice i-a dat o mână de ajutor. Le povesteşte despre legătura specială dintre ea şi Alice cea Mare şi despre ceea ce ea numea „Timpul visului”. Le povesteşte cum a salvat-o Alice cea Mare de donghu şi cum şi-a dat ea seama că Micuţa Alice era Cheia Cerului.

— Nu ştiu cum a murit, spune Shari, dar e mare păcat că nu mai e în viaţă. Alice cea Mare ar fi trebuit să fie alături de noi. Cred că şi ea ar fi vrut să oprească toată suferinţa asta inutilă.

Şi ceilalţi Jucători o cred.

După ce termină, Sarah şi Jago povestesc cum au scăpat de la Convocare şi cum au hotărât să Joace împreună, cum au întâlnit-o pe Chiyoko şi cum l-a scăpat ea pe Christopher din mâinile lui

Maccabee şi Baitsakhan, apoi povestesc despre Stonehenge şi An Liu şi, bineînţeles, despre Renzo. Jago îi aduce un scurt elogiu prietenului său, subliniind că el şi Sarah ar fi fost morţi fără el.

Ca şi când şi-ar fi aşteptat rândul, Hilal vorbeşte ultimul. Vorbeşte chibzuit despre credinţa lui în bunătatea omului şi despre cum a ajuns să-şi dea seama că e ceva în neregulă cu Jocul Final. Vorbeşte despre Chivotul Legământului, despre Maestrul Eben şi despre cei care au pierit când au deschis Chivotul. Le povesteşte despre dispozitivul pe care l-a găsit în Chivot, despre întâlnirea cu Stella şi despre cum a ajuns să aibă încredere în ea. Despre cum l-a înfruntat şi l-a omorât pe tatăl ei, Wayland Vyctory, un extraterestru din vremuri străvechi cunoscut şi sub numele de Ea.

Şi în cele din urmă, le spune şi despre carte:

— Stella mi-a spus că are cel puţin zece mii de ani şi că e unul dintre foarte puţinele artefacte rămase pe Pământ din cele aduse de Creatori de pe planeta lor.

— Şi ne poate fi de ajutor? întreabă Sarah.

— Deja ne-a ajutat, spune Hilal, înainte să-şi aducă aminte că Shari e cu ei.

Apoi pleacă privirea şi adaugă:

— Am folosit-o ca să descopăr… ca să-mi dau seama de ce e importantă fiica ta pentru Jocul Final.

Se lasă o tăcere apăsătoare. Focul pâlpâie şi trosneşte. Vietăţile junglei strigă şi ţăcănesc, păsările cântă, iar cerul începe să se lumineze.

— Să v-o arăt, spune Hilal.

Se duce la avionul lui şi se întoarce ţinând cu ambele mâini o carte groasă şi argintie. Ia loc lângă foc şi o pune în poală. Îşi plimbă degetele întunecate peste coperta frumoasă, arătându-le o pictogramă cam cât o monedă din colţul din stânga jos – doi şerpi răsuciţi în forma cifrei opt, care se devorează unul pe altul, deasupra unui ochi înscris într-un cerc.

— Semnul Jocului Final, spune el.

Apoi deschide cartea şi le face semn să se apropie.

Sarah şi Jago vin la stânga şi la dreapta lui, iar Shari ezită o clipă. Nu e sigură că vrea să vadă obiectul care i-a pus în pericol fiica şi i-a distrus familia. În mintea ei, e o carte malefică şi nedemnă de încredere.

Însă e şi ea *curioasă.*

Hilal îi răsfoieşte paginile ca de pergament acoperite cu diagrame ale unor monumente străvechi, texte scrise într-un alfabet din linii şi puncte, şiruri de semne care par formule matematice, constelaţii, spirale şi reţele de sisteme complexe care cine ştie ce descriu. Se uită cu toţii la şiruri indescifrabile de pictograme. La grafice, diagrame şi curbe care reprezintă orbite sau parabole de ani-lumină prin timp şi spaţiu. Văd câteva lucruri pe care le recunosc – monumente, detalii ale unor construcţii şi pictograme, forme piramidale, obeliscuri şi sfere pe care sunt însemnate sisteme de coordonate.

Dar cele mai multe pagini sunt incomprehensibile.

În timp ce Hilal dă paginile, Jago întreabă:

— Stella putea să citească din ea?

Hilal clatină din cap:

— Nu, nici ea.

— Dar tu ai citit o parte din ea, nu? întreabă Sarah. Aşa ai înţeles cine e Cheia Cerului.

— Exact. Când l-am pus deasupra cărţii, dispozitivul despre care v-am povestit a tradus secţiunea respectivă şi doar pe aceea.

— Dispozitivul care mai apoi s-a stricat, spune Jago.

— Din păcate.

Sarah pune degetul pe un pasaj:

— Şi asta e limba Creatorilor?

— Da.

— Iar cartea e despre Jocul Final?

— Despre Joc şi despre multe altele, presupun, răspunde Hilal.

— Deci chiar *ar putea* să ne fie de ajutor, dacă am descifra ce scrie în ea? întreabă Sarah.

— Da. Ai idee cum am putea s-o descifrăm?

— Nu, clatină ea din cap, doar mă gândesc cu voce tare.

— Atunci e inutilă, intervine Jago.

Dar Hilal ridică un deget:

— Ah, nu e nicidecum inutilă. Uite.

O deschide la o secţiune dinspre final şi o parcurge pagină cu pagină, iar la un moment dat se opreşte. Pune un deget în mijlocul paginii:

— Recunoşti desenul ăsta, Sarah?

Sarah se apleacă deasupra cărţii, în timp ce vietăţile junglei

îşi continuă simfonia în jurul lor.

— Păi, e un pic diferită… e mai puţin erodată şi pare recent construită, dar cred că e Movila Călugărilor.

— Exact, spune Hilal, dând alte câteva pagini. Iar aici e monumentul seminţiei mele: Templul din Yeha.

E un turn din piatră cu un acoperiş piramidal, bogat împodobit.

Axumitul mai dă câteva pagini şi recunosc cu toţii monumentul olmecilor, pe al nabateenilor şi pe al minoicilor, precum şi câteva monumente necunoscute ale altor seminţii. După ce se uită la unul care seamănă mai degrabă cu o grădină decât cu o clădire, Hilal se opreşte la o pagină al cărei desen este acoperit de o serie ordonată de linii.

— Ce-i asta? întreabă Jago.

— Aici era desenat Stonehenge-ul. Imediat ce a fost distrus, pagina asta a pâlpâit şi s-a transformat în ce vedeţi acum.

Dă la o altă pagină:

— Aici era monumentul sumerian. A dispărut şi el când l-au distrus oamenii lui Wayland. E o carte vie, conectată cumva la energia imanentă a Pământului. Şi ne va spune ce monumente vor supravieţui Abaddonului şi care vor mai fi distruse de frăţia lui Wayland.

— Ne poate ajuta să nu umblăm după potcoave de cai morţi, spune Sarah.

— N-am mai auzit expresia asta până acum, dar, dacă o înţeleg bine, ai dreptate: ne scapă de potcoave de cai morţi.

Shari se dă şi ea mai aproape:

— Unde e monumentul harappic?

Hilal mai dă câteva pagini:

— Cel de lângă Dwarka. E ultimul. Aici… Oh!

S-a oprit la altă pagină, care a fost acoperită şi ea cu linii.

Lui Shari i se încovoaie umerii:

— Se pare că am pierdut şi asta.

Hilal se uită la ea cu coada ochiului:

— Da. Îmi pare rău şi pentru asta. Înseamnă că oamenii lui Wayland îşi continuă treaba.

— Va trebui să fim pregătiţi pentru ei cât căutăm Cheia Soarelui, nu? întreabă Sarah.

— *Sí. Muy listos*[21], confirmă Jago.

---

[21] În spaniolă, în original: „Da, foarte pregătiţi”. (n.tr.).

Îi place să se lupte. De fapt, *adoră* să se lupte.

S-a săturat de vorbit.

Şi îşi închipuie că aşa simte şi Sarah.

Sarah se aşază din nou pe pământ. Jago ia cartea de la Hilal, apoi şi-o sprijină în poală şi continuă să-i studieze paginile ciudate împreună cu Sarah. Hilal priveşte spre cer. Deja s-a crăpat de ziuă. Cerul e senin şi luminos.

Se întreabă cum va fi cerul când se va ivi Abaddonul. Negru. Roşu. Brăzdat în culori diferite.

Cuprins de flăcări.

Iar apoi, chiar în clipa când se gândeşte la asta, toată păsările, insectele şi micile vietăţi ale junglei se liniştesc deodată, ca şi când s-ar fi apropiat un animal de pradă. Sarah se uită la ceas. Jago închide ochii. Shari spune o rugăciune în gând.

Tăcerea e asurzitoare.

O vibraţie abia perceptibilă le scutură uşor trupurile.

O bucată de lemn se prăbuşeşte în foc.

— Asta a fost, spune Sarah. Ăsta a fost Abaddonul.

— *Sí.*

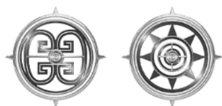
O pasăre de pradă ţipă în junglă.

— E o lume nouă şi înfiorătoare, spune Hilal.

A trâmbiţat, apoi, al doilea înger,
şi ceva ca un munte mare arzând în flăcări
s-a prăbuşit în mare.

An Liu, Nori Ko

DRUMUL PROVINCIAL 204, ÎN APROPIERE DE WAKANG, CHINA

An Liu şi Nori Ko coboară din Himalaya pe drumul şerpuitor, zărind din când în când podişul Tibet printre vârfuri şi văi. Peisajul spre care se îndreaptă e pustiu şi nesfârşit. Cer şi pământ, cer şi pământ, cer şi pământ.

Lui An îi place goliciunea podişului.

Nori Ko are o pereche de căşti pe urechi şi îşi face de lucru cu butoanele unei staţii de emisie-recepţie. Caută ştiri despre Abaddon pe posturile de stat chinezeşti, dar nu găseşte nimic. Cele mai multe posturi difuzează non-stop cântece patriotice sau dezbateri despre calitatea aerului şi raţionalizarea apei în jumătatea vestică a ţării. China şi-a închis graniţele, a restricţionat accesul în spaţiul său aerian şi, în multe oraşe, a decretat legea marţială până după ce se vor fi împrăştiat norii de praf de după impact.

— Zici că şi-au acoperit urechile şi cântă la-la-la! spune Nori Ko. Se poartă ca şi când Abaddonul ar fi o problemă a Occidentului, pe care Asia o poate pur şi simplu ignora.

— O să se... *TREMURĂclipeşteclipeşte.* O să se... *CLIPEŞTEclipeşte.* Se înşală.

— Mi-aş dori să aibă dreptate. Dar da, şi eu cred că se înşală, încuviinţează Nori Ko.

Apoi deschide geamul de pe partea ei. Aerul devine mai cald pe măsură ce soarele se înalţă pe cer, iar drumul coboară spre platou. Maşina face un viraj în munţi şi peisajul de la poalele lor se deschide larg, dând la iveală o mare de ocru, maro şi gri. *Aş putea să rămân aici,* îşi spune An.

Ştiu, spune Chiyoko. *Am putea.*

An îşi muşcă buza, străduindu-se din răsputeri să nu discute cu ea cu voce tare. Nu-i uşor. Căci, pentru el, Chiyoko e aici.

Lângă el.

Cu el.

Mereu.

Dacă ne deranjează cineva, putem să-l omorâm, îi spune el în gând.

Da, iubire. Am putea face asta, răspunde Chiyoko cu voce catifelată şi îmbietoare. *Am putea fi singuri. Am putea fi…*

Fericiţi, îşi spune el, terminându-i gândul. *Fără oameni, fără probleme. Aş putea rămâne chiar aici, dacă n-ar trebui să-i omor pe jucătorii care te-au omorât. Dacă n-ar trebui să-l omor pe kepler.*

Ştiu, iubire.

Dar trebuie.

Ştiu, iubire.

TremurăCLIPEŞTECLIPEŞTECLIPEŞTE.

— Bine, spune el cu glas tare.

— Ce-ai zis? întreabă Nori Ko, ridicându-şi căştile de pe urechi.

— Ha? Ah, spune el, făcând semn cu mâna spre peisajul din faţa lor. Mă gândeam că da, chiar îmi place locul ăsta. E atât de pustiu.

— Îhî, răspunde Nori Ko. E foarte…

Dar se întrerupe şi spune:

— S-a întrerupt transmisia.

Răsuceşte butonul la stânga şi la dreapta, căutând alte canale. La început, nu găseşte nimic, dar apoi aude nişte voci debusolate într-un studio şi un producător care strigă: „Nu, nu! Puneţi imnul!” După care începe Marşul Voluntarilor.

— Cred că… Cred că s-a întâmplat, An, spune Nori Ko.

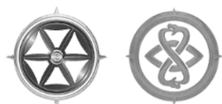
— Ce bine! răspunde el.

Şi vorbeşte serios.

Maccabee Adlai, Micuţa Alice Chopra

HOTEL SHIVAM, STRADA GĂRII, DWARKA, INDIA

Maccabee şi Micuţa Alice se află într-o cameră de hotel întunecată din centrul Dwarkăi. Maccabee stă în continuare sprijinit de tăblia patului. Micuţa Alice doarme ghemuită lângă el, cu spatele lipit de coapsa lui şi cu pieptul unduindu-i-se uşor în ritmul respiraţiei. Maccabee stă cu o mână pe umărul ei. A pornit televizorul pe postul de ştiri NDTV, care urmează să transmită în direct o conferinţă de presă a prim-ministrului indian.

Pe ecran se vede doar logoul NDTV. După câteva secunde, ecranul se înnegreşte şi în centru apare logoul guvernului indian, iar în colţ, trei ceasuri. Primul arată: „GMT 02:26:08.” Al doilea: „MST 17:26:08.” Iar al treilea: „PA 0000 00:00:00.”

Trec alte câteva secunde.

Apoi se aude un pârâit, câteva voci înfundate şi, în cele din urmă, apare prim-ministrul.

Stă pe un scaun simplu de lemn, iar pe fundal sunt imprimate modele. Se uită direct în obiectiv şi începe să vorbească:

— Prieteni, indieni, oameni din lumea întreagă. Abaddon a lovit.

Iar ceasul notat cu PA porneşte şi el. Maccabee înţelege ce înseamnă.

„Post-Abbadon.”

O nouă epocă a existenţei omului pe Pământ.

Micuţa Alice se agită în somn, buzele i se depărtează, iar ochii i se mişcă sub pleoape. Maccabee opreşte sonorul televizorului şi o scutură uşor:

— Haide, scumpa mea.

Fetiţa se trezeşte. Îl priveşte cu ochi negri şi umezi.

— Trebuie să plecăm, îi spune el. Acum. Dacă avem noroc, poate ajungem în China înaintea celorlalţi.

Micuţa Alice se freacă la ochi:

— Bine, unchiule.

Îl ia de mâna lui mare şi îi zâmbeşte. E zâmbetul cuiva cu câteva zeci de ani mai în vârstă. Maccabee nu încetează să se minuneze de această fetiţă. De această Cheie a Cerului pe care i-o va da keplerului.

Şi când va face asta, va încălca promisiunea pe care i-a făcut-o lui Shari, că va avea grijă de fiica ei. Pentru că foarte probabil keplerul o va lua cu el. Şi cine ştie ce va face cu ea?

Maccabee întoarce capul. Nu se poate uita în ochii ei.

Fetiţa nu pare să-i ghicească remuşcările. Îl strânge de mână şi spune:

— Da. Să mergem.

Aisling Kopp, Shari Chopra, Hilal ibn Isa al-Salt, Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Greg Jordan, Griffin Marrs

PISTĂ SECRETĂ LÂNGĂ LAMPANG, THAILANDA

Aisling e trezită de câteva împuşcături dinspre junglă, urmate imediat de vaietul unei sirene care răsună printre copaci.

Se dă jos din patul ei elegant din avionul elegant pe care i l-a lăsat Stella şi dă fuga la uşa de lângă cabină. Scoate capul afară şi îi vede pe ceilalţi – Hilal, Sarah, Jago şi Shari – stând în picioare în jurul unui mic foc de tabără.

Se aude o nouă rafală de împuşcături.

— Ce-a fost asta? strigă Aisling către ei.

— S-a activat sistemul de securitate, îi răspunde Hilal. Probabil că am fost urmăriţi de oamenii lui Wayland. Trebuie să decolăm. *Acum.*

Jago stinge focul cu picioarele, iar ceilalţi o iau la fugă spre avioane, cu armele deja scoase, cu creierele deja pline de adrenalină.

Aisling se răsuceşte pe călcâie şi închide uşa avionului. Jordan apare lângă ea, iar Marrs trece în grabă pe lângă Pop, care e sedat, şi intră în cabină.

— Trebuie să plecăm, spune Aisling.

— Bine, răspunde Jordan, cu sprâncenele arcuite într-o expresie gravă şi fermă.

Afară, Jago şi Sarah aleargă unul lângă altul, dar cu fiecare pas, Sarah îl depăşeşte tot mai mult. Cahokiana sare pe treptele avionului şi intră imediat în cabină, urmat îndeaproape de Jago, care închide uşa, îi pune siguranţa şi i se alătură în carlingă.

Shari urcă după Hilal în avionul lor şi sar amândoi în scaunele din cabină, harappica aşezându-se în locul copilotului.

Aisling se aşază lângă Marrs în carlinga avionului ei şi îşi pune căştile.

— Suntem gata, spune ea.

Avionul lor e primul, iar Marrs deja a pornit pe pistă.

— Decolaţi, spune Hilal. Luăm legătura cu voi în douăzeci şi patru de ore.

— Recepţionat, Hilal. Succes!

— Şi vouă!

Aisling se uită pe geam şi o vede pe Sarah în cabina avionului ei. Cahokiana îi face scurt cu mâna, iar Aisling îi răspunde la salut, în timp ce Marrs accelerează. Curentul motoarelor împrăştie rămăşiţele focului de tabără, iar avionul se năpusteşte pe pistă, crengile arcuite deasupra lor contopindu-se într-o bandă indistinctă. Când ajung la jumătatea pistei, Aisling vede poarta pe care au venit cu o noapte înainte. Sistemul de santinele e solicitat la maximum, mitralierele montate pe turele scoţând flăcări şi împrăştiind cartuşe goale în jur. Când trec prin dreptul porţii, se produce o explozie care distruge una dintre mitraliere, dar pentru Aisling, Marrs şi Jordan nu mai contează, pentru că, după câteva secunde, apare o deschizătură în acoperişul de vegetaţie şi se vede cerul. Când ajung la 128 de noduri, Marrs trage de manşă, botul avionului se ridică şi, în cele din urmă, îşi iau zborul printr-o spărtură a junglei şi sunt liberi.

La rândul ei, Sarah creşte turaţia motoarelor şi spune în microfonul căştilor:

— Gata de decolare, Hilal. Cine pleacă primii, voi sau noi?

— Voi primii, Sarah, răspunde axumitul, iar ea nu poate să nu observe că manierele lui sunt impecabile chiar şi în astfel de momente. Decolaţi cât mai repede.

Jago preia comanda, motoarele încep să zumzăie şi avionul virează pe pista de beton. Olmecul accelerează şi avionul prinde viteză. Când trec prin dreptul porţii, se văd flăcările de la împuşcături şi încă o explozie, iar Sarah zăreşte doi bărbaţi care fac o gaură în gard, tăind rapid sârma cu cleşti.

Sarah strigă în microfonul căştilor:

— Hilal, atacatorii o să ajungă pe pistă! Repet, *o să ajungă pe pistă!*

Înainte să apară spărtura din tavanul de verdeaţă, Jago trage de manşă, iar avionul se ridică de pe pistă şi ţâşneşte printre crengile copacilor. Imediat ce ajung deasupra junglei, Jago virează spre dreapta, accelerează şi trage de manşă, urcând spre cer într-un unghi abrupt – au scăpat şi ei.

Dar ultimul avion, al lui Hilal, încă n-a scăpat.

Shari îşi dă jos căştile:

— Demarează, Hilal, dar să nu accelerezi la maximum până nu-ţi dau eu undă verde.

Îşi scoate centura şi se ridică în picioare.

— Unde te…? dă el s-o întrebe.

— Decolează, Hilal! îi spune apăsat Shari.

Iese din carlingă şi se duce spre depozitul din coada avionului. Pune mâna pe o mitralieră M4 cu magazie dublă şi lansator de grenade M203 încărcat cu proiectile fumigene.

Apoi se întoarce în partea din faţă a avionului şi face un lucru complet contraindicat în timpul decolării.

Deschide uşa.

Iar uşa prevăzută cu trepte pe partea interioară coboară spre pistă.

— Ce faci? întreabă Hilal, în timp ce luminile de avertizare pâlpâie pe bord.

— Mă asigur că plecăm de aici, răspunde Shari, închizând uşa carlingii ca să se poată concentra. Tu decolează! îi ordonă ea.

Hilal strigă ceva într-o limbă pe care harappica n-a mai auzit-o niciodată, dar îi dă ascultare. Avionul o ia din loc, virând pe pistă. Shari se lasă pe podea, cu faţa învăluită de aerul cald al dimineţii. Se uită în lungul pistei şi vede siluetele a trei – ba nu, patru – bărbaţi care trag cu puşca, adăpostindu-se în apropierea porţii. Simte miros de explozibil în aer. Îşi propteşte picioarele în peretele despărţitor al cabinei şi apasă pe trăgaciul lansatorului de grenade. *Poc! Poc!* Proiectilele coboară pe traiectorii arcuite şi aterizează la jumătatea pistei, explodând sub forma unui nor dens de culoare albastră, care învăluie imediat poarta.

— Accelerează! strigă Shari, dar Hilal n-are nevoie să i se spună că a sosit momentul.

Avionul ţâşneşte pe pistă, iar partea de jos a uşii se freacă zgomotos de beton, scoţând scântei. Atacatorii trag spre ei, dar mulţumită acceleraţiei şi perdelei de fum, gloanţele trec prin spatele cozii. Avionul se năpusteşte pe pistă, iar Shari, cu părul bătut de vânt şi cu ochii mijiţi şi înlăcrimaţi, îşi sprijină patul puştii de umăr. Trage focuri de acoperire, în timp ce avionul prinde viteză, iar perdeaua de fum se apropie tot mai mult, şi în cele din urmă trec dincolo de ea. Atacatorii se ridică în picioare, iar Shari îşi ţine respiraţia şi trage înspre ei rafale de câte trei

gloanţe, răsucindu-şi corpul când avionul trece de ei. Şapte rafale rapide, dintre care patru îşi ating ţintele. Două capete, un piept şi un picior. Toţi cei patru bărbaţi se prăbuşesc, iar cel rănit la picior ţipă, dar Shari nu-l aude din pricina vântului puternic.

După alte câteva secunde, crengile copacilor se răresc şi se vede cerul, iar Hilal trage de manşă. Din spate se aud câteva focuri trase – orbeşte şi inutil – de către unul dintre supravieţuitori.

Shari se ridică cu grijă în picioare, înfruntând curentul care o împinge şi îi urlă în urechi. Pune mâna pe balustrada uşii, trăgând cu toată puterea, dar degeaba. Forţa vântului e prea puternică.

Shari se agaţă de mânerul unui dulap şi strigă:

— Nu pot s-o închid!

Hilal spune ceva, dar harappica nu-l poate auzi din pricina vuietului asurzitor.

— Ce? întreabă ea.

Axumitul repetă ce a zis, apoi avionul accelerează şi se înclină puternic spre stânga şi, înainte ca Shari să se poată agăţa de ceva mai solid, cade pe-o parte, protejându-şi capul. Pentru o clipă, se simte imponderabilă. Apoi umărul i se izbeşte de ceva tare, iar puşca îi zboară pe uşa deschisă, căzând în junglă. Avionul se îndreaptă şi Shari se uită în sus, dar în loc de tavan, vede podeaua – şi înţelege. Avionul e întors cu susul în jos. Uşa rămâne deschisă, iar Shari nu înţelege ce face Hilal, dacă au fost loviţi sau dacă axumitul a pierdut controlul avionului, dar, înainte să se poate gândi la toate astea, avionul se răsuceşte din nou şi revine brusc la poziţia normală. Uşa se supune legilor fizicii şi se închide cu un pocnet puternic, iar Shari nu pierde nicio clipă, ci sare în picioare, înhaţă maneta de pe uşă şi o împinge în poziţia închis.

Shari îşi scuipă firele de păr din gură. Simte un junghi în umăr. Zâmbeşte.

— A mers? întreabă Hilal din spatele uşii de la carlingă.

— Da, Hilal! strigă ea, apoi se aşază în fund şi izbucneşte în râs.

Avionul accelerează şi ia altitudine.

A mers.

Au scăpat şi ei.

Acum pot Juca aşa cum vor.
Pot merge s-o caute pe Micuţa Alice Chopra.

51.397742, 84.676206[22]

[22] http://goo.gl/afsgAT

kepler 22b

CAMERA CU ANSIBLU DE LA BORDUL NAVEI SEEDRAK SARE'EN, ORBITĂ GEOSINCRONĂ ACTIVĂ DEASUPRA POLULUI NORD MARŢIAN

kepler 22b stă din nou pe scaunul strălucitor. Camera întunecată începe să pâlpâie şi se face extrem de frig. Apoi camera străluceşte intens. Fraţii şi surorile lui de pe nava mamă Heedrak, aflată la peste 600 de ani-lumină, îl înconjoară din toate părţile.

Cinci bărbaţi, şase femei.

Cei 11 membri ai conclavului vorbesc ca o singură entitate. Frazele sunt începute de o gură şi terminate de alta. Aşa comunică specia lor când se află unii lângă alţii. Din păcate, ansiblul transmite imagini şi sunete, dar nu şi gânduri, deci kepler 22b recepţionează în camera lui doar o parte din ce se spune. Acelaşi lucru e valabil şi pentru cei de pe Heedrak – nici ei nu-i pot auzi gândurile – şi cu toţii se străduiesc să compenseze acest neajuns.

kepler 22b le ascultă vocile, atent la tonurile şi timbrele lor, în timp ce îl salută pe rând, după cum cere protocolul. Vorbirea lor – murmure grave şi vibrante, punctate de triluri stridente şi clicuri ritmice – e ca o muzică pentru urechile lui. E mult mai elegantă decât vorbirea oamenilor de pe Pământ, iar kepler 22b abia aşteaptă ziua când va sta din nou printre semenii săi, ca să poată participa la discuţii nu doar cu vorbirea, ci şi cu gândirea. Netinimii lui sunt nişte telepaţi serviabili şi a purtat multe conversaţii plăcute cu ei, dar fiind muţi, nu pot transmite nuanţe şi sentimente prin intermediul vocii. Pentru kepler 22b, a conversa doar într-unul dintre aceste moduri – fie doar prin vorbire, cu membrii conclavului, fie doar prin gândire, cu netinimii lui – e ca şi când şi-ar folosi doar jumătate din vocabular.

După ce se termină saluturile, încep să discute chestiunea la ordinea zilei.

Conclavul spune:

— Spune-ne veştile, Supraveghetor al Jocului de pe Sare’en.

— Asteroidul a lovit, spune el. Jucătorul nabatean e pe punctul de a aduce cele trei chei la monumentul shang. Suntem încrezători că încheierea Jocului e iminentă, le explică el, vorbind la pluralul persoanei întâi, aşa cum se obişnuieşte la ei.

— A fost distrus vreun monument străvechi după impact?

— Din nefericire, monumentul minoic a fost distrus de un mic meteorit care însoţea Abbadonul. Şi au fost înregistrate fluctuaţii la monumentul olmec, iar în prezent, îi monitorizăm starea. S-ar putea să-l pierdem şi pe acesta.

— Păcat. Dar avem nevoie doar de unul pentru ca Jocul să se poată încheia. Care e soarta celorlalţi Jucători?

— Cei mai mulţi s-au aliat. Credem că îşi doresc să oprească Jocul Final. Dar shangul continuă să Joace. Numai el îl urmăreşte pe Jucătorul nabatean ca să obţină cheile.

— Am luat în calcul intervenţia directă?

— Încă nu, dar este o opţiune.

— S-ar putea să-ţi ordonăm să foloseşti această opţiune. Spune-ne, cine distruge monumentele?

— Aceasta este principala noastră grijă, Heedrak. Sunt oameni loiali bătrânului membru al rasei noastre. Cel pe care l-am abandonat cu multă vreme în urmă.

— Ea?

— Da.

— Însă data trecută ne-aţi raportat că a fost omorât de axumit.

— Da, aşa v-am raportat, şi este adevărat. Dar frăţia lui n-a murit. Şi membrii ei nu sunt mulţumiţi. După cum ştiţi, Ea nu dorea ca Jocul Final să aibă loc. Iar adepţii lui încearcă să-i îndeplinească dorinţa, încearcă, prin mijloacele lor grosolane, să oprească ce a început.

— Această frăţie nu trebuie să reuşească. Îi monitorizăm?

— Da, dar Abaddonul a perturbat masiv sistemele de supraveghere a Pământului. Nu ne va fi uşor să le urmărim mişcările. Şi totuşi, presupunem că, după ce au distrus monumentul harappic, au pornit spre monumentul donghu.

— Suntem îngrijoraţi.

— Şi noi.

— Avem un plan. Şi te încurajăm să-l urmezi.

— Care este planul?

— Presupune două lucruri. Primul este să direcţionăm Cheia Soarelui cât mai repede cu putinţă. Ca să-i uşurăm sarcina nabateanului.

— Şi al doilea?

— Ca netinimii de pe Seedrak să coboare pe Pământ o scurtă vreme.

— Cu ce scop?

— Să oprească această frăţie.

— Netinimii pot coborî în Mongolia să oprească frăţia imediat ce încheiem această discuţie.

kepler 22b se ridică pe jumătate din scaun.

— Aşteptaţi. Frăţia poate fi oprită în Mongolia de un singur netinim. Celălalt *trebuie* să se ducă la monumentul cahokian.

kepler 22b se aşază la loc şi se încruntă:

— De ce?

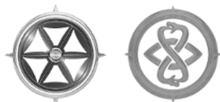
— Cu mult timp în urmă, am lăsat acolo un obiect. Nu v-am spus niciodată despre el. Dar trebuie să vă spunem acum. Acest obiect ar putea fi periculos pentru noi.

kepler 22b se apleacă în faţă, foarte curios.

— Ascult, spune el, folosind intenţionat singularul, ca să-şi exprime nivelul ridicat de interes. Vă rog. Continuaţi.

Maccabee Adlai, Micuţa Alice Chopra

AVION BOEING 737, DE LA AHMEDABAD SPRE XI'AN, CHINA, MERIDIANUL ESTIC DE 90°

Maccabee stă pe un loc de la clasa întâi, iar alături de el stă Micuţa Alice. În rest, avionul Air China 737 e gol. Au fost foarte puţine zboruri după impact, dar nabateanul a reuşit să găsească în Ahmedabad un pilot chinez care s-a lăsat convins să-l ducă la Xi'an, şi tot ce a avut să-i dea ca răsplată a fost un lingou de aur în valoare de 300.000 de dolari.

O nimica toată, dacă îl va ajuta să câştige Jocul Final.

Zboară spre est, apoi virează spre nord. Maccabee are în faţă un laptop aşezat pe masa pliantă de care beneficiază toţi pasagerii de la clasa întâi. Micuţa Alice are o mână pe coapsa lui. El are o mână pe mâna ei.

Gingăşia ei îl copleşeşte. A petrecut doar câteva zile cu această fetiţă, dar e atât de fragilă, iar forţele care au făcut-o importantă pentru Jocul Final par atât de laşe, încât nu poate să nu ţină la ea.

Şi se gândeşte că, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, şi ei îi pasă de el.

Ce va fi va fi.

Maccabee deschide şi închide câteva ferestre pe laptop. A conectat la el hard-disk-ul pe care l-a scos din drona de la Dwarka. Se uită la fetiţă, apoi la ceasul din colţul ecranului şi apoi pe fereastră. Deja au ajuns la jumătatea rutei. Au traversat Himalaya.

Zboară la o altitudine de 40.000 de picioare. Nabateanul n-a mai văzut un asemenea cer – seamănă cu o mare nesfârşită de nori cenuşii ca funinginea. Deasupra avionului se vede arcul albastru-închis al stratosferei, iar orizontul e o succesiune ciudată de nuanţe, care începe în partea de sus cu albastru, apoi continuă cu alb, maro şi portocaliu, terminându-se cu

cenuşiul murdar al păturii de nori. Aerul pare încărcat şi toxic.

E primul semn al Abaddonului pe care îl vede nabateanul.

În scurtă vreme, presupune el, toată planeta va fi acoperită de nori funinginoşi. Va veni iarna şi va ţine multă vreme.

Dar nu e foarte îngrijorat din pricina asta. E prea nerăbdător. Abia îşi poate stăpâni satisfacţia. Bucuria.

E la un pas de a câştiga.

Se întoarce la laptop şi tastează ceva. A accesat conţinutul hard-disk-ului şi a găsit lucruri ciudate. Nume de persoane şi organizaţii. Instrucţiuni. Coordonate. Orare. Alte nume. Ea. Rima. Stella. O reţea de coordonate. O organizaţie numită Frăţia Şarpelui.

— Cine-s oamenii ăştia? se întreabă el cu glas tare, fără să se aştepte ca fetiţa să spună ceva.

Dar Micuţa Alice spune:

— Sunt oameni care vor să oprească Jocul Final. Care vor să ne oprească.

— De-aia au aruncat în aer templul harappic?

— Da. Şi nu.

— Nu înţeleg. Cheia Soarelui era acolo, nu?

— Ar fi fost acolo, dacă ai fi ajuns în camera stelată a templului, dar, pentru că n-ai ajuns, nu era acolo. Cheia Soarelui e în siguranţă.

— De unde ştii asta, Micuţă Alice?

— Nu sunt Micuţa Alice. Nu acum. Sunt kepler 22b.

— *Kepler 22b?*

Fetiţa întoarce brusc faţa spre el şi ridică din sprâncene, dar în rest îşi păstrează expresia neutră:

— Da. Şi nu. În general sunt Micuţa Alice, fiica Jucătoarei harappice. Dar pot vorbi şi în numele lui kepler 22b în anumite puncte ale globului. Acum, mergem de-a lungul meridianului estic de 90°, care este unul dintre aceste puncte, nabateanule.

Inima lui Maccabee bate mai tare:

— Unde mergem?

— Fetiţa ştie toate punctele de pe glob unde putem duce la capăt Jocul Final. Cel mai apropiat este în China, lângă Xi’an.

— Cheia Soarelui va fi acolo?

— Da. Cheia Soarelui e mereu în mişcare, Jucătorule. Nu este un singur lucru şi nu se află într-un singur loc.

— Are o componentă cuantică?

— Vei afla când vei ajunge la mormântul împăratului Zhao, nabateanule.

— Deci se va materializa când o să ajung acolo?

Micuţa Alice/kepler 22b înclină capul într-o parte.

— Se poate spune şi aşa. Răbdare, nabateanule. Jocul Final este enigma vieţii şi cauza morţii. Vei vedea când vei ajunge la monumentul shang.

Pauză.

— O să fie şi alţi Jucători acolo? întreabă Maccabee.

Cheia Cerului se încruntă, ca şi când s-ar strădui să vadă prin ceaţă:

— Nu ştiu. Dar ar trebui să fii pregătit.

Maccabee izbucneşte în râs.

— Şi *eu* sunt Jucător în Jocul Final, spune el, explicându-şi reacţia.

— Bine.

— Încă o întrebare.

— Da?

— Fetiţa… ce o să se întâmple cu ea? O să îi faci… vreun rău?

— Nu.

Maccabee răsuflă uşurat:

— Ce bine că măcar…

Dar Micuţa Alice/kepler 22b îl întrerupe:

— Moartea ei va fi nedureroasă, nabateanule. De fapt, abia dacă o să-şi dea seama de ceea ce i se întâmplă.

Maccabee îşi camuflează perfect emoţiile – uluire, furie, dezgust, vinovăţie – în clipa în care spune:

— Bine.

— Te îndepărtezi de meridian, nabateanule. După ce aterizezi, nu pierde timpul, mergi direct la monument. Caută camera stelată dinăuntrul lui. Apoi cheamă-mă şi revendică-ţi premiul. Câştigă Jocul Final. Pentru tine şi seminţia ta.

Apoi avionul e zdruncinat de o turbulenţă, faţa Micuţei Alice devine inexpresivă şi ea clipeşte de patru ori. Fetiţa înclină capul într-o parte, iar Maccabee îşi păstrează mina foarte hotărâtă, neştiind dacă Creatorul încă îl poate vedea. Se relaxează doar când Alice spune:

— Ce s-a întâmplat, unchiule?

kepler 22b a dispărut.

— Nimic, Alice, spune el, întorcând capul ruşinat, apoi întinde

mâna după o pungă de chipsuri. Ţi-e foame?

Fetiţa clatină din cap:

— Nu. Mi-e sete.

— Să-ţi aduc ceva, spune el, ridicându-se în picioare. Ce vrei?

— Ceai cu lapte şi cardamom, dacă au.

Apoi ia în braţe o pernă, strângând-o cu mânuţele ei grăsuţe de copil.

— Sunt sigur că au, zâmbeşte el uşor. O să-l prepar special pentru tine.

— Mulţumesc, unchiule.

Maccabee se duce în bucătăria avionului. Nu s-a simţit niciodată în viaţa lui atât de gol pe dinăuntru şi nici nu s-a urât pe sine atât de mult ca acum.

Îmi pare rău, Shari Chopra. Am minţit.

Nu-ţi pot proteja fiica. Nu de el.

Nu până la sfârşit.

Ăsta e focul Final.

An Liu, Nori Ko

AUTOSTRADA NAŢIONALĂ G310, 313 KILOMETRI VEST DE XI'AN, CHINA

Nori Ko conduce.

An Liu stă ascuns pe bancheta din spate.

Mângâie părul lui Chiyoko, ţinând în poală mitraliera Beretta şi *katana* lui Nobuyuki.

E miezul zilei, dar cerul e întunecat de nori grei. O ploaie uşoară biciuieşte parbrizul. Ştergătoarele dansează. Cauciucurile şuieră.

CLIPEŞTETREMURĂCLIPEŞTE.

— Cum am să-i găsesc pe ucigaşii tăi, Chiyoko? întreabă el în şoaptă, să nu-l audă Nori Ko.

Răbdare, răspunde Chiyoko. O *să-şi facă apariţia.*

Se uită la ceasul de la mână. Ceasul care a aparţinut lui Chiyoko. Până în urmă cu două zile, ecranul lui afişa punctul intermitent care indica poziţia lui Jago Tlaloc. Dar când Nori Ko a intrat în deşertul mohorât din estul Chinei, iar olmecul se afla deasupra părţii de nord a statului Saskatchewan[23], punctul a dispărut brusc şi n-a mai reapărut.

A murit? I s-a prăbuşit avionul? A fost împuşcat? Şi-o fi scos în sfârşit dispozitivul de urmărire? Bine ar fi să nu fi murit. Vreau să-l omor cu mâna mea.

N-a murit, iubire.

— Sper să nu.

— Ce-ai zis? întreabă Nori Ko, ţinând între buze o ţigară Golden Bat neaprinsă (a aflat că An urăşte fumatul, aşa că se abţine).

— Nimic, răspunde el.

— Ba ai zis *ceva.*

— Am zis că sper să nu – *clipeşteCLIPEŞTEtremură* – ajungă

[23] Stat din partea central-sudică a Canadei (n.tr.).

Maccabee înaintea noastră.

Nori Ko atinge ecranul smartphone-ului fixat pe bord şi se deschide o hartă care le indică fidel poziţia. Nori Ko zâmbeşte, mulţumită că pe această parte a globului lucrurile încă merg. Abaddonul a provocat câteva cutremure puternice la graniţa Chinei cu Kazahstanul, dar n-au fisurat sau rupt niciunul dintre drumurile pe care au mers An şi Nori Ko. Oare plăcile faliei San Andreas s-au deplasat? Oare Riftul Medio-Atlantic s-a activat şi a încreţit scoarţa? Oare s-au produs ploi acide? Nu ştie şi nici nu vrea să ştie.

Pentru că acea parte a globului e pierdută.

Au mers fără oprire de la Calcutta, făcând cu rândul la volan, în ture de câte şase ore. Maşina miroase a transpiraţie, a şosete şi a conserve goale. Nori Ko inspiră adânc, bucurându-se de mirosul dulce al ţigării neaprinse de sub nările ei:

— O să aflăm în curând care-i treaba cu nabateanul. Ajungem în mai puţin de patru ore.

— Bine, spune An, trecându-şi un deget peste părul lui Chiyoko, apoi peste metalul rece al puştii.

Răbdare, iubire, îi spune din nou Chiyoko. *Răbdare.*

În maşină se lasă liniştea o vreme. An ascultă ploaia şi vântul. Îşi ascultă bătăile inimii. O ascultă pe Chiyoko fredonând un cântec japonez tradiţional pe care nu-şi aminteşte să-l mai fi ascultat vreodată. Când termină, An îi şopteşte: „Ce frumos”.

Mulţumesc.

— Am o întrebare pentru tine, spune Nori Ko.

— Da?

— Dacă sau *când* o să punem mâna pe cele trei chei şi o să-l revezi pe Creator, cum ai de gând să-l omori?

An răspunde fără să ezite:

— Ai văzut cutia de metal din spate.

— Da.

— Înăuntru e o vestă cu bombă.

— Chimică?

— Mai puternică. *CLIPEŞTETREMURĂCLIPEŞTECLIPEŞTE.* Nucleară.

— Ah! Creatorul n-are cum să supravieţuiască unei explozii atât de puternice.

— Nu. Până şi eu am încredere în anumite lucruri.

— Slujeşti Biserica Imaculatei Distrugeri.

An zâmbeşte uşor, dar nu râde:
— Exact. Joc pentru moarte.
— Şi eu, spune ea.
— Ştiu, răspunde An.
Tac amândoi un sfert de oră. Au ajuns într-o zonă unde drumul e drept în cea mai mare parte, dar ajung la o curbă şi, după ce virează, Nori Ko reduce viteza:
— Căcat! Punct de control. Cam la un kilometru în faţă.
An se apleacă printre scaune, apropiindu-şi capul de al ei:
— Câţi sunt?
Nori Ko mijeşte ochii:
— Patru maşini. Şi cel puţin tot atâţia ofiţeri.
— Poliţişti sau militari?
— Par poliţişti, spune ea, trecând într-o viteză inferioară. Trebuie să te ascunzi sub ceva.
An sare pe scaunul pasagerului:
— Ba n-o să mă ascund.
Numără cinci – nu, şase – ofiţeri. Toţi poartă echipament lucios de ploaie. Au un aer plictisit. Unul vorbeşte în staţie. Alţi trei fumează, cu mâna căuş deasupra ţigării. Unul dintre ei ridică privirea, îşi aruncă ţigara pe asfalt şi se postează în mijlocul drumului. Îşi mişcă demonstrativ mâna din faţă în spate, făcând semn maşinii să se apropie.
An deschide capacul de la consola lansatorului de grenade. Apasă pe butonul din stânga şi pune mâna pe mânerul de pistol fixat în consolă. Cu cealaltă mână, apucă volanul şi îl smuceşte cu putere.
— Hei! protestează Nori Ko.
Maşina virează uşor spre stânga. An apasă pe trăgaci şi dă drumul volanului, în timp ce un arc alb porneşte din botul Defender-ului. Proiectilul se izbeşte de una dintre maşinile de poliţie, apoi se răsuceşte într-o spirală strânsă pe asfalt. Anticipând explozia, poliţiştii se împrăştie, dar cel postat în mijlocul străzii scoate pistolul şi începe să tragă.
— Accelerează! spune An calm, în timp ce gloanţele ricoşează din parbrizul blindat, fără ca vreunul să nimerească ştergătoarele.
Nori Ko face ce i-a cerut.
Grenada detonează. Dar nu produce o sferă de foc, la fel ca cea din Calcutta, ci se deschide şi luminează puternic, iar

girofarurile maşinilor de poliţie se sting. De fapt, se sting toate becurile maşinilor – farurile, stopurile, luminile de poziţie.

— Bombă electromagnetică? întreabă Nori Ko.

An nu spune nimic, ci doar dă scurt din cap în semn că da.

Nori Ko chicoteşte:

— Înseamnă că n-au cum să cheme întăriri.

— Nu, spune An, n-au cum.

Poliţiştii se uită din spatele maşinilor. Defender-ul e la vreo sută de metri de ei. An deschide geamul. Aerul năvăleşte înăuntru.

— Încetineşte! spune el tare, acoperind zgomotul cauciucurilor pe asfaltul ud.

Duce mitraliera la umăr şi îi scoate ţeava pe geam. Ploaia îi stropeşte braţul şi arma. Ţinteşte repede şi apasă pe trăgaci. Un cartuş gol îi cade în poală, iar un poliţist se răsuceşte şi cade, cu o gaură mare în ceafă. Poliţistul din mijlocul şoselei îşi ajustează tirul ca să-l nimerească pe An, dar Nori Ko virează uşor, astfel încât shangul să fie protejat de parbriz. An mai trage de trei ori spre poliţiştii tupilaţi şi mai mor trei dintre ei. Singurii rămaşi în viaţă sunt cel care stă în picioare pe şosea şi o femeie care îşi părăseşte postul şi o ia la fugă spre sud, printr-un câmp cu iarbă până la brâu.

— Opreşte! spune An.

Nori Ko frânează. Defender-ul derapează şi virează 90 de grade, oprindu-se de-a curmezişul liniei de pe mijlocul şoselei, cu scaunul şoferului spre punctul de control. Poliţistul trage de câteva ori, ţintind spre faţa stoică a lui Nori Ko. Îşi goleşte încărcătorul în geamul blindat, neînţelegând de ce gloanţele lui nu au nicio putere. Lui Nori Ko aproape că îi pare rău pentru el.

An coboară din Defender cu puşca în mână. Se lasă pe burtă şi trage o rafală pe sub şasiu. Gloanţele îl lovesc în glezne pe poliţist, care se prăbuşeşte urlând de durere şi îşi duce mâinile la picioarele zdrobite; când le ridică, sunt pline de sânge.

Nori Ko clatină din cap.

Ce Jucător, îşi spune în sinea ei.

An se ridică şi îşi îndreaptă puşca spre câmp. Poliţista e la 50 de metri de el, cu iarba înaltă unduindu-se deasupra şoldurilor. Un trunchi, un cap şi doi pumni care urcă şi coboară, urcă şi coboară. O femeie vie şi speriată.

Ce neghioabă, îşi spune An. *Ar trebui să se arunce la pământ*

şi să se ascundă între ierburi.

Dar frica îi întunecă mintea, aşa că aleargă în continuare. An scoate capacele de protecţie ale lunetei. O ţinteşte pe poliţistă şi îşi sprijină patul puştii de umăr. Femeia apare şi dispare în vizorul lunetei. An expiră.

Las-o să fugă, spune Chiyoko.

Un *TREMUR* îi scutură stomacul, însă nu i se împrăştie în braţe şi mâini, iar ochiul nu-i clipeşte. Apasă pe trăgaci. Poliţista e aruncată în faţă de puterea glonţului. Un jet de sânge ţâşneşte în ploaie ca un foc de artificii, dar dispare într-o clipă.

Nimeni nu scapă, îşi spune An.

Se întoarce spre ofiţerul prăbuşit şi porneşte spre el. Nori Ko trece în viteza întâi şi îl urmează cu Defender-ul. An ajunge la poliţist, un tânăr rumen în obraji, nu cu mult mai în vârstă decât el. Buzele ofiţerului sunt strânse într-o linie subţire. Ochii îi sunt injectaţi şi plini de ură. Pleoapele i s-au lipit între ele de la ploaie şi lacrimi. Tânărul scuipă, dar flegma trece pe lângă pantalonul shangului şi aterizează pe asfalt. An zâmbeşte. Lipeşte ţeava puştii de fruntea tânărului. Pielea se face roz în jurul metalului. Apa se prelinge pe ţeavă şi i se împrăştie pe frunte.

— Tu! spune bărbatul.

— Da.

Nori Ko claxonează.

— Haide! îi strigă ea din Defender.

— O să te găsească, spune poliţistul.

— Ba n-o să mă găsească.

— Aşa cum te-am recunoscut eu, o să te recunoască şi altcineva. O să te găsească şi…

Împuşcătura răsună peste câmpuri.

Nori Ko claxonează din nou.

An urcă, şi Defenderul o ia din loc.

Nori Ko vrea să-şi aprindă ţigara – din tot sufletul. *La naiba!* îşi spune în sinea ei. Bagă mâna în buzunar, scoate o brichetă şi o apropie de ţigara cu miros dulceag. Obrajii i se luminează în portocaliu. Trage cu sete din ţigară şi suflă fumul zgomotos, să se vadă cât de mult îi place.

— Deschide geamul, spune An, dar Nori Ko deja a apăsat pe buton, iar aerul proaspăt împrăştie fumul.

— Putem să mergem pe drumuri secundare până la piramida lui Zhao? întreabă An, scoţând magazia Berettei ca s-o verifice.

— Cred că da, răspunde Nori Ko, apoi îşi trece degetul peste harta de pe smartphone-ul ei, încercând să ascundă că îi tremură mâna.

— Bine, spune An, deschizând torpedoul.

Scoate o cutie cu muniţie şi începe să bage cartuşe în magazie unul câte unul.

Clic, clic, clic.

— Nu vreau să mai am parte de aşa ceva pe ziua de azi, continuă An, după care ridică un cartuş de culoarea alamei între arătător şi degetul mare. Pe astea vreau să le păstrez pentru nabatean.

Apoi îl bagă în magazie.

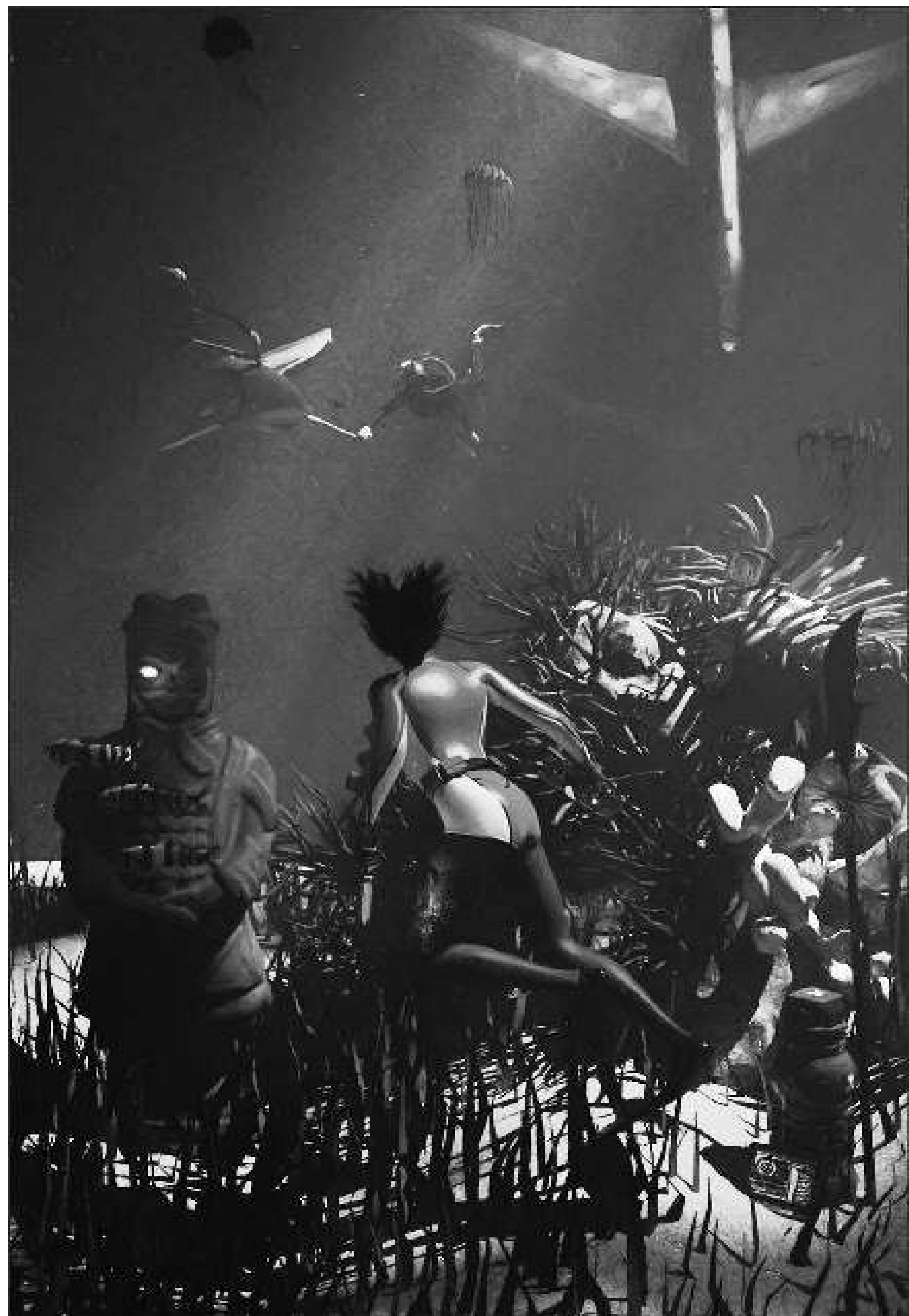
Clic.

— Sper să nu ajungă acolo înaintea noastră, Nori Ko.

Şi ea înţelege foarte bine. *Pentru că, dacă e deja acolo,* îşi spune în sinea ei, *o să încerci să mă omori şi pe mine, An Liu.*

Trage încă un fum din ţigară şi suflă fumul albastru prin colţul gurii, îndreptându-l spre An.

— Stai liniştit, spune ea. N-o să fie acolo.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc

ÎN DRUM SPRE MOVILA CĂLUGĂRILOR, COLLINSVILLE, ILLINOIS, STATELE UNITE

Sarah şi Jago ies din Thailanda pe direcţia 009° 35'26". După ce fac verificări, ca să se asigure că avionul lor n-a fost lovit în timpul decolării, vorbesc cu Hilal şi Aisling să vadă dacă şi ei au scăpat teferi. Au scăpat. Şi-au sincronizat ceasurile după Ora Zulu[24] şi au repetat ora la care urmează să se audă din nou. Şi-au urat succes unii altora, şi-au luat la revedere şi asta a fost.

Pentru cel puţin două sau trei zile, Sarah şi Jago vor fi singuri.

Şi sunt încântaţi de asta.

Trec pe deasupra Laosului, Chinei, Mongoliei şi Rusiei. Spaţiul aerian asiatic e pustiu şi, imediat după Abaddon, încă arată normal. Cahokiana şi olmecul au parte de cer limpede şi vizibilitate nelimitată. Au parte de foarte puţine turbulenţe şi aproape niciun fel de comunicaţii din partea controlorilor de trafic, care acceptă fără nicio întrebare codurile ultrasecrete pe care le-au primit de la Jordan înainte de decolare.

După ce se lasă noaptea, avionul virează spre est. Traversează Oceanul Arctic, iar Jago şi Sarah zăresc semne de viaţă – pâlpâirea portocalie a îndepărtatelor aşezări siberiene şi strălucirea albă a navelor care brăzdează apele întunecate şi reci. Semne că poate lucrurile nu sunt chiar atât de grave la sol.

Ambii Jucători îşi amintesc noaptea Convocării, când kepler 22b le-a arătat o imagine cu Pământul devastat, asigurându-i că aşa va arăta planeta după încheierea Jocului Final. Şi ambii Jucători se gândesc: *Dar dacă Abaddon nu va fi chiar atât de devastator? Poate keplerul s-a înşelat.*

Sistemul de navigaţie al avionului funcţionează aşa cum

[24] Numele folosit în aviaţie pentru a desemna Ora Universală Coordonată sau Ora GMT
(n.tr.).

trebuie – ceea ce înseamnă că sateliţii GPS care orbitează la 20.000 de mile deasupra Pământului nu au fost distruşi de asteroid –, aşa că, după nouă ore de zbor, activează pilotul automat şi se retrag în cabina pasagerilor. Fotoliile sunt enorme. Mesele sunt late. Baia e grandioasă – acesta e cuvântul potrivit. Şi, partea cea mai bună, în cabină e şi un pat.

Sarah e frântă de oboseală şi foarte încordată, dar îşi doreşte să vadă cum e să uite. Şi Jago îşi doreşte acelaşi lucru. Câteva clipe, stau umăr la umăr, uitându-se la aşternut.

— Acţiune sau uitare, şopteşte ea, împletindu-şi degetele cu ale lui. Sunt singurele lucruri pe care mi le doresc acum, Jago. Să opresc Jocul Final sau să-mi şterg amintirile.

Jago o cuprinde cu braţul pe după umeri, o sărută pe curbura urechii şi îi şopteşte:

— Aş putea să-ţi dau cea mai siropoasă replică de dormitor din lume, Alopay.

— Care anume? întreabă ea sfioasă.

— Nu pot să-ţi spun. Ar strica atmosfera, atâta cât e.

O ajută să-şi dea jos tricoul şi blugii, iar Sarah oftează când Jago are, în mod inexplicabil, dificultăţi cu încheietoarea sutienului, după care se dezbracă şi el nerăbdător şi stângaci, iar ea vede cât de tânăr e de fapt, cât de tânără e şi ea şi, în ciuda experienţei lor – a unuia cu celălalt, a lui Jago cu alte femei, a ei cu Christopher – şi în ciuda a tot ce ştiu amândoi despre lume, despre corpurile lor şi despre limitele lor fizice, simte, vede şi ştie cât de tineri sunt şi cât de nesăbuiţi. În timp ce Jago e deasupra ei, mişcându-se lent şi având grijă cu braţul ei rănit, în timp ce se bucură de atenţia lui, de senzaţiile intimităţii şi de satisfacerea dorinţelor ei, îşi dă seama de ce Jucătorii trebuie să fie tineri. Până acum, a crezut că trebuie să fie tineri ca să aibă la dispoziţie mulţi ani în care să-i conducă pe cei rămaşi în viaţă după cataclism şi să ajute la repopularea planetei, dar adevăratul motiv e că numai tinerii sunt atât de siguri de ei şi atât de nesăbuiţi. *Mai ales* tinerii Jucători din Jocul Final, care sunt învăţaţi de la început că sunt speciali – ba nu, *unici* –, ca şi când toată înţelepciunea care le este transmisă şi toate antrenamentele ar putea să-i facă mai puţin nesăbuiţi. Dar acum Sarah înţelege că organizatorii Jocului Final mizează tocmai pe nesăbuinţa lor.

Se întreabă dacă Creatorii au fost şi ei la fel de nesăbuiţi în

dezvoltarea lor cognitivă. Se întreabă dacă prin venele lor curge acum adevărata înţelepciune. Pentru că, în ciuda propriei sale nesăbuinţe – care a făcut-o să-l omoare pe Christopher, care a făcut-o să creadă că ea trebuie să găsească Cheia Pământului, care a condus-o atât de repede în braţele lui Jago –, Sarah vede în sufletul ei şi nişte înţelepciune. Baitsakhan era un nesăbuit. Dar avea 13 ani. Jago, Hilal, Aisling, Shari – probabil şi Chiyoko – nu sunt oameni nesăbuiţi. Nu neapărat înţelepţi, însă nu *doar* nesăbuiţi, şi fiecare dintre ei e dovada că Creatorii şi-au făcut greşit calculele.

Poate că ar fi trebuit să înceapă Jocul Final mai devreme.

Se întreabă dacă şi kepler 22b se gândeşte la fel. Se întreabă dacă e *îngrijorat* că Jocul Final s-a putea să nu se încheie aşa cum şi-ar dori.

Sunt gânduri care i se succed rapid în minte, dar apoi se concentrează din nou asupra lui Jago. Îl sărută cu pasiune şi stângăcie, trăgându-l cu dinţii de buza de jos. Jago – cu urâţenia lui atât de umană, cu forţa şi tandreţea lui – o sărută şi el, continuând să se mişte şi, în câteva clipe, Sarah simte că s-a desprins de lumea asta.

Gata.

Uitarea.

Dulcea uitare.

Rămâne departe de toate necazurile lumii – la fel şi Jago – până termină. Probabil totul ţine doar câteva minute, dar lor li se pare că durează mult mai mult, ca o experienţă în afara timpului.

După aceea, Sarah trage un cearşaf peste amândoi şi adoarme. E trezită de o turbulenţă, iar Jago se ridică brusc în capul oaselor.

— Cât am dormit? întreabă ea, frecându-se la ochi.

— Nu foarte mult. Cam o oră.

— Tu ai dormit vreun pic?

— Nu, spune el şi, văzând că avionul şi-a reluat zborul lin, se întinde la loc lângă ea. Am făcut chestii siropoase.

— Cum ar fi?

— M-am uitat la tine.

— Sinistru.

— *Sí.*

Pauză.

— Ce voiai să zici mai înainte?

— *Quando?*[25]

— Înainte… Replica de dormitor.

— Ah… Voiam să zic: „Pot să-ţi dau acţiune *şi* uitare, Sarah Alopay.

— Super-sinistru!

Jago ridică din umeri:

— Ţi-aş fi zis-o în spaniolă. *Puedo dar la acción* y *el olvido.* Totul sună mai bine în spaniolă.

Sarah îşi împinge şoldul în coapsa lui:

— Da, aşa e.

Avionul se zdruncină din nou, dar de data asta nu se redresează. Jago sare din pat în chiloţi şi tricou şi dă fuga în carlingă. Sarah se duce la baie şi e nevoită să se ţină de mânerul de pe perete în timp ce urinează. Apoi ia un halat din cui, şi-l pune pe umăr, ţinând braţul rănit sub materialul catifelat. Îşi croieşte drum prin cabina pasagerilor, sprijinindu-se cu mâna teafără, să nu cadă. Când ajunge în carlingă, se aşază în scaunul copilotului şi îşi pune toate centurile de siguranţă – şi pe cea de la mijloc, şi pe cele pentru umeri.

Ce se vede în faţă e înfiorător.

Sunt la mai bine de 3.000 de mile de coasta estică a Statelor Unite, dar nu contează.

E aici.

Abaddon chiar e atât de devastator pe cât a prezis kepler 22b.

Spre est nu se vede orizontul. De sus până jos, totul este negru, ca şi când s-ar fi făcut o gaură în cer şi în pământ. Singura lumină vine de la fulgerele de mare altitudine care brăzdează toată zona de deasupra Canadei şi, cu toate că sunt încă departe, Sarah şi Jago vor zbura în curând prin furtuna din faţa lor.

— O să fie nasol, spune Jago, apoi apasă pe câteva butoane şi introduce comenzi pe ecranul tactil, dezactivând pilotul automat.

— Ştiu. O să ne descurcăm.

În următoarele ore, zboară printr-o succesiune de furtuni cu o intensitate din ce în ce mai mare. Rămân amândoi în carlingă şi niciunul dintre ei nu doarme vreun pic în timp ce traversează

[25] În spaniolă, în original: „Când?” (n.tr.).

Canada cu sufletul la gură. Undeva deasupra statului Saskatchewan, pierd legătura cu sateliţii GPS şi sunt obligaţi să se bazeze doar pe instrumentele de bord, dar speră ca, înainte să ajungă la micul aeroport indicat de Hilal, totul să revină la normal, altminteri nu sunt siguri că îl vor putea găsi. După ce traversează graniţa cu Statele Unite, reuşesc să se reconecteze la sateliţi, dar conexiunea e slabă şi nesigură tot restul zborului. Recepţionează câteva semnale automate de la turnuri de control din Dakota de Nord şi le răspund cu codurile primite de la Jordan, dar nu primesc niciun semn că cineva de la sol îi urmăreşte sau măcar ştie de existenţa lor.

Se face dimineaţă, dar soarele nu se vede. Cerul abia dacă se luminează. Câteva raze se strecoară prin fumul şi cenuşa de deasupra avionului, dar în rest pare că lumea a fost scufundată în cerneală neagră. Sarah se aştepta ca partea de est a ţării să fie aşa, dar nu şi cea vestică şi o vreme nici ea, nici Jago nu-şi dau seama ce se întâmplă. Curenţii de aer ar fi trebuit să împrăştie fumul şi cenuşa spre Atlantic, nu spre Marile Câmpii.

Dar în cele din urmă, undeva deasupra Nebraskăi, înţeleg.

Avionul ajunge într-o zonă cu vizibilitate acceptabilă, iar când se uită spre vest, Jago şi Sarah văd coloane de cenuşă care se întind pe câteva sute de mile, ţâşnind din Munţii Stâncoşi ca din adâncul iadului. Coloanele sunt atât de înalte, încât pare că ajung până la stratosfera. Din când în când, coloanele sunt brăzdate de fulgere albastre şi violet sau sunt învăluite de o lumină portocalie care dispare într-o clipă.

— Vulcanul Yellowstone, spune Sarah. A erupt. Dumnezeule, a erupt!

Se întoarce palidă spre Jago:

— Familia mea e undeva acolo, Feo.

— În clipa asta se bizuie pe noi nenumărate alte familii, Sarah.

Dar cahokiana nu-l ia în seamă:

— Vreau să-i văd.

— Nu poţi. Nu încă.

Sarah vrea să protesteze – la familia lui au fost, nu? –, dar îşi dă seama că olmecul are dreptate. Nu pot face un ocol. *Acţiune sau uitare,* îşi spune în sinea ei. *A da fuga la mama şi la tata nu e nici una, nici cealaltă.*

— Bine, dar *tot* vreau să-i văd la un moment dat.

Jago nu are de ce s-o contrazică.

Dar gândurile lui Sarah sunt întrerupte când vizibilitatea revine la zero şi când intră într-o zonă cu turbulenţe care se întinde pe tot restul Nebraskăi. Turbulenţele ating nivelul maxim deasupra unui colţ al Kansasului, aruncând avionul 20 de picioare în toate direcţiile, timp de câteva minute. Aerul se linişteşte din nou deasupra statului Missouri, pe care îl traversează la o înălţime relativ mică de 25.000 de picioare, zburând pe sub o furtună de mare altitudine şi pe deasupra unui nor jos de cenuşă purtată de vânt. Sarah şi Jago n-au mai văzut solul din nordul Canadei. Când se apropie de micul aeroport Creve Coeur de lângă St. Louis, Jago coboară abrupt ca să ajungă la o altitudine mai mică de 2.000 de picioare, încercând să nu blocheze motoarele cu particule de praf şi cenuşă. Din fericire, sistemul GPS funcţionează şi reuşeşte să găsească aeroportul – nimic mai mult decât o pistă şi un şir de hangare private. Aterizează pe pista pustie puţin după ora 11 dimineaţa, ora locală, şi, în timp ce avionul înaintează pe pistă spre hangarul indicat de Hilal, cauciucurile brăzdează stratul subţire de cenuşă de la vulcanul Yellowstone care a acoperit totul în jur. Ştergătoarele se mişcă de la stânga la dreapta, lăsând dâre pe parbriz. Soarele se apropie de zenit, dar cerul e încremenit într-un fel de crepuscul întunecat şi, cu excepţia luminilor care semnalizează pista, totul în jur a rămas fără curent.

După vreo două ore în care bagă avionul în hangar, îşi umplu genţile cu arme, provizii şi haine de schimb şi îşi pun măşti de gaze şi ochelari de protecţie, urcă amândoi pe o motocicletă Harley-Davidson XLS Roadster şi o iau din loc.

Nu se sinchisesc să-şi pună căşti.

E inutil. Doar n-o să-i tragă cineva pe dreapta să le dea amendă.

Nu e nicio maşină pe stradă. Sarah bănuieşte că, pe lângă că a distrus zone întinse de pe coasta estică, explozia produsă de Abaddon a avut şi un alt efect: a lovit cel puţin jumătate din Statele Unite cu un uriaş impuls electromagnetic, arzând aproape toate circuitele de la est de Mississippi. Şi are dreptate. De aceea nu e nicio maşină pe stradă. Motocicleta lor merge pentru că e complet mecanică – inclusiv starterul. Pe măsură ce înaintează şi încep să vadă ravagiile pricinuite de Abaddon – chiar şi la o mie de mile de punctul de impact –, Sarah îşi dă seama că, şi dacă ar avea cu ce să se deplaseze, oamenii n-ar

şti încotro *s-o ia.* Cei mai mulţi probabil că s-au închis în casele lor, cu mâncare, apă, baterii, combustibil şi haine, punându-şi la adăpost animalele de companie şi pe cele de casă; fiind America, cu siguranţă şi-au procurat şi arme şi muniţii. Oamenii stau pitiţi şi aşteaptă, încercând să afle veşti de la radio, de la vecini sau de la orice autoritate găsesc.

Oamenii sunt *speriaţi.*

Stând în spatele lui Jago cu o hartă de hârtie, Sarah îl ghidează spre nord, ocolind St. Louis-ul. Traversează fluviul Mississippi pe autostrada I-270, care taie insula Chouteau. Autostrada cu patru benzi e presărată cu maşini stricate, abandonate acolo unde le-a prins pulsul electromagnetic. Multe au portierele deschise. Şi multe sunt pline cu obiecte personale şi lucruri care în curând vor deveni rezerve preţioase.

Zici că e o ţară cotropită de zombi, îşi spune în sinea ei, în timp ce Jago înaintează pe o scurtă porţiune suspendată a autostrăzii, intrând în statul Illinois.

Mai merg un pic, apoi Sarah îl strânge pe Jago cu genunchii şi ies de pe autostradă, luând-o pe străzi naţionale care şerpuiesc spre est şi sud. Movila Călugărilor e foarte aproape. O vede pe hartă şi, în plus, o simte cu pielea.

Virează pe Horseshoe Lake Road. Jago merge chiar pe linia dublă galbenă. Nu se vede nicio maşină, nici măcar din cele abandonate. Pe dreapta, se înalţă un perete de arbori de esenţă tare. Pe stânga, se întinde o peluză verde, mărginită de un şir de case modeste cu etaj. Câţiva oameni dau fuga în casă când aud huruitul motocicletei. Un bărbat rămâne pe loc. Are o puşcă de vânătoare cu ţeava lungă, pe care o ţine sprijinită cu patul în şold. Le face semn cu mâna, iar Jago pune frână.

Sarah îşi dă masca jos.

— Ai nevoie de ajutor? îi strigă ea bărbatului.

— Bineînţeles! Poţi să cureţi cerul şi să dai drumul la curent?

— Mi-aş dori să putem.

— Mda… Păi, v-am făcut semn pentru că ar fi bine să nu mergeţi încolo, dacă nu vreţi probleme.

Sarah îşi plimbă degetul pe hartă, căutând numele celui mai apropiat oraş.

— Din păcate, trebuie să mergem în direcţia asta. Sora mea mai mare locuieşte cu cei doi copii ai ei în Shiloh, minte Sarah. N-am mai auzit de ea dinainte de impact. Vreau să mă asigur că

n-au păţit nimic.

— Te-am înţeles. Că tot veni vorba, ştii de unde vine toată cenuşa asta? N-am prins nimic la radio. N-are cum să fie de la Abaddon, nu?

— Nu. Am auzit că a explodat Yellowstone-ul. Probabil l-a activat Abaddon sau ceva de genu' ăsta. E un vulcan uriaş sub parc.

— Sub Yellowstone? Bătrânul nostru parc?

— Exact.

Bărbatul îşi trece mâna prin păr de două ori, evident descumpănit.

— La naiba! Mă rog, e drept că suntem în Illinois, dar aicea nu e Kansas, nu-i aşa, domnişoară?

Sarah aproape că râde. E bucuroasă că s-a întors acasă, fie şi doar într-o scurtă vizită.

— Nu, nu e Kansas, răspunde ea.

— Ce vrea să spună? întreabă Jago în şoaptă.

— Îţi explic mai încolo, spune Sarah.

— Atunci aveţi grijă de voi, îi sfătuieşte bărbatul.

Apoi se apleacă într-o parte să se uite la pistoalele de la brâul lor şi la genţile prinse de motocicletă, în care se ghiceşte forma mitralierelor. Îşi spune ceva în sinea lui şi, cu toate că Sarah nu-l aude, îi poate citi vorbele pe buze: „Văd că sunteţi prevăzători".

— O să avem, spune Sarah. Şi dumneata să ai grijă.

Apoi îşi fac cu mâna şi Jago demarează.

Dar după vreo jumătate de milă se opresc din nou.

O maşină de poliţie – un jeep negru – e abandonat pe dreapta şoselei. Uşile din faţă şi portbagajul sunt deschise. Consola de comunicaţii de pe bord e distrusă, probabil de un foc de puşcă. Dar mult mai tulburătoare e funia întinsă care porneşte de sub bara din spate a maşinii, urcă spre bârna transversală a stâlpului de telefoane din apropiere, trece peste el, apoi coboară spre cadavrul unui poliţist spânzurat la 15 picioare deasupra solului. E întors cu spatele la Sarah şi Jago. N-are pantofi în picioare, iar şoseta neagră e pe jumătate scoasă din piciorul drept. Nu mai are pistolul în toc. Mâinile îi sunt vinete. Una e încleştată în pumn.

Jago se dă jos de pe motocicletă să inspecteze maşina. Sarah se trage mai în faţă pe şa, scoţându-şi pistolul.

— *Nada*[26], spune Jago. Armele au dispărut. Cătuşele, muniţia, sprayul lacrimogen – tot.

Sarah se uită la cadavru:

— Semn de rău augur, ai?

— În orice caz, el a sfârşit rău.

— Mda. Să-l dăm jos.

Jago se uită în portbagajul maşinii:

— Am găsit o prelată. Am putea să-l acoperim cu ea, nu?

Îl dau jos împreună şi îl întind la baza stâlpului de telefon, care devine astfel un fel de cruce la căpătâiul poliţistului. Sarah îi închide ochii umflaţi şi injectaţi înainte să-l acopere cu prelata, după care o fixează cu pietre să n-o ia vântul. Spune o rugăciune în şoaptă, în vechea limbă cahokiană.

Apoi îşi reiau drumul.

Cotesc la dreapta pe strada Bruns, al cărei asfalt e brăzdat de crăpături, şi se îndreaptă spre sud. Peisajul e plat şi întunecat, iar drumul, drept. Câmpurile de soia de pe ambele părţi sunt, ca tot restul, acoperite cu un strat subţire de cenuşă vulcanică. Trec pe lângă o fermă şi o salcie uriaşă. Cotesc la dreapta pe o altă stradă de ţară, apoi la stânga. Încep să apară câteva coline. Mai mulţi copaci. Sarah se uită pe hartă. Se apropie. Drumul trece peste autostrada I-55/I-70.

Pe autostradă se văd maşini abandonate. O maşină merge uşor în depărtare, cu luminile de avarie pornite, farurile ei proiectând raze stranii în aerul încărcat de praf. Cineva care, la fel ca ei, a avut noroc să găsească un vehicul funcţional, iar acum caută provizii prin maşinile abandonate.

Sarah se uită în dreapta. Dacă n-o înşală memoria, ar trebui să fie acolo. Şi da, pe deasupra unui şir de copaci, o vede. O piramidă de pământ, cu vârful tocit, acoperită cu iarbă, înaltă cam de 92 de picioare şi lungă de 951 de picioare. Din studiile ei, Sarah ştie şi că are o lăţime de 836 de picioare, ceea ce înseamnă că are o bază mai mare decât Marea Piramidă din Giza.

Jago coteşte pe strada Collinsville, apoi încetineşte brusc.

Da, Movila Călugărilor e acolo, aşteptându-i. Poate că în adâncul ei e ascunsă Cheia Soarelui. Sau poate că nu. Iar spre sud e arma Creatorilor pe care Sarah vrea s-o găsească.

Dar mai întâi trebuie să se ocupe de pericolul în legătură cu

[26] În spaniolă, în original: „Nimic” (n.tr.).

care i-a prevenit bărbatul amabil întâlnit mai înainte.

Sarah îşi răsuceşte degetul în faţa lui Jago, întrebându-l dacă vrea să facă un ocol ca să evite necazurile.

Olmecul îi răspunde accelerând şi năpustindu-se în faţă.

O sută de iarzi mai încolo, frânează brusc, oprind motocicleta de-a curmezişul străzii, într-un unghi de 45 de grade. Opreşte motorul şi coboară cricul. Nu coboară nici el, nici Sarah.

Se uită ţintă înainte.

— O să fie nasol, Feo.

— *Sí.* Să fii pregătită.

— Doar mă ştii.

La marginea câmpurilor sunt parcate opt motociclete. În preajma lor sunt tot atâţia bărbaţi în veste de piele, blugi murdari şi bocanci negri din piele. Cu toţii stau în jurul unei maşini care pare că încă funcţionează. De scaunul din spate al uneia dintre motociclete e legată o pereche de bocanci negri. Motocicliştii sunt în mijlocul unei dispute.

— Hei! strigă un bărbat înalt, robust ca o fortăreaţă, când îi vede pe Sarah şi Jago. A cui e motocicleta aia? întreabă el, arătând cu degetul către Harley.

— A noastră, *amigo,* răspunde Jago prin mască.

— Nu-s prietenul tău, spune motociclistul, apropiindu-se de ei să se uite mai bine la Harley. Şi n-o să mai fie a voastră multă vreme, *hombre.* Şi îmi place masca ta de gaze.

— *Es bueno*[27]*,* recunoaşte Jago.

Sarah coboară şi îşi pune mâna teafără pe pistol:

— Nu-mi place să zic lucruri evidente, dar, după numărătoarea mea, fiecare dintre voi are câte o motocicletă. Cum ai de gând s-o iei şi pe a noastră? Ai un praf magic care te ajută să mergi pe două motociclete odată?

Şi, în timp ce vorbeşte, aruncă o privire peste umărul lui şi vede că maşina e un Ford Taurus de la începutul anilor 2.000, foarte asemănătoare cu cea pe care o păstrează familia ei la complexul de pe râul Niobrara din vestul Nebraskăi. Maşina e foarte avariată, ca şi când ar fi încasat câteva lovituri de la o bâtă de baseball sau, mai probabil, de la nişte bucăţi de rocă picate din cer. Nu are numere de înmatriculare. Înăuntru pare să fie doar şoferul, probabil un bărbat. Sarah nu-şi poate da seama dacă vorbeşte cu agresorii, dar e limpede că s-a încuiat în

[27] În spaniolă, în original: „E bună” (n.tr.).

maşină şi motocicliştii sunt tot mai enervaţi.

— Hei, Curly, strigă namila peste umăr. Se pare că am mai găsit doi deştepţi.

Curly apare de după un bărbat mult mai robust decât el şi spune:

— Cine, Misty?

Misty?[28] se miră Sarah.

Jago râde uşor.

— Ăştia doi. Au un motor mişto. Un XLS din anii optzeci.

Curly îi dă un ordin individului de după care a ieşit şi se îndepărtează de maşină. Curly nu are mai mult de cinci picioare. E slab ca o funie, iar mersul lui legănat şi unduitor aminteşte şi el de mişcarea unei funii. În mâna stângă are o puşcă – cu siguranţă a poliţistului spânzurat –, iar în dreapta, un cuţit de vânătoare pe care îl răsuceşte cu dexteritate.

— Salutare, călătorilor! Eu sunt Curly. Tu? i se adresează el lui Jago.

Dar olmecul ridică din umeri, lăsându-se nonşalant în şa.

— *Sólo hablo un poco de inglés.* Îmi pare rău, adaugă el, cu un puternic accent latino-american.

— Suntem în trecere, răspunde Sarah.

Curly se întoarce spre ea:

— Tovarăşul tău nu-i de pe-aici, ai? Înseamnă că o să vorbesc cu tine, spune el, scuipând pe asfalt o dâră subţire şi transparentă de salivă. Se prea poate să fii în trecere, domnişoară. Dar o să treci numai după ce facem un mic târg. Îmi dai motocicleta, iar eu îţi las feţişoara aia drăguţă intactă. Că presupun că e drăguţă pe sub masca aia. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta, dar e cea mai bună ofertă pe ziua de azi.

Ochii cahokienei sunt ascunşi de ochelari, drept care Curly nu-şi poate da seama că Sarah nu se sinchiseşte să se uite la el în timp ce vorbeşte. În schimb, se uită la namila din fundal, care răsuceşte un levier lângă Ford.

— Ultimul avertisment! răcneşte el la bărbatul din maşină, cu o voce foarte ascuţită, care contrastează puternic cu statura lui.

Sarah face semn cu mâna spre Ford:

— Putem să-ţi dăm o mână de ajutor acolo, Curly?

Curly aruncă o privire peste umăr:

— Ah, nu. Un şofer drăguţ s-a rătăcit şi are nevoie de nişte

---

[28] În engleză, *misty* înseamnă „neguros” (n.tr.).

indicaţii. Ciudat e că nu vrea să le primească.

Scuipă din nou şi continuă:

— Îţi vine să crezi ce se întâmplă cu lumea asta? Extratereştri la televizor, asteroizi ucigaşi, adolescenţi asasini care joacă un fel de joc apocaliptic, iar acuma tipul ăsta din maşină care nu vrea să se înţeleagă cu noi, nişte simpli războinici ai străzilor. În ultima vreme, lumea a început să-şi piardă minţile. Şi multe alte lucruri.

— Iar voi îi păstoriţi către păşuni mai luminoase, spune Sarah, ridicându-şi ochelarii pe frunte. La modul figurat, desigur.

Curly ridică o sprânceană:

— Mi-a plăcut asta. Pot s-o folosesc pe viitor?

— Bineînţeles.

— Tu chiar eşti drăguţă. Cel puţin ai ochi frumoşi.

Sarah se preface speriată când îi răspunde:

— Mersi.

— Apropo de folosit chestii care nu-s ale mele… spune Curly, ridicând puşca şi sprijinind-o pe braţul drept. Îmi pare rău că o îndrept spre tine, domnişoară, dar văd că eşti înarmată, deci… nu e nimic personal.

Sarah ridică mâinile.

— Bine, bine, spune ea, şi îi face semn cu capul lui Jago, care ridică şi el mâinile. Îţi dau motocicleta. O să scot cheia din contact ca să ţi-o dau. În regulă?

— În regulă, spune Curly, înclinându-se spre motociclistul înalt, fără să-şi ia ochii de la Sarah şi Jago. Îmi place tipa asta, Misty.

— Şi mie.

Sarah scoate cheia şi o strânge în mâna înmănuşată. Namila de lângă maşină ridică levierul şi se îndepărtează cu un pas de geamul pasagerului. Sarah vede ochii şoferului în retrovizor – sunt mari şi speriaţi şi, în mod ciudat, se uită ţintă la ea, nu la bărbatul care se pregăteşte să lovească maşina. Sarah aşteaptă momentul potrivit şi, în loc să-i pună cheia în mâna lui Curly, i-o aruncă direct în piept.

În mod instinctiv, Curly încearcă să prindă cheia cu mâna în care ţine cuţitul. Dar nu reuşeşte. Chiar în clipa când cheia cade pe asfalt, namila cu levierul loveşte geamul maşinii, făcându-l ţăndări. Misty îi aruncă o privire lui Curly. Jago sare cu spatele de pe motocicletă, scoţându-şi cuţitul. Namila se apleacă în

maşină şi, spre surprinderea lui şi a lui Sarah, e *tras* pe jumătate în maşină. Ceva face ca spatele vestei lui de piele să se înalţe şi să cadă la loc, iar picioarele namilei se ridică de pe asfalt şi încep să tremure. Namila a murit, dar sistemul lui nervos încă nu şi-a dat seama.

Între timp, la distanţă de maşină, Sarah se lasă la pământ şi se rostogoleşte, simţind junghiuri în braţul rănit, iar Jago azvârle cuţitul, lovindu-l pe Curly direct în gât. Înainte să cadă grămadă, Curly se răsuceşte şi apasă pe trăgaciul puştii, dar alicele se împrăştie inofensiv în aer. Cei din jurul maşinii huiduie şi strigă, iar Sarah aude din nou zgomot de geam spart şi înjurături ale motocicliştilor înainte să sară în picioare în faţa lui Misty, cu un cuţit scurt în mână. Misty îşi năpusteşte mâna cărnoasă înspre ea, dar Sarah se eschivează şi îi înfige cuţitul în gât. Lama i se adânceşte patru inchi în carne, spintecând toate ţesuturile de care are nevoie corpul lui Misty ca să mănânce, să respire şi să ducă sânge la creier. Sarah scoate cuţitul, iar Misty cade în genunchi, ducându-şi mâinile la gât, în timp ce sângele îi împroaşcă pe amândoi.

Apoi Sarah şi Jago se reped spre maşină, scoţându-şi pistoalele. Cei cinci motociclişti de pe partea şoferului s-au dat în spate şi au scos armele. Fără să observe ce fac olmecul şi cahokiana, trag cu toţii în maşină, presărând-o cu găuri şi, din nefericire pentru ei, acoperind împuşcăturile care sunt trase simultan în direcţia lor. În trei secunde, Sarah şi Jago trag câte un glonţ în capul neprotejat al fiecărui motociclist – nu că le-ar fi fost de ajutor, dar nici ei nu poartă căşti –, ultimii doi întorcându-se spre ei în ultima clipă, cu ochii plini de uimire şi un pic de spaimă.

Cu armele ridicate, Sarah şi Jago se apropie de maşină, cahokiana în faţă şi olmecul la jumătate de pas în spate. Jago îşi plimbă pistolul de la un motociclist la altul, asigurându-se că toţi sunt morţi.

Laterala maşinii e perforată de gloanţe, iar geamurile sunt sparte şi împrăştiate pe asfalt şi pe scaune. Capul namilei zace pe consola dintre scaunele din faţă. A încasat câteva gloanţe şi nu arată deloc bine – nici nu mai seamănă a cap. Ambele cauciucuri de pe partea şoferului sunt sparte. Aerul miroase a explozibil. Scaunul şoferului e dat pe spate la maximum. Iar pe scaun se vede o grămadă de material negru.

Şoferul nu se vede.

Sarah se uită nedumerită la Jago.

Unde ar putea fi?

Dar, înainte ca Jago să poată spune ceva, se aude o voce de sub mormanul negru:

— Sarah?

Sarah ştie vocea aceea. Ar recunoaşte-o şi dacă ar fi doar o şoaptă acoperită de o mie de ţipete.

— T-tată?

Mormanul negru – o grămadă de veste antiglonţ – e dat la o parte.

Şi de sub ele apare faţa radioasă a lui Simon Alopay.

kepler 22b

CAMERA DE TELEPORTARE DE LA BORDUL NAVEI SEEDRAK SARE'EN, ORBITĂ GEOSINCRONĂ ACTIVĂ DEASUPRA POLULUI NORD MARŢIAN

Mâinile lui mari sunt scufundate în plasmapiatră – o substanţă asemănătoare rocii topite – până deasupra coatelor. În aer, chiar în faţa lui, se învârte o hartă tridimensională a Pământului. Cei doi netinimi se află în capătul îndepărtat al camerei, aşezaţi în teleportoare. Amândoi au în spate câte un rucsac îngust cu provizii şi sunt îmbrăcaţi cu salopete foarte subţiri care reflectă şi împrăştie razele de lumină, făcându-i aproape invizibili. Aceste salopete le acoperă şi mâinile cu degete lungi, iar peste capetele cu păr argintiu au glugi mulate. Salopetele au şi viziere transparente care pot fi trase peste faţă, dar care acum sunt ridicate, kepler 22b se uită la feţele lor. La părul lor împletit care se ghiceşte pe sub glugi. La nările lor fremătând. La ochii lor supuşi.

kepler 22b face ultimele ajustări cu degetele în plasmapiatră.

Plecaţi, le porunceşte el telepatic.

Îşi răsuceşte braţele, iar capătul îndepărtat al camerei se răceşte brusc şi portalurile se deschid, sclipitoare şi totuşi negre, la fel ca cel care i-a transportat la Marea Piramidă Albă pentru Convocare. Costumele lor se activează, iar netinimii dispar aproape complet, feţele lor plutind la şapte picioare deasupra podelei.

Întoarceţi-vă imediat ce vă îndepliniţi obiectivul, le spune el telepatic.

Amândoi încuviinţează din cap.

Amândoi fac un pas în spate.

Şi amândoi dispar cu totul din cameră şi de pe nava care pluteşte în spaţiu.

Aisling Kopp, Greg Jordan, Griffin Marrs

APROAPE DE COORDONATELE 45.1646, 98.3167, REGIUNEA GOVI-ALTAI, MONGOLI

— Suntem la mama dracului, spune Jordan, păşind cu grijă şi măturând cu privirea deşertul mongol.

— Mda, mormăie Aisling. Locul ăsta e *mort.*

Lui Aisling îi aminteşte de pozele de pe Marte pe care le-a tot văzut de-a lungul anilor. Bănuieşte că pantele din această parte a Mongoliei se acoperă cu ierburi la sfârşitul sezonului umed – şi chiar vede din loc în loc smocuri uscate care îi confirmă bănuiala –, dar acum nu vede decât pământ în nuanţe roşcate, alburii şi cenuşii, pietre şi stânci care culminează până la şirul de munţi sterpi, dar frumoşi din zare.

Sunt la mama dracului, cum bine a zis Jordan.

Celelalte două echipe – Sarah şi Jago, Shari şi Hilal – sunt încă în avion, dar Aisling şi echipa ei au aterizat deja în Mongolia şi au pornit spre monumentul donghu să caute Cheia Soarelui.

Zborul din Thailanda până aici a durat câteva ore şi a fost cât se poate de liniştit. Nicio turbulenţă, niciun semn al ravagiilor făcute de Abaddon, nicio problemă cu turnurile de control. Singurele lucruri dificile au fost aterizarea – au fost nevoiţi să aterizeze pe o porţiune de deşert lungă şi plată, aflată la câteva mile de un lanţ muntos – şi acest drum până la ţinta lor din munţii respectivi.

Ah, şi să-l potolească pe Pop.

Aisling i-a cerut lui Marrs să-l trezească înainte să plece. Se aştepta să fie ameţit şi dezorientat, dar imediat ce a deschis ochii, şi-a smucit legăturile, şi-a încordat muşchii gâtului şi a strigat printre dinţi:

— Trădătoareo! Trădătoareo! Trădătoareo!

— Pop!

— Trădătoareo! a strigat el încă o dată, continuând de unde

rămăsese în buncărul din Ayutthaya.

— Mai fă-i o doză, Marrs, a spus Aisling pe un ton calm.

Marrs i-a dat ascultare, iar lui Pop i-au fluturat pleoapele, gâtul i s-a relaxat şi s-a pleoştit cu totul.

— Eotrădătoa, Ais. Nufişituträdătoa. Nutencredînpreteniiei.

Aisling l-a luat de mână:

— Trebuie. Numai aşa putem opri Jocul Final. Nu vrei să ne ajuţi?

Apoi, cu glas scăzut:

— Nu vrei să mă ajuţi?

Pop a clipit o dată înainte să spună nu.

Aisling şi-a lăsat capul în piept.

— Vreau să mă ajuţi, Pop, i-a spus ea în şoaptă.

— Nu.

— Ce propui să fac?

— Câştigă.

Aisling se uită la capul lui Pop. Păr alb şi rar, piele bronzată, presărată cu pete maronii.

— S-a terminat cu câştigatul, Pop. Abaddon a lovit. Casa probabil ne-a fost distrusă. La dracu', probabil a fost distrus tot New York-ul. Cine ştie câtă lume a murit. Nu câştigă nimeni în povestea asta… Poate doar keplerul.

— Câştigă. Câştigă… sau încearc sănvingi Creator singură.

Aisling a clătinat din cap şi a întins o mână.

— Mă ocup eu, i-a spus ea lui Marrs.

Iar el i-a dat seringa înfiptă în punga perfuzorului. Ea a cântărit-o în palmă.

— Şiu cefaci, Ais. De ce ofaci?

— Ba nu ştii, Pop, a spus ea, punând degetul mare pe pistonul seringii. Fac asta pentru toată lumea. Dar o fac mai ales pentru tine şi pentru tata. Pentru Declan.

— Ladrac cu mine, ladrac cu Declan. Ceştiael?

Aisling a împins pistonul până la capăt:

— Ştia mai multe decât noi doi. Ne vedem mai încolo, Pop. Vise plăcute!

— Ladrac cu Declan şi drac să teia şi pe tin…

După care Pop şi-a pierdut din nou cunoştinţa.

L-au lăsat în avion, prins cu centura de siguranţă, şi au plecat pe jos.

Potrivit lui Hilal, monumentul donghu se află într-o peşteră

situată la coordonatele 45.1646, 98.3167, la 4,3 mile de locul unde au aterizat. Au urcat pe terenul înclinat şi, în mare parte, plat, iar acum printr-o ravenă ca un deget de vrăjitoare, care duce direct spre munte. Lui Aisling îi place mişcarea, îi place transpiraţia, aerul uscat şi proaspăt în plămâni. Îi place şi peisajul arid. Cerul e de un albastru cenuşiu, contaminat cu siguranţă de cenuşa, gazele şi vaporii proiectaţi spre cer de Abaddon. La sol nu se vede niciun animal, nicio iurtă, niciun cal sau călăreţ şi absolut niciun om obişnuit care să încerce să-şi dea seama ce-i de făcut după impact. Niciun suflet de om cât vezi cu ochii.

Lui Aisling îi trece prin minte că bărbaţii şi femeile care trăiesc ca nomazi în regiune – inclusiv membrii seminţiei lui Baitsakhan – s-ar putea să nu fie deloc afectaţi de impact. Sunt foarte descurcăreţi, sunt obişnuiţi cu greutăţile şi lipsurile şi au în spate o istorie îndelungată a supravieţuirii într-un mediu arid. Dacă Abaddon nu acoperă complet cerul cu praf timp de câţiva ani, mongolii şi celelalte popoare împrăştiate în stepa eurasiatică şi în ţările ale căror nume se termină în „-stan” n-o să aibă probleme.

După vreo oră de mers, se opreşte să-şi verifice GPS-ul:

— Mai avem o milă. Cum credeţi că e mai bine să ne apropiem? Dacă oamenii lui Wayland şi-au propus să distrugă monumentele, ar putea foarte bine să fi venit şi aici.

Îşi plimbă privirea peste peisajul care pare din altă lume, iar Jordan face semn cu mâna:

— Mergeţi pe colina aia şi cercetaţi zona. Vă acopăr eu.

— În regulă, spune Aisling.

Ea şi Marrs îşi pun jos rucsacurile şi se caţără pe o colină pietroasă. Aisling se uită prin luneta puştii, iar Marrs îşi foloseşte telemetrul şi GPS-ul ca să stabilească poziţia exactă a peşterii. Durează câteva minute, dar în cele din urmă Marrs spune:

— Acolo. Un pic la stânga ta… două grade mai sus… Exact.

Aisling se uită la punctul indicat de Marrs. Nu pare cine ştie ce.

Un pliu în versantul stâncos, cam la zece picioare deasupra unui mic canion.

— Un pic mai încolo, se văd câteva trepte săpate în peretele canionului. Sunt destul de tocite, dar sigur sunt trepte.

— Ah, gata, le-am văzut, spune Aisling, dezlipindu-şi ochiul de

lunetă. Pare că nu e nimeni acolo.

— Aşa pare.

— Dar o să fim siguri când o să ajungem acolo.

— Exact.

Şi o iau cu toţii din loc.

Ajung la peşteră în mai puţin de o oră, întâlnind în calea lor doar pietre, praf şi aerul rece care coboară pe versantul muntelui. Deşi peisajul e pustiu, Aisling se uită tot timpul de jur împrejur, căutând mişcare, urme pe pământ, reflexii, semne neobişnuite. Nu vede de nici unele, dar ştie cât e de uşor să te camuflezi în acest loc.

Prea uşor.

Înainte să se apropie de o potecă săpată în peretele canionului, Aisling trage două proiectile cu gaz lacrimogen în gura peşterii – un semicerc scund şi neregulat, ale cărui margini se curbează spre interior precum gura fără dinţi a unui bătrân. Proiectilele şuieră, iar fumul se revarsă atât în peşteră, cât şi în afara ei.

Nimeni nu strigă, nimeni nu dă fuga afară.

Aisling îşi pune masca de gaze:

— Să mergem.

Îi conduce pe treptele săpate în piatră, cu o puşcă FN SCAR bej pe umăr. Merge pe poteca îngustă, uitându-se cu atenţie la pereţi, la pământ, la intrarea peşterii.

Ceva îi atrage atenţia. Un fir argintiu la picioarele ei.

Se lasă într-un genunchi. Jordan vine lângă ea:

— Ce-i?

Aisling îşi plimbă degetele prin praf:

— Jur că am văzut ceva. Poate un cablu declanşator.

— Unde?

— Chiar aici!

Şi străluceşte din nou. E răsucit şi nu are mai mult de câţiva inchi.

— Nu-i un cablu declanşator, spune ea. Pare… un fir de păr.

Îl ia de jos şi îl examinează:

— Chiar *e* păr. Păr *argintiu.*

Jordan îşi îndreaptă puşca spre peşteră.

Aisling se ridică în picioare şi spune lent:

— Keplerul are păr argintiu.

Jordan şi Marrs nu spun nimic. Nu vor să se întâlnească cu

extraterestrul înainte de vreme.

— Staţi calmi şi să mergem.

Aisling se apleacă pe sub arcada care nu are mai mult de cinci picioare înălţime. După ea intră Jordan, apoi Marrs. Înaintează prin fum, aduşi de spate, iar după vreo 15 picioare, tavanul peşterii se înalţă. Lumina e foarte slabă, aşa că îşi coboară ochelarii de pe căşti şi activează viziunea pe timp de noapte.

Încăperea e largă şi rotundă. Pereţii nu sunt acoperiţi cu picturi preistorice ca în peştera din Italia, nu se văd semne că ar fi fost locuită – vatră de foc sau urme de paşi – şi nici nu îi întâmpină extratereştri de şapte picioare înălţime.

E o simplă peşteră.

Exceptând dreptunghiul perfect săpat în piatră la 34 de picioare distanţă de ei.

Aisling ridică puşca şi porneşte spre el, păşind cu mare grijă şi cercetând atent podeaua, nu care cumva să calce pe vreo bombă-capcană sau pe vreun fir declanşator.

Ajunge la dreptunghiul săpat în piatră. E o uşă. Dincolo de ea începe un tunel care coboară abrupt, cu exact aceleaşi dimensiuni ca uşa – 8 picioare înălţime, 2,5 picioare lăţime. Aisling îşi plimbă privirea de jur împrejurul uşii săpate în piatră şi, în cele din urmă, aproape de podeaua peşterii, vede două lucruri care aproape că îi opresc inima în loc.

Îngenunchează şi dă la o parte o grămăjoară de praf din colţ.

Şi da. O vede clar. O mică rună care înfăţişează doi şerpi încolăciţi devorându-şi coada unul altuia.

— Semnul Jocului Final, spune Aisling. Ca pe cartea lui Hilal.

Apoi face semn cu mâna spre cel de-al doilea lucru: o urmă foarte discretă de pantof.

— Se pare că până la urmă nu suntem singuri, adaugă ea.

— Să văd şi eu, spune Jordan.

Trece în locul ei, în timp ce Aisling cercetează restul podelei:

— Nu mai văd niciuna. Orice o fi fost, ştie să-şi şteargă urmele. Niciun semn că ar fi împrăştiat praf peste ele, nicio adâncitură, nimic…

— Poate a fost o fantomă, spune Marrs.

— Poate, răspunde Jordan.

Aisling se apropie de uşă şi intră în tunel. De data asta, Marrs e al doilea, iar Jordan, ultimul.

Coboară, coboară, coboară. 50 de picioare, 100, 150. Pe măsură ce coboară, aerul devine mai rece şi mai umed. Zgomotele se schimbă, ca şi când pereţii ar fi bureţi care absorb sunetele.

La capăt, tunelul coteşte brusc spre stânga. Aisling se opreşte. Scoate din buzunarul de la piept un periscop de mărimea unui pix şi îi trece încetişor vârful de marginea peretelui. Se uită înăuntru.

Tunelul continuă câţiva paşi, apoi se deschide către o încăpere cu unghiuri ascuţite. Pare să fie goală.

Pune periscopul la loc, ridică puşca şi iese de după colţ. Face câţiva paşi cu grijă, în vârful picioarelor. Când ajunge în pragul încăperii, se opreşte. Se uită în stânga şi în dreapta. Nimic. Face un pas în încăpere, dar Jordan o strânge de umăr. Aisling se opreşte. E foarte frig aici, iar ochelarii cu infraroşii arată că încăperea e iluminată cumva. Celta îşi ridică ochelarii şi da, pereţii încăperii au o strălucire fosforescentă de culoare albastră. În centrul ei e o adâncitură în formă de bol, a cărei suprafaţă e acoperită cu o foiţă metalică lucioasă. Aisling scoate o lanternă şi luminează bolul.

Aur.

Se despart şi încep să inspecteze încăperea în formă de stea cu şase colţuri. Unul dintre vârfurile interioare e tăiat şi plat. O altă uşă – un portal, se pare – e înconjurată de alte pictograme misterioase, deşi recunoaşte printre ele şi unele egiptene şi sumeriene, precum şi o versiune veche a scrierii folosite de seminţia ei. Îşi plimbă degetele peste acestea din urmă. Respiraţia i se transformă în abur gros. Portalul e foarte asemănător cu cel din Marea Piramidă Albă din Munţii Qin Lin.

Aisling atinge piatra neagră ca smoala din mijlocul portalului, aşteptându-se ca mâna să treacă prin ea.

Dar nu trece.

E tare şi atât de rece, încât celta îşi retrage mâna.

— Câte grade ziceţi că sunt aici? întreabă ea. Douăzeci de grade?[29] Mai puţin?

Dar nu-i răspunde nimeni. Marrs e prea ocupat să inspecteze cealaltă parte a încăperii, iar Jordan se apropie cu grijă de ceva dintr-un colţ.

— Veniţi încoace, şopteşte el, vocea lui ricoşând din muchiile

[29] E vorba despre 20 de grade Fahrenheit, adică -6,6 grade Celsius (n.tr.).

încăperii ca într-o mostră de gimnastică acustică. Trebuie să vedeţi asta.

Jordan se uită la patru obiecte în formă de tuburi. Sunt lungi cam cât un om şi sunt stivuite ca buştenii, unul peste altul.

— La dracu’! spune Aisling.

Se apropie de Jordan şi o trec fiori. Aerul de lângă tuburi e sub temperatura de îngheţ.

— În chestiile astea ca nişte giulgiuri ne-a înfăşurat kepler 22b la pagoda din Xi’an. A fost aici. De curând.

— Despre ce vorbeşti? întreabă Jordan.

Aisling îşi strecoară ţeava puştii pe sub marginea tubului de sus şi îl ridică. Interiorul tubului are o suprafaţă neagră şi lucioasă, asemănătoare cu cerul înstelat. În tub se vede capul unui cadavru – faţa e albăstruie, iar ochii sunt mari şi mai depărtaţi decât la cei mai mulţi oameni.

— Seamănă cu indivizii care au atacat buncărul Stellei, spune Aisling.

Jordan îşi strecoară cuţitul între buzele bărbatului şi îi depărtează maxilarele.

Nu are limbă.

— Un netinim, spune Jordan. Cu siguranţă unul de-ai lui Wayland. Apoi ridică şi mai mult giulgiul. Bărbatul e îmbrăcat în uniformă de luptă, iar mâinile îi sunt aşezate pe o puşcă Bushmaster ACR.

— Am vrut să te întreb şi mai înainte, Jordan. De ce nu arată la fel ca… oamenii?

— Sunt oameni, dar Wayland le-a modificat codul genetic ca să semene mai mult cu Creatorii. Oamenii ăştia au venit să distrugă locul ăsta, Aisling. Aşa cum au distrus Stonehenge-ul şi celelalte monumente.

— Exact, spune Marrs din cealaltă parte a încăperii. Veniţi încoace.

Aisling şi Jordan se duc imediat lângă Marrs, care stă pe vine într-un colţ de lângă portal. Puşca îi atârnă pe-o parte şi ţine ceva în mână.

— Ce-i asta? întreabă Aisling neliniştită.

— O bombă, spune Marrs relaxat.

— Ce?

— Stai liniştită. A fost dezamorsată. Ciudat dispozitiv. Pare că

explozibilul principal e PETN[30], dar n-am văzut nicio bombă concepută în felul ăsta. Şi ia uitaţi-vă aici…

Le face semn spre una dintre laturile metalice ale bombei: aceeaşi pictogramă care marca pragul uşii din peşteră.

— Deci 22b a coborât aici de unde o fi stând el, i-a omorât pe oamenii lui Wayland şi le-a dezamorsat bomba, spune Jordan. Credeam că vine pe Pământ numai ca să încheie Jocul Final, nu?

— Aşa ştiam şi eu, spune Aisling. Se pare că regulile Jocului s-au schimbat şi pentru el. Dar de ce să fi făcut toate astea? Pare riscant.

— Oare pentru că aici e Cheia Soarelui? întreabă Jordan.

Aisling clatină lent din cap:

— Nu cred. Nu pare să fie aici. O fi luat-o cu el?

— Dar mă întreb de ce s-a obosit să facă asta? întreabă Marrs.

— Stella şi Hilal au avut dreptate: Cheia Soarelui se află într-unul dintre monumentele astea, aşa că 22b nu poate să stea cu mâinile-n sân în timp ce sunt aruncaţi în aer de nişte oameni cu înfăţişare de Creatori, loiali tatălui mort al Stellei. Aşa că a hotărât să vină aici şi să oprească distrugerea monumentului.

Jordan pocneşte din degete:

— Aisling, dar dacă i se pare că Jocul Final a luat-o razna rău de tot şi a început să se *neliniştească?*

Întrebarea lui e ca o revelaţie.

— Da! spune Aisling încântată. Dacă se simte prins la mijloc între oamenii lui Wayland şi echipa noastră? Dacă se gândeşte că Jocul Final n-o să aibă un câştigător şi, din cine ştie ce motiv, lucrul ăsta e inacceptabil? Poate că a coborât pe Pământ şi face tot ce-i stă în putinţă pentru ca Maccabee să fie declarat câştigător, dat fiind că nabateanul e singurul interesat să câştige potrivit regulilor. Poate că 22b îi duce Cheia Soarelui chiar *acum,* omorându-i pe toţi Jucătorii care îi ies în cale, precum şi pe oamenii lui Wayland, amestecându-se în desfăşurarea Jocului mai mult decât atunci când…

Dar se opreşte şi rămâne cu gura căscată.

— Ce-i? întreabă Jordan.

— La dracu'!

— *Ce-i?*

— Dacă kepler 22b ne găseşte avionul? Dacă îl găseşte pe Pop? Am crezut că o să fie în siguranţă acolo, dar…

---

[30] Tetranitrat de pentaeritritol (n.tr.).

Aisling nu mai aşteaptă o clipă. Iese în fugă din încăpere, cu Jordan şi Marrs în urma ei. În sus prin tunel, afară din peşteră, pe poteca îngustă şi, în mare viteză, prin ravena care duce înapoi spre avion. Aisling e într-o formă mult mai bună decât colegii ei şi vrea să fugă cât o ţin picioarele, aşa că Jordan îi strigă: „Ia-o înainte!”, iar după 15 minute Jordan şi Marrs abia dacă o mai văd.

Bretelele rucsacului i se adâncesc în umeri, greutatea lui izbindu-i-se cu putere de şale. Puşca e grea şi, după o oră şi 20 de minute, Aisling îşi simte braţele ca de plumb, aşa că încetineşte. A ajuns foarte aproape. Se opreşte o clipă în spatele unui bolovan şi îşi verifică GPS-ul. Mai sunt 0,74 mile până la avion.

Mai întâi cercetează locul, Ais. Numai proştii se grăbesc.

Se urcă pe bolovan şi studiază porţiunea de deşert plată unde au aterizat. Avionul apare în vizorul lunetei şi ea se linişteşte. E intact. Nu o grămadă fumegândă de tablă.

Focalizează asupra avionului şi mai că îi sare inima din piept.

Avionul e unde l-au lăsat. Nu e cuprins de flăcări. Cauciucurile sunt umflate. Uşa e închisă.

Dar aripile sunt prăbuşite pe pământ. Au fost tăiate drept şi neted de cine ştie cine, iar acum zac în praf.

Aisling trage câteva înjurături, apoi pune din nou ochiul pe lunetă şi se uită peste tot după 22b, dar nu-l vede pe nicăieri. Caută şi caută şi caută.

Coboară de pe bolovan, respiră adânc şi face câţiva paşi, încercând să-şi domolească inima, iar în cele din urmă, după 15 minute, aude paşii zgomotoşi ai lui Jordan şi Marrs. Le spune ce s-a întâmplat.

— Şi Pop? întreabă Jordan, mascându-şi prost dezamăgirea că au rămas fără avion.

— Nu ştiu, răspunde Aisling cu glas tremurător. V-am aşteptat pe voi înainte să mă duc acolo. Cred că ar trebui să rămâneţi aici să mă acoperiţi. Mă duc singură. Puteţi să fugiţi dacă se împute treaba.

— Mergem cu tine, spune repede Marrs.

Jordan încarcă un cartuş în puşcă, în semn că e de acord cu el.

Aisling nu se opune. Îşi păstrează cu toţii doar echipamentul indispensabil şi, câteva minute mai târziu, în timp ce soarele

coboară sub linia orizontului, pornesc spre Bombardier.

Înaintează în fugă, cu puştile ridicate. Când ajung la 500 de picioare de avion, se despart: Aisling în centru, iar Jordan şi Marrs la 30 de picioare în stânga şi în dreapta ei. Ea e cu câţiva paşi în faţa lor, astfel încât împreună alcătuiesc un triunghi. În lumina slabă a crepusculului, Aisling cercetează zona din jurul avionului. Nimic.

Ajung la avion. Inima lui Aisling n-a bătut niciodată atât de tare. Marrs se holbează la aripi, spunându-şi în sinea lui: *Par tăiate cu laserul.*

Aisling face semn cu puşca spre uşa avionului, dând de înţeles că îl va acoperi pe Jordan, în timp ce acesta o deschide.

Jordan încuviinţează din cap, iar Marrs se pregăteşte şi el să-l acopere. Uşa coboară şi treptele se desfac.

Tot nimic.

Aisling îşi ia inima în dinţi şi, cu un nod în gât, urcă fără zgomot treptele. Se uită în carlingă, apoi se întoarce spre cabina pasagerilor.

Nimeni.

Nimeni în afară de Pop Kopp. Aisling se apropie de el, uitându-se în spatele scaunelor. Nimic. Se aşază într-un genunchi lângă el. Îi pune mâna pe braţ. E cald. Şi respiră. Da, Pop e împotriva tuturor lucrurilor pe care încearcă ea să le facă în Jocul Final, dar e în viaţă, şi asta e tot ce contează.

Se întoarce la uşa avionului:

— E în viaţă.

Dinspre sud adie un vânt răcoros.

— Bine, spune Marrs.

Apoi se face foarte frig şi aerul dintre ei e spintecat de un impuls electromagnetic în formă de inel, care îl loveşte într-o milisecundă pe Marrs, împingându-l câţiva paşi în spate, ca şi când ar fi încasat o lovitură în piept; Marrs dispare aproape cu totul, lăsând în urmă câteva bucăţi de pânză, metal şi probabil piele, dar niciun pic de sânge, iar în clipa următoare, resturile se împrăştie şi dispar şi ele.

Aisling şi Jordan trag cu puştile spre locul de unde a apărut unda. Gloanţele ricoşează, iar unele par să fie absorbite de aer, de pământ sau de pietre – Aisling nu-şi poate da seama. Din gura ei ies aburi, iar Jordan strigă: „Fereşte-te!”, şi trage una, două, trei grenade din lansatorul lui, dar toate trei sunt înhăţate

cumva de o uriaşă mână invizibilă şi explodează, iar Aisling le aude ca şi când ar fi explodat la mile distanţă ori sub apă, şi nu le poate vedea. Deloc.

După care vine încă un impuls, de data asta direcţionat spre Jordan, care chiar în clipa aceea trage încă o grenadă, dar aceasta explodează aşa cum trebuie. Aisling e azvârlită înăuntrul avionului şi nu poate vedea ce a păţit Jordan – dacă a fost şi el vaporizat, aruncat în aer sau trântit la pământ ca ea. Fără să se ridice în picioare, Aisling se târăşte cu spatele până ajunge la celălalt perete al cabinei. Are în faţă uşa deschisă a avionului şi îşi simte bătăile inimii în tot corpul – în tâmple, în degetele de la picioare, la subsuori. Aerul pâlpâie, iar Aisling îşi simte picioarele îngheţate şi abia atunci îşi dă seama că 22b e invizibil şi se află chiar în faţa ei! Apasă pe trăgaci şi gloanţele îl lovesc pe 22b, dar pur şi simplu ricoşează din el ca şi când ar fi acoperit cu teflon.

Magazia puştii i se goleşte. Degetul de pe trăgaci o doare. Dacă ar trage o grenadă, ar fi sinucidere curată. Dar dacă tot urmează să moară, ar putea încerca să-l omoare şi pe nenorocitul ăsta.

Aisling pune degetul pe trăgaciul lansatorului şi în faţa ei apare ca o fantomă chipul palid al unui extraterestru – nu e 22b, ci unul dintre semenii lui. Dar, înainte să poată apăsa trăgaciul, totul în jur devine strălucitor şi, în acelaşi timp, întunecat, iar Aisling îşi pierde cunoştinţa.

Tot ce simte în acea ultimă clipă e frigul.

Frigul îngheţat.

19h 16m 52.2s[31]

[31] http://goo.gl/D4hJFC

Hilal ibn Isa al-Salt, Shari Chopra

APROAPE DE COORDONATELE -21.6268, 129.6625, ŢINUTUL YUENDUMU, TERITORIUL DE NORD, AUSTRALIA

Hilal şi Shari merg spre sud-est, străbătând păşunile cu nisip roşiatic din centrul Australiei. E noapte. Nu e nimeni în jur. Nu e lună. Nu bate vântul. Îşi croiesc drum printre pâlcuri de mulgă[32] şi tufe de ierburi Spinifex,[33] dintre care unele seamănă cu nişte corali. Amândoi merg în tăcere, însoţiţi de foşnetele şi strigătele insectelor, liliecilor şi ale altor animale mici care umblă în întuneric după mâncare şi adăpost.

Cerul s-a umplut de stele strălucitoare. Lui Marrs şi Hilal li s-au obişnuit ochii cu întunericul după ce au coborât din avionul pe care l-au lăsat la 4,7 kilometri spre nord. Au nevoie doar de stele ca să se orienteze în noapte. Hilal a fost de multe ori în emisfera sudică – în Zimbabwe, Mozambic şi Botswana –, dar n-a văzut niciodată asemenea stele.

Ar fi stat de vorbă cu Shari despre ele, dacă harappica nu i-ar fi poruncit să tacă înainte să plece în căutarea străvechiului monument koori. „N-am cuvinte să-ţi spun cât de furioasă sunt pe tine, axumitule.” Şi Hilal n-a avut nimic de comentat. Ştie că Shari trebuie să apeleze la toată voinţa ei ca să nu-l măcelărească pe loc – la fel de greu i-ar fi şi lui.

Stelele. Dacă ar putea vorbi despre ele, Hilal i-ar arăta steaua Achernar, aflată la câteva grade deasupra orizontului, ultima stea din constelaţia Eridanus. Alături de Achernar, chiar deasupra pământului, îşi deschide aripile constelaţia Phoenix. Iar la dreapta lor e Acrux, steaua albă şi strălucitoare de la baza Crucii Sudului. Hilal îşi dă capul pe spate şi urmăreşte Calea

[32] Mulgă *(Acacia aneura):* specie de salcâm care creşte în regiunile aride ale Australiei (n.tr.).
[33] Ierburile din specia Spinifex sunt aspre şi ascuţite şi cresc în regiunile aride (n.tr.).

Lactee, cu puzderia ei de puncte albe şi cu norii roz, albaştri şi gălbui din mijlocul ei. Vede Centaurul, Lupul, Norma, Compasul şi Altarul, iar chiar deasupra lui sunt Scorpionul şi Săgetătorul. Între acestea se află cele mai dense şi mai strălucitoare roiuri de stele, care marchează centrul galaxiei noastre, aflat la 26.092 de ani-lumină distanţă. Dacă ar putea sta de vorbă cu cineva, i-ar arăta cu macetele steaua Vega, care străluceşte puternic, chiar şi prin norii de praf ridicaţi de Abaddon, care întunecă cerul la nord şi la vest. Această stea aparţine constelaţiei Lira, alături de care zboară Lebăda cu gât lung. Despre toate astea i-ar plăcea lui Hilal să vorbească.

Bineînţeles că şi Shari e la fel de fascinată de stele şi le cunoaşte la fel de bine ca el. Poate că se uită pe cer şi se întreabă dacă rudele ei ucise şi-au găsit locul printre stele. Şi cu siguranţă speră că o poate salva pe Micuţa Alice, să nu se întoarcă şi ea la stele.

Pentru că acolo se vor întoarce cu toţii în cele din urmă – la stele. Căci tot de acolo au venit cu toţii – dintre stele. La fel ca orice atom din tot ce există.

Shari e zece paşi în faţa lui şi se opreşte brusc. Hilal ciuleşte o ureche, dar nu aude decât acelaşi zumzet nocturn al tufişurilor care i-a însoţit de când au plecat de la avion.

Înainte să se îndepărteze de Bombardierul Global 8.000, s-au uitat pe cartea lui Wayland sa vadă dacă vreunul dintre monumentele străvechi a fost distrus sau avariat de Abaddon. Iar cartea le-a arătat că monumentul olmec a fost într-adevăr avariat, la fel ca cel minoic, ceea ce i-a surprins, dat fiind că se afla atât de departe de zona de impact. Hilal a spus cu voce tare că probabil frăţia lui Wayland a ajuns acolo şi l-a distrus.

Dar lui Shari nu părea să-i pese.

„Tot ce vreau e să-mi văd fiica şi s-o strâng în braţe.”

Iar Hilal iarăşi n-a avut nimic de comentat.

Dar nu la asta se gândeşte axumitul acum. Se întreabă ce a făcut-o pe Shari să rămână nemişcată în mijlocul pustiului australian. Harappica e înarmată cu un pistol Glock 20, pe care îl ţine în tocul de la şold, şi cu o puşcă tactică Mossberg 500 Cruiser, cu două mânere. Hilal are în mâna dreaptă o mitralieră Colt M4 Commando, iar în stânga, maceta pe care scrie *IUBIRE.* Cealaltă macetă o ţine în teaca de la şold. În rucsac are cartea lui Wayland – e prea preţioasă ca s-o lase undeva.

Shari se aşază în genunchi şi îşi plimbă degetele pe pământ. Înaintează câţiva centimetri fără să se ridice în picioare. Hilal rămâne nemişcat. Terenul e înclinat spre un desiş de salcâmi care le obturează privirea.

Shari face semn spre pământ, mişcându-şi degetul în linie dreaptă.

Şi Hilal le vede. Două şanţuri săpate în pământul pârjolit de soare, care se intersectează la picioarele lui Shari. Şanţurile sunt drepte ca nişte săgeţi, unghiul dintre ele părând să fie de exact 60 de grade. În spaţiul dintre linii se înalţă arbuştii noduroşi, iar în afara lui, e doar nisip şi pământ.

— Acolo e, şopteşte Hilal. Trebuie să găsim intrarea.

Shari ridică puşca, făcându-i semn lui Hilal s-o ia înainte. Axumitul se supune fără să stea pe gânduri. Ştie că o bună parte din Shari îl vrea mort şi nu are de gând să i se opună dacă va hotărî să-l doboare.

Va accepta lovitura ca pe o răscumpărare.

Dar harappica nu-l doboară.

Hilal înaintează către sud, în direcţia Marelui Nor al lui Magellan, care pluteşte deasupra orizontului ca o pată de lapte. Cei doi Jucători ocolesc desişul de salcâmi. Axumitul observă că şanţurile de pe pământ descriu o stea cu un diametru de aproximativ 30 de metri, asemănătoare cu cea de pe Sigiliul lui Solomon. Hilal şi Shari ajung la nord de ea, unde terenul se ridică în stânga cam până la înălţimea lor, formând un fel de amfiteatru pentru steaua de pe pământ. Iar când ajung în dreptul colţului ei nordic, descoperă o potecă scundă care străpunge zidul de verdeaţă. Vor trebui să se târască pe burtă.

Hilal îşi dă jos rucsacul şi dispare în desiş. Shari îl urmează imediat. Jumătate de minut mai târziu, ajung nu într-o incintă în formă de stea, ci într-un cerc cu diametrul de 15 metri şi cu pereţii alcătuiţi din frunze. Cei doi Jucători rămân la marginea acestui cerc, umăr lângă umăr, iar lui Hilal aproape că îi este teamă să păşească în faţă. Atât el, cât şi Shari ştiu că se află într-un loc sacru.

Din fericire, pare că în afară de ei nu mai e nimeni acolo. Nici membri ai frăţiei lui Wayland, nici bărbaţi şi femei koori care să stea de pază.

În mod ciudat, zgomotele atât de prezente în pustiul australian nu se mai aud deloc aici, în mijlocul desişului. Adierea

dinspre vest care le mângâia feţele a dispărut. Nisipul fin de sub picioarele lor nu e presărat cu nicio stâncă sau piatră şi a fost greblat de curând în forma unor cercuri concentrice late de un centimetru, în mijlocul cărora se înalţă trunchiul străvechi şi noduros al unui arbore uscat. Copacul are doi metri şi se ridică dintr-o adâncitură în formă de bol. Interiorul bolului pare să fie căptuşit cu ceva metalic.

— Ăsta e locul de care mi-a zis Stella, şopteşte Hilal.

Apoi face un pas în faţă. Ridicăturile şi adânciturile cercurilor desenate pe pământ se turtesc sub forma unei urme de bocanc. Hilal strânge mai bine mânerul macetei botezate *IUBIRE.* Shari rămâne nemişcată.

Dintr-odată, se aude un zgomot deasupra lor, ca şi când s-ar fi înteţit vântul. Aerul devine sensibil mai rece. Se vede o pâlpâire întunecată, ca şi când o pasăre şi-ar fi luat zborul la înălţimea ochilor lui. Hilal ridică maceta şi se întoarce, iar Shari se răsuceşte în semicerc, ridicând arma, dar amândoi sunt luaţi prin surprindere când tufişurile însele prind viaţă.

Axumitul e înhăţat de ambele încheieturi şi braţele îi sunt smucite în lături, ca şi când ar fi Hristos pe cruce. Hilal încearcă să dea din picioare, dar din nisip a sărit o capcană care i-a cuprins ambele glezne. Nişte mâini puternice îi răsucesc încheieturile mâinilor, forţându-l să dea drumul la arme, iar cealaltă macetă îi este scoasă din teacă şi astfel e complet dezarmat. Hilal e imobilizat cu spatele lipit de frunzele aspre ale tufişurilor.

Axumitul ar striga s-o prevină pe Shari, dar vede că şi ea e a fost imobilizată în acelaşi fel. Totul se întâmplă în mai puţin de trei secunde şi aproape fără niciun zgomot, exceptând nişte foşnete de frunze.

Hilal simte o respiraţie caldă în ceafă. Una dintre macetele lui îi străluceşte sub bărbie, iar tăişul ei îi atinge mărul lui Adam.

— Aşteaptă! spune Hilal.

Metalul i se adânceşte în carne.

— Omoară-mă, dacă aşa trebuie, dar pe ea te rog s-o cruţi. O cheamă Shari Chopra. Ea e harappica. A fost prietenă cu Alice Ulapala, membră a seminţiei voastre. Shari e mama Cheii Cerului. Merită să-şi revadă fiica.

Lama i se mai adânceşte un pic în carne. Hilal simte o picătură de sânge rece prelingându-i-se pe gât şi oprindu-se în

adâncitura suprasternală.

— Opreşte-te! se aude o voce răguşită de femeie.

Maceta e îndepărtată. Hilal s-ar prăbuşi dacă nu ar fi sprijinit de mâinile care îl imobilizează. O bătrână scundă, în blugi şi fâş negru, stă în picioare lângă trunchiul uscat, cu mâinile în buzunarele fâşului. Pe cap are un batic alb, faţa îi e rotundă, cărnoasă şi ridată, nasul îi seamănă cu o ridiche, iar ochii îi lucesc. Bătrâna e flancată de două siluete masive, probabil bărbaţi, acoperiţi din cap până în picioare cu frunze şi crengi – seamănă cu nişte tufişuri vii. Hilal se uită de jur împrejur şi îşi dă seama că cercul în care au intrat e mărginit de aceste santinele mute. Trei stau în jurul lui şi doi în jurul lui Shari, care e în genunchi în dreapta lui, tot cu mâinile depărtate, cu vârful unui cuţit la tâmplă.

Bătrâna face semn cu mâna spre Shari.

— Uşor, spune ea cu un puternic accent australian, şi cuţitul se retrage. Arătaţi-mi faţa lui Chopra.

O lanternă luminează faţa lui Shari, care clipeşte de câteva ori.

— Ea e, confirmă bătrâna, apoi face un semn cu bărbia ei teşită şi lumina se stinge. Te-am văzut când m-am cufundat în Timpul visului. Am văzut-o şi pe fiica ta. Am tot urmărit-o de când şi-a îndreptat Alice atenţia asupra ei. Te-am văzut şi pe tine, şi pe fiica ta atunci când a murit Alice.

— Unde e Micuţa Alice? întreabă Shari.

— Nu ştiu. Mi-aş dori să ştiu. Sincer.

Pauză.

— Am fost acolo, spune Shari lent. În visul acela. Şi eu am văzut-o pe Alice murind.

— Da, la visul ăla mă refer. Tu şi fiica ta eraţi acolo, la fel ca mine. Diferenţa e că eu am fost acolo anume, în timp ce voi două aţi ajuns acolo mulţumită unor abilităţi ale voastre, probabil *înnăscute.* Sau poate din întâmplare.

— Nu e niciodată un semn de bun augur să vezi cum îţi moare un prieten, spune Shari, atât pentru ea, cât şi pentru bătrână.

— Adevărat, încuviinţează bătrâna.

— Deci m-ai mai văzut? întreabă harappica.

— Da.

— Dar eu nu te-am văzut pe tine.

— Nu.

— Nu… înţeleg… spune Shari.

— Ai încercat s-o salvezi pe Alice de bruta donghu, ţii minte?

— Când am văzut-o pe Alice murind?

— Exact, Shari. Dar, deşi a părut doar un vis, a fost şi ceva…

— Real, completează Shari cu privirea plecată.

— Da, spune bătrâna cu glas scăzut şi trist.

— Îmi pare rău. Am încercat…

— Nu aveai ce să faci. Nici eu. Eram ca nişte stafii. Aşa e Timpul visului.

— Aş fi ajutat-o dacă aş fi putut, spune Shari încet.

— Şi eu. Dar, după cum am zis, aşa e Timpul visului.

— Doamnă, intervine Hilal, vă asigur că nu înţeleg nimic din toate astea.

— Nici n-ai cum, îi răspunde bătrâna.

— Presupun că e rudă cu Alice Ulapala, îi explică Shari lui Hilal.

— Presupui bine, spune bătrâna.

— Alice şi cu mine aveam o legătură, continuă Shari. Nu pot s-o explic, dar o simţeam. Era reală.

— Înţeleg, spune Hilal. Doamnă, pot te întreb care e numele dumitale?

— Bineînţeles că poţi să întrebi, chicoteşte bătrâna. Dar nu trebuie să-ţi şi răspund. Totuşi, pentru că Alice şi Shari erau prietene, am să vă spun. Mă cheamă Jenny. Jenny Ulapala. Bunică pentru Alice şi pentru alţi douăzeci de copii. Sunt descendentă a seminţiei koori, deşi trăiesc aici, în Yuendumu, unde locuiesc şi au grijă de pământ surorile şi fraţii noştri din seminţia walpiri.

— Numele meu e Hilal ibn Isa al-Salt. Eu sunt…

— Axumitul, ştiu. Iar ea e harappica. Cea care şi-a pierdut fiica fără niciun motiv temeinic.

— Să nu mă omori, doamnă Ulapala, spune Shari cam din senin.

— Nici n-am de gând, răspunde Jenny.

Gărzile îi dau drumul lui Shari, iar cuţitul care a stat lipit de tâmpla ei dispare într-o teacă.

— Dar cu tine nu ştiu ce să fac, continuă bătrâna, adresându-i-se lui Hilal. Tu ce zici, Shari?

Lui Hilal i stă inima în loc. Shari şi-a găsit un nou aliat. S-ar putea să nu mai aibă nevoie de el. Hilal ar cere îndurare, dar

ştie că ar fi necuviincios din partea lui. Înţelege şi că, din perspectiva lui Shari, merită întru totul mânia ei. El a fost cel care a dezvăluit celorlalţi Jucători unde se află fortăreaţa secretă a seminţiei harappice, iar aceştia i-au omorât aproape toate rudele.

— Pe el… spune Shari. Pe el… îl vreau mort.

— În regulă, spune bătrâna.

Maceta revine pe gâtul lui Hilal, chiar pe tăietura făcută cu câteva clipe înainte. Pe gâtul axumitului se preling alte câteva picături de sânge.

Hilal închide ochii. Nu-şi doreşte moartea, dar o va accepta.

— Dar ar fi bine să nu-l omori, spune Shari în ultimul moment.

Hilal deschide ochii, iar Jenny face un semn cu mâna şi maceta se îndepărtează.

Viaţa i-a fost cruţată.

Deocamdată.

— Cred că o să am nevoie de tot ajutorul disponibil ca să-mi revăd fiica, explică Shari. Prefer să mă folosesc de sentimentul tău de vinovăţie în scopul ăsta, Hilal, decât să cedez tentaţiei meschine a răzbunării.

Hilal scoate un mic oftat de uşurare:

— Înţeleg. Şi îţi sunt recunoscător, Shari.

Trec câteva clipe. Stelele continuă să se rotească.

— Am o curiozitate, spune Jenny. Abaddon a lovit. Jucătoarea mea a murit. De ce aţi venit voi doi aici împreună?

— Pentru că ne-am săturat de Jocul Final, spune Shari. Vrem să-i punem capăt. Seminţiile nu merită să treacă prin aşa ceva, şi nici restul oamenilor de pe Pământ.

— Şi am venit aici pentru că vrem s-o găsim pe fiica ei, spune Hilal cu toată sinceritatea (şi chiar *este* sincer). Vrem să oprim Jocul Final, doamnă Ulapala. Shari, cahokiana, olmecul şi Jucătoarea La Tène îşi doresc şi ei acelaşi lucru. Lucrăm împreună. Nu mai Jucăm pentru ce voiau Creatorii să Jucăm.

Jenny se încruntă nedumerită, deşi e limpede că a ascultat cu atenţie.

— Şi atunci pentru ce jucaţi?

— Mulţi oameni s-au înălţat la stele, spune Hilal. Nu ştiu care e magnitudinea distrugerii pricinuite de Abaddon, dar simt că este foarte însemnată. Acum Jucăm ca să salvăm vieţi. Ca să nu se înalţe şi alţii la stele. Şi împreună putem face asta. Avem şi

puterea, şi cunoaşterea necesare. Avem chiar şi ceva care le-a aparţinut Creatorilor.

— Cum adică?

— E în rucsacul meu, spune Hilal.

— E adevărat, confirmă Shari.

— Dacă ai ceva în rucsac, va trebui să-l scoţi singur, axumitule.

Una dintre macetele lui coboară peste funia din jurul încheieturii lui stângi, eliberându-i mâna. O gardă îi întinde rucsacul deschis, ţinându-l la o lungime de braţ de el.

— Fără şmecherii, spune Jenny.

Hilal simte ţeava rece a unui pistol lipindu-i-se de ceafă, în spatele urechii retezate de explozie.

— Fără şmecherii, jur! răspunde Hilal, apoi bagă mâna în rucsac, simte muchia rece a cărţii şi o scoate cu grijă. E doar o carte. O carte a Creatorilor din timpuri străvechi. Te invit să te uiţi la ea, o îndeamnă el, apucând-o de o copertă şi lăsând-o să se deschidă. E inofensivă.

Jenny se apleacă în faţă:

— Adu-o încoace!

Garda dă drumul rucsacului, ia cartea şi se apropie de Jenny. Pistolul rămâne lipit de capul lui Hilal. Pielea lui încălzeşte metalul.

Garda ţine cartea deschisă cu ambele mâini. Jenny o răsfoieşte încet. Apleacă uşor capul. Mijeşte ochii. Îi luminează paginile cu o lanternă. După câteva clipe, se uită ţintă la Hilal:

— De unde o ai?

— De la un bărbat pe nume Wayland Vyctory.

Jenny scoate un mormăit din care Hilal înţelege că bătrâna ştie cine e Wayland.

— Ai citit-o deja? îl întreabă ea pe axumit.

— Cum? se miră Hilal. Nu, nu ştiu limba.

— Nici tu, Shari?

Shari clatină din cap.

— Dar *tu* ştii limba în care e scrisă? întreabă Hilal.

Jenny ia cartea de la gardă şi îi face semn să se dea la o parte, după care continuă s-o răsfoiască:

— Aţi auzit cu toţii de seminţia Mu, nu?

— Bineînţeles, spune Hilal. Jucătoarea lor a fost exemplară din toate punctele de vedere.

— Membrii seminţiei Mu susţin că seminţia lor ar fi fost prima, dar nu e adevărat. Într-adevăr, e veche, are douăzeci şi cinci de mii de ani, deci e mai veche decât seminţiile voastre. Dar seminţia *noastră* e cea mai veche. Semenii mei străbat aceste meleaguri, atât cu piciorul, cât şi în Timpul visului încă de acum patruzeci, cincizeci, ba chiar şaizeci de mii de ani. Atunci au venit prima oară Baiame, Creatorii, pe pământ şi s-au întâlnit cu *noi.* Pentru că *noi* suntem seminţia originară. Atâta că nu ne place să ne lăudăm cu asta.

— Chiyoko nu se lăuda, intervine Hilal.

— Bravo ei... spune Jenny.

Apoi se lasă o linişte apăsătoare, în timp ce bătrâna continuă să dea paginile cărţii.

— Nu-mi vine să cred, spune bătrâna în cele din urmă. Ştiţi ce-i asta, Jucătorilor?

— Ce? întreabă Shari.

— Un manual de instrucţiuni. O traducere aproximativă a titlului ar fi: *Dominaţie.* Iată câteva subtitluri, dar traducerile nu sunt precise, pentru că limba lor e foarte ciudată: „Explicarea zborului pentru pământeni”, „Zeificarea modernă”, „Imagini şi idoli”, „Principiile metalurgiei”, „Stabilirea genetică a seminţiilor”, „Teama ca fundament al binelui”... Şi tot aşa.

Hilal e foarte bucuros. E minunat că au găsit pe cineva care poate descifra acest text.

Şi din tonul lui Shari îşi dă seama că şi ea e încântată.

— Doamnă Ulapala, *vrei să ne ajuţi?* întreabă ea pe un ton respectuos şi, în acelaşi timp, nerăbdător.

Jenny închide cartea şi o pune la subsuoară cu un gest relaxat, apoi face un pas în spate:

— Daţi-le drumul, băieţi. Dar păstraţi-le armele. Dacă fac vreo mişcare greşită, îi omorâţi pe loc.

Legăturile celor doi Jucători sunt tăiate, iar pistolul se îndepărtează de capul lui Hilal. Shari e ajutată să se ridice în picioare, iar Jenny mai face un pas în spate, în umbra trunchiului bătrân.

— De ce aţi venit aici? întreabă Jenny.

— Să încercăm să găsim Cheia Soarelui înaintea nabateanului, spune Shari.

— Numai el Joacă aşa cum vor Creatorii, completează Hilal. Deja are primele două chei. E la un pas să câştige.

Jenny dă lent din cap:

— Ştiu. Am văzut şi eu în Timpul visului. Tocmai de aceea am venit să păzim acest loc. Să ne asigurăm că nabateanul nu câştigă.

— Am venit şi ca s-o salvăm pe fiica mea, spune Shari cu glas măsurat, dar ferm.

Bătrâna plescăie din buze:

— În privinţa asta, nu există nicio garanţie, doamnă Chopra. La fel ca noi toţi, fiica ta poate să moară într-o mie de feluri în ziua sau în săptămâna următoare. Dar mă bucur să aud că o cauţi. Şi Alice cea Mare s-ar fi bucurat.

— Mulţumesc, răspunde Shari.

Umerii lui Jenny se încovoiază:

— E prea multă violenţă în ziua de azi. De când am îmbătrânit, nu-mi mai place deloc Jocul Final. De ceva vreme, le-o tot zic membrilor seminţiei mele, dar mereu am fost o ciudată.

Ca la un semn, gărzile acoperite cu frunze şi crengi se retrag la marginea cercului şi par să dispară.

— Ascultaţi-mă, continuă bătrâna. Am o propunere pentru voi. O propunere care necesită ceva mult mai rar decât violenţa.

— Încredere, spune Hilal.

Jenny se uită la el şi încuviinţează din cap:

— Încredere, axumitule. Încredere între seminţii şi între oameni.

Apoi întoarce uşor capul spre Shari:

— Şi, cel mai important, încredere între mame.

Stelele continuă să se învârtă deasupra lor. Deşi rece, îndepărtată şi imposibil de observat, viaţa pulsează în Calea Lactee – Hilal o simte.

— Am să vă ajut, spune bătrâna. Şi împreună vom încerca să ne cufundăm în Vis şi s-o aducem pe Micuţa Alice Chopra în braţele mamei sale.

Aerul devine mai cald, iar Hilal aude din nou adierea vântului.

Jenny îi zâmbeşte cordial lui Shari. Bătrâna mai are doar câţiva dinţi în gură.

— O vom găsi pe fiica ta, mami, spune Jenny. Promit!

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Simon Alopay

MOVILA CĂLUGĂRILOR, COLLINSVILLE, ILLINOIS, STATELE UNITE

Sarah îl strânge în braţe pe tatăl ei. Foarte, foarte tare. Nu mai poate respira de încântare. Şi de uşurare. I se părea atât de improbabil – ba nu, *imposibil* – să se întâlnească cu tatăl ei aici.

Şi, judecând după cât de tare o strânge şi Simon, la fel simte şi el.

După câteva clipe, Jago îşi drege glasul. Sarah îşi slăbeşte strânsoarea şi Simon se dezlipeşte de fiica lui, ţinând-o de umeri. Cu pistolul reîncărcat, Jago se uită de jur împrejur să vadă dacă nu cumva se apropie ceva.

— Ce ţi-ai făcut la păr? întreabă Simon în şoaptă, uitându-se în ochii ei.

— E un camuflaj. A trebuit să mă vopsesc după ce ne-a arătat shangul pe toţi în înregistrarea lui.

— Înţeleg. După ce a căzut Abaddonul şi a erupt Yellowstone-ul, am uitat complet de înregistrare.

— Lucrurile au luat-o razna, nu-i aşa?

— Nici nu vreau să-mi închipui cum e în est, răspunde Simon.

— Nici eu.

— E un adevărat iad, ştim cu toţii, intervine Jago.

Privirea lui Simon se îndreaptă spre olmec, iar sprâncenele i se încruntă:

— Jago Tlaloc. Olmecul. Deci tu eşti… prietenul lui Sarah.

Simon face un pas defensiv în spate şi pune o mână pe pistolul negru prins la şold. Jago nici măcar nu clipeşte. Sarah pune mâna pe mâna tatălui ei şi i-o strânge.

— Stai liniştit. Chiar îmi este prieten. Mi-a salvat viaţa de mai multe ori. Vrea să ne ajute.

Simon îşi plimbă privirea de la unul la altul – Sarah, Jago, Sarah, Jago –, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă.

— Şi de ce aţi venit *aici?* o întreabă el pe Sarah. Aveţi cheile? Sunteţi pregătiţi să încheiaţi Jocul?

— Nu. E o poveste lungă, dar, pe scurt, am venit aici pentru că trebuie să găsim a treia cheie. Potrivit unor oameni care par să se pricească, ar putea să fie ascunsă aici.

Şi face semn spre colina acoperită cu iarbă care este Movila Călugărilor.

— Cheia Soarelui e aici? se miră Simon. Am fost înăuntru de o sută de ori. Sigur nu-i aici.

— Dar tot trebuie s-o căutăm, spune Sarah. Dacă vrem să oprim Jocul Final, trebuie s-o găsim. E şansa noastră cea mai bună, tată. A noastră, adică a umanităţii. A noastră, a tuturor. Tu. Eu. Jago. Idioţi ca ăştia, adaugă ea, făcând semn cu capul spre motocicliştii împrăştiaţi la picioarele lor. Mama…

Şi Sarah se face palidă la faţă.

— E teafără, Sarah, o linişteşte Simon.

— E la Omaha? întreabă ea.

— Nu, la fermă. A rămas acolo cu unchii tăi şi cu mătuşa Millicent, plus câţiva vecini de acasă. Nu i-am putut lăsa să se descurce singuri. Am luat cu noi familia Smithson, familia Nix şi…

— Şi Vanderkampii? întreabă ea, o parte mare din ea sperând ca tatăl ei să spună: „Nu, Vanderkampii nu”.

— Da, şi Vanderkampii, răspunde Simon. M-am gândit că o să se adăpostească la una dintre fermele lor, dar n-au vrut să rămână singuri. Mai ales după…

— După ce?

— Christopher a… dispărut. La scurtă vreme după ce ai plecat. Îmi pare rău.

Sarah ezită. Jago întinde mâna şi o atinge pe braţ.

Va trebui să le spun. Părinţilor lui. Va trebui să le spun ce i-am făcut fiului lor.

— Îmi pare rău, repetă Simon, care îşi dă seama că ceva nu e în regulă, dar nu insistă.

— Nu-i nimic, spune Sarah.

Jago se uită spre est:

— Vine o maşină. Ar trebui s-o luăm din loc.

— Da, sigur, răspunde ea, apoi întinde mâinile spre Simon: Tată, vii cu noi? Ne dai o mână de ajutor?

— Să căutaţi prin Movila Călugărilor? întreabă el.

— Da. Dar înainte trebuie să mai facem ceva.

— Sarah, *haide,* insistă Jago, făcând semn prin pâclă spre două faruri cu halogen care se îndreaptă spre ei, dar nu cu viteză mare. Probabil n-avem de ce să ne facem griji, dar suntem la locul unor crime… N-are rost să căutăm necazuri.

— De acord. N-am venit aici să omorâm oameni, spune Sarah, atât pentru Jago, cât şi pentru ea.

A fost atât de uşor să-i omor, se gândeşte ea la acei motociclişti. *Prea uşor. Dacă chiar vreau să-mi recapăt umanitatea, trebuie să mă străduiesc mai mult să cruţ vieţile oamenilor. Chiar şi pe ale celor ca ei.* Mai ales *pe ale celor ca ei.*

— La centrul de primire sunt membri ai seminţiei noastre? îl întreabă Sarah pe tatăl ei.

— Nu. Le-am spus să rămână cu familiile lor înainte de impact. Le-am spus că vin eu aici şi că nu mai e nevoie de ei.

— Bine, spune Sarah. Adu motocicleta, Jago.

Olmecul se răsuceşte pe călcâie şi o ia la fugă spre Harley.

— Hai să te ajut cu pasagerul, tată.

Sarah ocoleşte Fordul şi apucă namila de o gleznă. Simon îl apucă de cealaltă şi trag amândoi odată, străduindu-se să mişte cadavrul de 270 de livre. Dar Sarah şi tatăl ei sunt puternici, aşa că reuşesc să-l scoată din maşină. Când se izbeşte de asfalt, ce a mai rămas din capul namilei face un zgomot scârbos – jumătate plescăit, jumătate bufnitură.

Jago se opreşte cu motocicleta lângă ei.

— Du-te la centrul de primire, îi strigă Sarah peste huruitul motorului, indicându-i o clădire dinspre sud, la mică distanţă de stradă.

Jago demarează, apoi Simon se urcă la volan, iar Sarah pe bancheta din spate, care nu e pătată de sânge.

— O să oprim Jocul Final, tată, începe ea, vorbind repede, ca să n-o întrerupă Simon. Lucrăm împreună cu alţi Jucători şi cu nişte tipi de la CIA. Ne-a ajutat şi o femeie pe nume Stella Vyctory, dar a fost omorâtă. Creatorii ne-au fost zei pe vremuri, dar acum s-a terminat. Adevărul e că sunt nişte impostori. Poate că toţi suntem impostori.

Trage aer în piept şi îşi ţine respiraţia. *Acu-i acu'.* Sarah se aşteaptă s-o mustre, să-i aducă aminte de istoria lor, de antrenamentele ei, de onoarea de a fi desemnată şi pregătită ca Jucătoare, de fratele ei mort şi de colegii ei de liceu nimiciţi de

meteorit, de poveştile de demult, de obiceiuri şi ritualuri şi de *ahama muhu gobekli mu, ahaman jeje, ahaman kerma.*

Şi, în timp ce aşteaptă răbufnirea lui, Sarah îşi aminteşte ce a spus la absolvire, pe scena scăldată în soare, înainte să lovească meteoriţii, când era încă tânără şi inocentă. „Aleg să fiu persoana care vreau să fiu”, a spus ea atunci. Vorbele acelea au devenit lipsite de sens după ce a găsit Cheia Pământului, dar au redevenit adevărate când a hotărât să nu omoare Cheia Cerului.

Câte am îndurat de la absolvire, îşi spune în sinea ei, aşteptând ca Simon să se dezlănţuie.

Numai că tatăl ei nu se dezlănţuie.

Sarah se uită în retrovizor şi îi vede ochii. Simon se uită la ea, nu la drum. Jago opreşte în faţa lor, într-o parcare. Simon clipeşte şi porneşte după motocicletă.

Sarah se apleacă printre scaunele din faţă:

— Tată, dar *tu* de ce ai venit aici?

— Pentru că mi-e frică, Sarah.

— De ce?

— Poate de ce sugerezi tu.

— De Creatori…

Simon ridică din umeri:

— În cel mai rău caz, da. Dar şi de oameni. De nesiguranţă. De ce s-a întâmplat *acolo,* adaugă el, făcând semn cu capul spre est, spre locul unde s-a prăbuşit Abaddonul. Să fim oneşti. Niciunul dintre noi nu s-a gândit vreodată că o să fie martor la Jocul Final. Niciun Jucător şi niciun antrenor nu s-a gândit la asta, iar acum, că am văzut ce înseamnă, înţeleg de ce am crezut că n-o să se întâmple niciodată.

Parchează lângă Jago, chiar în faţa intrării, pe un loc pentru persoane cu handicap. Jago deja a coborât şi se apropie tiptil de centrul de primire, cu pistolul în mână, în caz că e nevoie să facă curăţenie de oricine s-ar fi aflat înăuntru.

Un trăsnet loveşte lângă Movilă. Maşina e zguduită de un tunet puternic. Adie o pală de vânt rece.

Simon îşi plimbă agitat mâinile pe partea superioară a volanului:

— De ce am venit aici? Pentru că, după ce a lovit Abaddonul, n-am avut în minte decât să-mi duc la adăpost familia şi prietenii, şi…

Buzele îi tremură, iar ochii i se umezesc:
— Pari mult mai în vârstă, Sarah.
— Şi tu, tată, răspunde ea, mângâindu-i obrazul.
— Te-ai maturizat, ai?
— Probabil… Sunt al dracului de obosită, şi mental, şi fizic.
— Şi eu. Poate că asta şi înseamnă să fii matur.
Pauză.
— Sunt tare bucuros că te-am găsit, spune Simon. De când ai plecat, n-a trecut o oră fără ca maică-ta şi cu mine să nu vorbim despre tine. Ne gândim mereu la tine. Am sperat că încă eşti în viaţă, că încă Joci sau că măcar supravieţuieşti.
— M-ai antrenat bine.
— Ştiu. Şi acuma înţeleg de ce. Nu pentru că îmi doream să înceapă Jocul Final sau pentru că îmi păsa de profeţie, care mi se părea greu de crezut. Ci pentru că voiam să te protejez. Fuseseşi aleasă şi voiam să-ţi ofer instrumentele de care vei avea nevoie ca să supravieţuieşti, fie că profeţia se împlinea sau nu. Dar uite că am avut noroc…
— Mda, am avut noroc.
Jago iese din centrul de primire şi le face semn că totul e în regulă.
Simon îşi ia fiica de mână:
— Am venit aici să iau arma, Sarah. Arma despre care povestesc legendele, cea pe care ne-au dat-o Creatorii şi ne-au învăţat cum s-o folosim. Mama ta şi cu mine ne-am gândit că, dacă vrem să-i protejăm în continuare pe cei dragi, avem nevoie de armă.
— Ei, nu mai spune, răspunde Sarah.
Simon nu înţelege.
— Nu te supăra, tată, dar să ştii că noi tot pentru armă am venit. Dacă o să dăm nas în nas cu un Creator – ceea ce e destul de probabil să se întâmple –, atunci şi noi o să avem nevoie de ea.
Simon zâmbeşte uşor:
— *Chiar* te-am antrenat bine.
Jago ciocăne în geamul pasagerului. Simon îl deschide şi olmecul se apleacă înăuntru:
— Aţi terminat de povestit?
— Oarecum, răspunde Sarah.
Jago se uită la Simon:

— Ne ajuţi, *señor* Alopay?

Simon întinde mâna şi strânge afectuos umărul lui Sarah. Dar în clipa următoare, zâmbetul îi dispare de pe buze şi ochii i se întunecă:

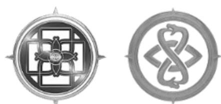
— Să mergem să luăm arma.

Eveniment 17[34]

[34] https://goo.gl/b1GIbn

Aisling Kopp, Pop Kopp, kepler 22b

SEEDRAK SARE’EN, ORBITĂ GEOSINCRONĂ ACTIVĂ DEASUPRA POLULUI NORD MARŢIAN

Ssssssup!

Aisling nu vede, dar aude.

Capul i se învârte, pleoapele îi flutură, muşchii coapselor îi tresar şi are pumnii încleştaţi. Corpul îi e uşor şi simte de parcă ar fi cu capul în jos. Stomacul i se contractă, iar Aisling încearcă să aplece capul ca să verse, dar tot corpul ei – care e întins, cu mâinile lipite de coapse – este complet imobilizat.

Dar voma oricum i se ridică în gâtlej. Ultima ei masă, plus nişte caju, apă şi fiere. Mai ales fiere. Dar voma nu i se împrăştie pe cămaşă, pe pantofi sau pe faţă. Nu-i rămâne pe buze, nu trebuie s-o şteargă cu limba, nu i se blochează în nas, nici nu îi rămâne în păr. Aisling îşi dă seama că zgomotul de aspiraţie pe care l-a auzit la început a fost produs de absorbţia vomei. Îşi dă seama că faţa îi e acoperită cu ceva – o mască, nişte piele, un dispozitiv, nu-şi poate da seama. Încearcă să întoarcă capul, dar nu poate. Încearcă să-şi mişte picioarele, dar nu poate. Încearcă să ţipe, dar nu poate. Intenţia există, neuronii îşi descarcă impulsurile electrice, sinapsele funcţionează, axonii şi dendritele transmit semnalul, creierul ei transformă dezorientarea în frică, dar corpul îi rămâne nemişcat, nu se produce nicio reacţie de tipul „fugi sau luptă”.

Pentru că nu poate.

Nu există decât corpul ei, mintea ei înceţoşată, întunericul şi frica ei.

Şi iarăşi fiere.

Ssssssup!

A dispărut.

Corpul îi e străbătut din cap până-n picioare de un impuls electric. Îl simte mai ales în degetele de la picioare, în spatele

genunchilor, sub tricepşi, apoi la baza gâtului şi pe vârful limbii. Are un acces de sinestezie care face ca impulsul să se asocieze cu senzaţii de culoare şi gust. Mai întâi un albastru intens şi strălucitor care se revarsă dinspre margini şi înaintează spre centru, înghiţind totul. Albastrul e brăzdat apoi de nişte fâşii înguste şi roşii, apoi violet şi portocaliu, iar în cele din urmă apare o pată verde care acoperă toate celelalte culori. În timp ce cortexul ei vizual este copleşit de acest caleidoscop, papilele gustative îi sunt asaltate de un val de dulceaţă lăptoasă. I se face greaţă şi vomită ce i-a mai rămas în stomac.

Ssssssup!

Aisling îşi mişcă limba şi simte că e blocată de ceva, că nu poate ajunge la dinţi sau la gingii, şi îşi dă seama că i-a fost introdus un tub în gură şi că are limba înăuntrul tubului. Înghite şi simte o extensie a tubului în gâtlej.

Şi în mintea ei se naşte un gând – primul care nu are legătură cu corpul ei, cu simţurile sau frica ei.

Unde mă aflu?

O vreme, nu-şi dă seama unde ar putea fi. Îşi aminteşte foarte bine ce s-a întâmplat în Mongolia: vaporizarea lui Marrs, ultima grenadă trasă de Jordan, faţa calmă a keplerului – care nu era 22b –, aerul îngheţat care a învăluit-o... Însă după aceea nu-şi mai aduce aminte nimic. Aisling n-are niciun dubiu că e prizonieră, dar unde şi ce anume este celula ei?

Găseşte începutul unui răspuns când, în cele din urmă, zăreşte ceva în întuneric. La câteva picioare de faţa ei, lumina se schimbă, şi Aisling distinge contururile înceţoşate ale unui tavan. E curbat şi reflectorizant şi are un aspect lichid. E brăzdat de puncte luminoase albe şi galbene, iar Aisling distinge pe suprafaţa lui un smoc roşiatic şi o pată albastră lunguiaţă, ca o siluetă într-o oglindă deformantă. O reflexie. Aisling mijeşte ochii prin pelicula care îi acoperă faţa şi îşi dă seama că smocul roşu e părul ei, iar pata lunguiaţă ca un tub e corpul ei, înfăşurat într-un material necunoscut.

Încearcă din nou să se mişte, dar nu poate. Nu atât pentru că e imobilizată, ci pentru că trupul ei pur şi simplu nu răspunde. Îşi poate mişca degetele de la picioare, limba şi globii oculari, însă nu foarte bine.

Se străduieşte să se uite de jur împrejur şi, în cele din urmă, vede că, la ceva distanţă în stânga ei, mai este o siluetă al cărei

cap e alb, nu roşu. Trebuie să fie Pop. Aisling e copleşită de frică, dar în acest moment simte şi un strop de uşurare. Nu e complet singură. Pop nu e mort. Sau, dacă a murit, corpul lui e intact.

Poate că şi eu sunt moartă, îşi spune în sinea ei. *Oricum, sunt ca şi moartă.*

Nu se mai vede nimic altceva. Trec câteva minute sau câteva ore, poate chiar câteva zile – nu-şi poate da seama. Petele de culoare de pe tavan se schimbă din când în când, ca un vis psihedelic. Ceva vine prin tubul din gura ei, trece peste limbă fără să lase niciun gust şi îi intră direct în stomac. Mâncare. Corpul continuă să-i fie străbătut de impulsuri electrice. E neputincioasă şi îi e frică, dar încearcă să se obişnuiască cu situaţia ei. Ce altceva ar putea face? Prin minte îi trec tot felul de gânduri şi din când în când îşi pierde cunoştinţa, iar apoi…

Apoi…

Apoi…

Ochii i se deschid brusc şi, în loc să vadă tavanul sau peretele, vede faţa inconfundabilă a lui kepler 22b – albastră, suplă şi rece.

Extraterestrul îşi face de lucru deasupra corpului ei, umblând la nişte comenzi nevăzute. Ochii lui negri sunt inexpresivi, iar gura, întredeschisă. Aisling încearcă să scoată un sunet, dar e inutil, kepler 22b nu face niciun zgomot.

Extraterestrul îşi termină treaba şi se îndreaptă de spate, aparent mulţumit. Lui Aisling iarăşi i se înceţoşează mintea. A fost injectată cu ceva. Gustul greţos de dulce revine, kepler 22b se întoarce şi vorbeşte – ba nu, nu vorbeşte, gândeşte. Aisling nu îl aude vorbind o limbă, ci îi recepteează direct ideile, limpezi şi perfect inteligibile.

E puternică. Iar bunicul rezistă. Amândoi au supravieţuit transportului. Sperăm ca şi ceilalţi doi să supravieţuiască. Sper să ne putem recupera arma.

Nu e nicio problemă că avem ostatici mai mulţi Jucători, netinimule.

Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Simon Alopay

MOVILA CĂLUGĂRILOR, COLLINSVILLE, ILLINOIS, STATELE UNITE

Sarah şi Jago merg în urma lui Simon pe potecile îngrijite care ocolesc colinele mai mici de la sud de Movila Călugărilor, apoi o iau pe un drum care traversează un pâlc de copaci de esenţă tare cu frunziş bogat. Toţi trei poartă măşti de gaze şi ochelari de protecţie şi sunt înarmaţi cu câte o mitralieră M4 – a lui Jago are şi lansator de grenade M203 – şi câte un cuţit.

Simon se uită pe o mică hartă plastifiată de mărimea unui card de credit. E miezul zilei, dar pare o seară înnorată, cu orizontul întunecat de o furtună care ori stă să vină, ori tocmai a trecut. Deşi soarele e deasupra lor, discul lui galben e acoperit de gazele şi cenuşa împrăştiate în aer. Luminile caselor şi ale clădirilor din depărtare sunt stinse, semn că încă n-a revenit curentul. Cu siguranţă sunt oameni acolo, dar sunt debusolaţi şi stau ascunşi înăuntru, aşa că cei trei Jucători în Jocul Final sunt singuri.

Ceea ce îi place lui Sarah. S-a săturat de oameni pe ziua asta.

Merg jumătate de milă spre sud şi ajung la calea ferată Conway care se întinde de la est la vest. Pe şine nu e niciun vagon. Trec peste şine şi ies din perimetrul Parcului Naţional, apoi pornesc în pas alert pe un câmp denivelat, călcând pe stratul de cenuşă depus după erupţia Yellowstone-ului. Niciunul nu spune nimic. Jago se uită de jur împrejur ca un vultur, iar Sarah se uită la Jago. Are încredere în privirea lui ageră, dar nu ştie ce crede despre Revolta Cahokiană de care a aflat de la înţeleapta olmecă. Sarah speră că nici nu se gândeşte la ea. Au venit aici cu o treabă, nu ca să discute despre istoria străveche a seminţiei cahokiene.

Trec pe lângă câţiva arţari scunzi şi ocolesc câteva movile năpădite de vegetaţie care aparţineau oraşului precolumbian

care a înflorit pe vremuri în câmpia aluvială a Mississippiului. Împreună cu Movila Călugărilor, cele 109 coline din zonă alcătuiau centrul unei metropole prospere, la fel de mari şi de populate ca oricare din cele două Americi, de la strâmtoarea Bering până la capul Horn. De fapt, oraşul care se întindea în jurul acestor coline avea la apogeul său 40.000 de locuitori, fiind cel mai mare oraş din istoria Americii de Nord până când a fost depăşit de Philadelphia, la mijlocul anilor 1.780, la multă vreme după ce dispăruse orice urmă a culturii cahokiene.

La multă vreme după ce secretele seminţiei lor fuseseră mutate, împrăştiate şi ascunse de privirile indiscrete ale europenilor şi ale altor clanuri de amerindieni.

La multă vreme după ce cahokienii se retrăseseră ca să fie mai bine pregătiţi pentru Jocul Final.

— Mai bine de jumătate dintre movile sunt incluse în Parcul Naţional, spune Simon, oprindu-se într-un petic de iarbă înaltă până la brâu.

Se întoarce în semicerc şi îşi pune harta într-un buzunar de la piept. Vocea îi e estompată de masca de gaze.

— Restul sunt împrăştiate în afara Parcului. Cea pe care o căutăm e atât de tocită, încât e foarte greu de găsit.

Trage în jos brăţara metalică pe care o are pe antebraţ şi o scoate de pe mână, apoi o plimbă în semicerc în faţa lui, ca un căutător de apă.

Dinspre nord bate un vânt rece. O burniţă murdară la stropeşte ochelarii şi hainele. Sarah tremură simţind vântul pe o porţiune descoperită a gâtului. Încă un trăsnet loveşte în apropiere de Movila Călugărilor. Se întorc cu toţii într-acolo, dar nu e decât un trăsnet. Simon continuă să caute movila ascunsă. Ghidat de brăţară, înaintează cu paşi mici, măsurând distanţa cu grijă.

Sarah şi Jago îl urmează la câţiva metri în spate. Din senin, Jago spune:

— Bineînţeles că Sarah mi-a povestit de arma asta, *señor* Alopay. Dar sunt foarte curios.

— Ce vrei să ştii? întreabă Simon, concentrându-se în continuare asupra brăţării.

La dracu'! îşi spune Sarah. Vârfurile copacilor de pe cealaltă parte a şinelor se leagănă şi se înclină în direcţia lor. Burniţa se transformă într-o ploaie uşoară. Îşi desface o şapcă de la

centură şi îşi acoperă cu ea părul vopsit negru, trăgând cozorocul mult în jos ca să-şi protejeze ochelarii de stropi. *Te rog să nu-i spui,* se gândeşte în sinea ei.

— Ce face mai exact? întreabă Jago. Şi de ce a ascuns-o seminţia voastră? De ce n-aţi păstrat-o ca s-o folosiţi? Noi, olmecii, asta am fi făcut dacă am fi primit un asemenea dar.

Simon face o pauză şi se apleacă spre Jago:

— Seminţia noastră a îngropat-o pentru că e puternică, Jago Tlaloc. În cărţi se zice că poate să aprindă cerul. Şi că poate să omoare Creatori. A încercat vreodată seminţia mea să facă asta? Din câte ştiu, nu. Şi, sincer să fiu, nici nu ştiu dacă există cu adevărat sau dacă funcţionează. A fost îngropată acum multă vreme. Cât despre *motivul* pentru care au ascuns-o strămoşii mei, cred că au făcut-o pentru că le era teamă de ea. Era o armă care le aparţinea Creatorilor. Şi înţelept era să te temi de Creatori. Sunt sigur că şi seminţia ta se teme de ei.

— Bineînţeles, spune Jago. Dar cum au pus cahokienii mâna pe armă? Au furat-o?

Sarah întinde mâna şi îi dă un bobârnac peste ureche, iar Jago tresare şi îi aruncă o privire care vrea să spună: *Bine, am înţeles!*

Simon se opreşte din nou:

— Tot ce ştiu e că ar trebui să fie îngropată… aici!

Simon face o mişcare de prestidigitator şi, sub ochii lor, brăţara de metal se ridică în palma lui, sprijinită pe muchia ei subţire, ca şi când ar fi susţinută de forte invizibile.

Simon se aşază într-un genunchi şi bagă mâna în iarba groasă, despărţind-o ca pe firele de păr.

— Daţi-mi o mână de ajutor, spune Simon. Indiciul e o piatră alungită de forma unui ochi, mare cam cât un pumn. Inelul din mâna mea e un fel de cheie care deschide orice încăpere din oraşul străvechi. De aici şi de acolo, face el semn cu capul către nord, spre Movila Călugărilor.

Sarah se lasă în genunchi la mică distanţă de Simon. Jago face şi el acelaşi lucru un pic mai încolo. Lui Sarah i s-au aburit ochelarii, aşa că îi ridică pe şapcă. Îşi plimbă mâna teafără prin iarbă şi peste pământ.

Caută cu toţii câteva minute, dar nu găsesc nimic.

Jago se ridică şi se uită de jur împrejur. Nu se vede nimeni. Ploaia murdară – probabil acidă şi toxică – nu dă semne că s-ar

domoli, iar dinspre nord continuă să bată un vânt rece.

— Sigur e aici, *señor*?

— Sigur, spune Simon. În ziua când s-a desemnat un alt Jucător în locul meu, tata m-a adus în locul ăsta şi mi-a arătat piatra. Nici el nu ştia mare lucru despre armă, doar că e îngropată aici şi că trebuie dezgropată în împrejurări extreme.

— Cu alte cuvinte, dacă începe Jocul Final, intervine Sarah.

— Da, cam asta era ideea. Am văzut piatra şi ne-am întors în parc. Am făcut un picnic lângă calea ferată. Am numărat vagoanele de cărbune goale care se întorceau huruind în Virginia de Vest.

Sarah înaintează şi e surprinsă când simte că genunchiul stâng i se loveşte de ceva tare. Ridică genunchiul, pune mâna şi da!

— Aici! spune ea.

A dat peste o piatră netedă – complet nelalocul ei în această parte nevulcanică a lumii – care are forma unui ochi din hieroglifele egiptene.

— Asta e! exclamă Simon.

Pune brăţara lângă piatră, îşi bagă degetele sub marginile pietrei şi o ridică. Pământul de sub ea este umed şi plin de gândaci şi viermi care se zvârcolesc şi se ascund în pământ. Dar Simon nu-i ia în seamă şi începe să sape, dând pământul la o parte şi tăind cu unghiile câţiva viermi ghinionişti. După un minut, pe fundul gropii de 12 inchi apare încă o piatră netedă şi neagră. Ploaia se înteţeşte. Cenuşa care acoperă totul se scurge de pe frunze, de pe iarbă şi de pe hainele lor. Stropii îl ajută pe Simon să cureţe piatra, iar Sarah vede că pe suprafaţa ei e o crestătură rotundă, adâncă de vreo doi inchi.

O crestătură în care brăţara poate intra perfect.

Simon bagă brăţara în crestătură, apoi o apucă cu degetele şi o răsuceşte 37 de grade. Se aud un clic şi un şuier. Simon ia mâna de pe inel şi se dă la o parte.

Dar nu se întâmplă nimic.

Sarah vede o mişcare cu coada ochiului şi, în mod reflex, pune mâna pe puşcă, îndreptând-o spre şine şi spre copacii bătuţi de ploaie.

— Ce-i? o întreabă Simon şi Jago.

Sarah mijeşte ochii:

— Mi s-a părut că văd ceva, dar e… E doar vântul prin copaci.

Îşi întorc cu toţii atenţia spre piatra din groapă.

— De ce nu…? dă Jago să spună, dar e întrerupt de un huruit care se aude de sub ei.

Toţi trei se dau înapoi. Sarah şi Jago îşi amintesc cu teamă ce s-a întâmplat la Stonehenge, cum s-a transformat şi s-a înălţat monumentul străvechi în jurul lor după ce a fost activat de disc, cum a fost strivită Chiyoko în mod accidental.

Dar de data asta nu se întâmplă ceva atât de dramatic. Huruitul ţine câteva clipe şi, în locul unei monstruozităţi de sticlă şi piatră, din pământ se ridică o simplă coloană neagră. Are şapte picioare înălţime şi un diametru de trei picioare, iar în vârful ei e înfiptă brăţara.

Din locul unde s-au retras cei trei, coloana pare compactă, fără nicio nişă sau uşă în spatele căreia s-ar afla arma străveche.

Simon ocoleşte coloana, plimbându-şi degetele pe suprafaţa ei sticloasă. Când ajunge pe cealaltă parte, face ochii mari şi scoate un sunet de uşurare şi de uimire, în acelaşi timp.

Sarah şi Jago se duc lângă el. Coloana are o nişă acoperită cu un panou de sticlă. Simon pune mâna pe geam şi panoul se deschide, dând la iveală un obiect de metal de mărimea unui pumn, care seamănă cu un bulgăre inform de argilă. Singurul indiciu că ar putea avea o funcţie sunt trei găuri de grosimea degetelor înşirate pe o parte şi o adâncitură pentru degetul mare în partea de sus.

Simon o ridică, introducându-şi degetele cu grijă în găuri. Se potriveşte perfect în mâna lui.

— Seamănă mai degrabă cu un prespapier, nu cu o armă mortală, spune Jago.

Simon îndepărtează obiectul de Jucători, îl îndreaptă spre pământ şi loveşte cu degetul mare în adâncitura din partea de sus, aşteptându-se să funcţioneze ca un buton sau un trăgaci. Dar nu se întâmplă nimic.

Jago ridică din umeri, apoi întinde mâna deasupra coloanei şi scoate brăţara din adâncitură.

— Am găsit ce căutam, deşi habar n-avem ce e, spune el uşor dispreţuitor. Acuma haideţi să căutăm Cheia Soarelui şi să plecăm de aici. În curând o să trebuiască să luăm legătura cu ceilalţi, Sarah.

În timp ce vorbeşte, coloana de piatră se retrage în pământ.

Tocmai când Sarah Alopay vrea să spună că e de acord cu el, aerul devine foarte rece. O prezenţă invizibilă trece pe lângă ea, iar Simon se răsuceşte brusc şi e aruncat la pământ. „Arma” Creatorilor îi e smulsă din mână şi se rostogoleşte în iarbă. Jago şi Sarah îşi ridică puştile, dar nu ştiu în ce direcţie – sau în ce – să tragă. Se învârt pe loc, se uită în toate părţile. Sarah strigă: „Tată!”, Simon geme, iar Jago strigă: „Acolo!”

Sarah se uită în direcţia indicată, neştiind la ce să se aştepte, iar Jago trage trei focuri. Spaţiul dintre ei se unduieşte, apoi se întunecă şi, de nicăieri, apare ceva ca o plasă care prinde gloanţele lui Jago. Apoi plasa se repede spre el şi îi înhaţă braţele, pieptul şi faţa. Pielea i se face albastră şi, într-o fracţiune de secundă, tot corpul îi este înfăşurat în acest giulgiu subţire. Jago îşi pierde cunoştinţa şi se prăbuşeşte ca un copac tăiat.

Creatorul! îşi spune Sarah cu disperare.

Simon geme din nou, întinzând mâna spre ea.

Cahokiana se aruncă într-o parte, ferindu-se de o a doua plasă, care trece la doar câţiva inchi pe lângă ea. Sarah aterizează şi alunecă pe noroi, iar masca de gaze i se răsuceşte spre tâmplă, strivindu-i urechea. Vede bucata de metal la mai puţin de un picior distanţă, se repede într-acolo şi pune mâna pe ea. Degetele i se potrivesc perfect în găuri, iar degetul mare i se încinge aproape insuportabil când îl aşază în adâncitură. Cotul îi înţepeneşte şi îşi simte umărul ca pe o perniţă în care sunt înfipte o mie de ace. O doare şi braţul rănit, care îi atârnă în faşă. Se răsuceşte pe spate şi ridică arma în faţă, ţintind în lungul braţului. Se uită clipind la obiectul din mâna ei. Nu mai e o bucată de metal, ci o ţepuşă de aproape trei picioare care porneşte din dreptul degetului ei mic. În ciuda lungimii pe care a căpătat-o brusc, ţepuşa e uşoară ca un fulg. Aerul vibrează din nou şi o nouă plasă ca un giulgiu se deschide dintr-un punct de deasupra ei şi se împrăştie în aer ca o pată de cerneală. Sarah strânge toată mâna în jurul armei şi rămâne cu ochii deschişi, gândindu-se la ce ar vrea să facă ţepuşa – să dea Creatorul la iveală şi să-l omoare. Ţepuşa străluceşte, colorându-se în gri şi galben, iar în vârful ei apare un disc subţire de lumină. Discul scânteiază o milisecundă şi o rază de lumină ţâşneşte până la nori şi dincolo de ei. Plasa ca un giulgiu e spulberată într-o mie de bucăţele, risipindu-se în vânt, iar în spatele ei, cam la şapte

picioare deasupra pământului, un obiect de mărimea unui pepene cade într-o parte şi aterizează la picioarele lui Sarah.

În faţa cahokienei apar fâşii dintr-o siluetă. Echipamentul de camuflaj pe care îl foloseşte creatura s-a defectat. Sarah distinge un corp uscăţiv şi palid. Are capul retezat şi se prăbuşeşte. Când atinge pământul, devine complet vizibil, iar Sarah nu mai are niciun dubiu că a murit.

— URA! *Ura!* Du-te dracului! înjură ea. Duuuuu-te draaaacului!

Se ridică repede în capul oaselor, îşi scoate mâna din faşă şi îşi dă jos şapca, masca de gaze şi ochelarii. Se ridică în genunchi, răsucind arma de jur împrejur, căutând o altă ţintă, dar nu mai găseşte niciuna, iar obiectul din mâna ei îşi recapătă forma inofensivă.

Sarah gâfâie, cu respiraţia precipitată de adrenalină, bucurie şi uluire, dar mai ales bucurie.

L-am omorât.

L-am omorât pe kepler 22b.

Izbucneşte într-un hohot de râs – un râs din toată inima – şi se apropie de Jago. Trage de giulgiu, care este extrem de rece. Materialul foşneşte şi pârâie în timp ce Sarah îl dă la o parte, iar după ce îl scoate cu totul din el, Jago clipeşte şi îşi recapătă cunoştinţa.

Cahokiana îl ia în braţe şi îi sărută toată faţa: buzele, cicatricea, nasul, ochii care clipesc. Se îmbrăţişează cu stângăcie pe pământ, fără ca Sarah să dea drumul din mână bucăţii de metal, care s-a dovedit a fi o armă în toată regula.

Ploaia s-a înteţit, dar lui Sarah nu-i pasă.

— L-am omorât, şopteşte ea, cu buzele lipite de pielea catifelată a urechii lui. L-am omorât, Jago.

Olmecul zâmbeşte, dar privirea îi fuge într-o parte:

— Şi tatăl tău?

Sarah se uită peste umărul lui Jago şi îl vede pe Simon ridicându-se în coate şi încercând să-şi dea seama ce s-a întâmplat.

— Pare teafăr, spune ea.

Îl sărută încă o dată, cu un zâmbet larg pe buze, apoi sare în picioare şi se duce lângă Simon. Chiar *este* teafăr. Simon râde. Se îmbrăţişează. Apoi, în următoarele minute, îşi trag sufletul, beau apă şi îşi verifică armele. Sunt fascinaţi de cadavrul extraterestrului şi de capul lui retezat. Sarah şi Jago nu se pun

de acord dacă e într-adevăr kepler 22b, pentru că nu arată exact aşa cum şi-l amintesc, dar Simon intervine pe un ton relaxat:

— Contează?

Nu, nu contează.

Au găsit arma. Funcţionează şi poate să omoare Creatori.

Iau capul extraterestrului, îl bagă într-o pungă de plastic şi îl pun în rucsacul mare al lui Jago. Dau foc la cadavru cu o grenadă incendiară, iar după ce se asigură că arde, pornesc spre nord, cu flăcările în spatele lor şi cu un sentiment de victorie în suflet. După o oră, intră în monumentul cahokian, găsesc încăperea stelată şi caută Cheia Soarelui. Simon e convins că nu-i acolo. Va trebui să meargă mai departe, să caute în următorul monument. Ies din încăpere şi urcă, urcă, urcă, iar când ajung afară, Sarah şi Simon intră în Fordul vechi, ciuruit de gloanţe şi pătat de sânge, iar Jago încalecă pe Harley.

Se întorc la avion. Vor sta de vorbă cu ceilalţi Jucători. Vor primi noi instrucţiuni. Poate se vor întâlni cu ei undeva. Sau poate vor porni către La Venta, după cum au plănuit iniţial.

Sau aş putea merge acasă s-o văd pe mama, îşi spune Sarah după ce fac plinul şi urcă în avion. Jago se aşază în scaunul pilotului, accelerează pe pistă şi decolează, iar Sarah, cu capul sprijinit pe umărul lui Simon în cabina pasagerilor, ţinându-l de mână cu mâna teafără, spune în şoaptă:

— Sau aş putea merge acasă…

După câteva minute, cu mirosul părului ud al tatălui sau în nări, Sarah adoarme şi visează ce ar putea să se întâmple mai departe.

An Liu, Nori Ko

APROAPE DE COORDONATELE 34.36226, 108.640262, HUZEHUN, CHINA

Nori Ko virează de pe o autostradă cu şase benzi, pustie, şi intră cu Defender-ul pe un drum de pământ. Şi autostrada, şi drumul traversează terenuri agricole cultivate cu porumb, soia şi cartofi. Spre est şi sud se vede peisajul semiindustrial al Xi'anului: turnuri de apă şi un păienjeniş de cabluri care se întinde peste staţii electrice secundare, clădiri impersonale şi coşuri de beton înalte care scuipă fum şi abur.

Pe acest fundal, se înalţă piramidele străvechi, dominând peisajul ca nişte dragoni pe jumătate adormiţi. Spre deosebire de Marea Piramidă Albă, aceste construcţii se află în câmp deschis. Sunt câteva zeci împrăştiate în tot Xi'anul, transformând această regiune într-un vast cimitir al împăraţilor străvechi ai Chinei.

Mormântul spre care se îndreaptă An Liu şi Nori Ko aparţine unui împărat al dinastiei Han pe nume Zhao, care a trăit doar până la douăzeci de ani şi a domnit doar treisprezece ani, între 87 şi 74 î.Hr. Rolul oficial al piramidei este cel de mormânt, dar pe lângă acesta, mai deţine unul, care are legătură cu Jocul Final şi este mult mai important decât cel de loc de odihnă al unui rege-copil de mult uitat.

Nori Ko merge câteva sute de metri către nord, spre piramida cea mai apropiată, care nu prea mai seamănă a piramidă. Seamănă mai degrabă cu un deal tocit, brăzdat de poteci mărginite de ierburi sălbatice. E un obiectiv cu valoare culturală, aşa că, oficial, e protejat de către guvernul chinez, dar nu e prevăzut cu un centru de primire sau cu parcare pentru turişti şi nici nu e împrejmuit. În schimb, la baza vestică a colinei, e un teren presărat cu sticle de plastic, pungi şi ambalaje de mâncare, iar un câmp de porumb se întinde chiar până lângă

piramidă.

Nu se vede nicio maşină, ceea ce îl încântă pe An. Aproape că i-o spune lui Chiyoko, care vorbeşte des în ultima vreme, spunându-i tot felul de lucruri plicticoase, precum *Rămâi, Respectă viaţa* sau *Lasă de la tine,* iar apoi lucruri care contrazic aceste drăgălăşenii, precum *Fără milă, Ia cheile* sau *Răzbună-mă.*

An – *TREMURĂclipeşte* – An – *TREMURĂTREMURĂ* – An şi Nori Ko coboară din Defender. Shangul îşi muşcă buza de jos ca să nu scoată niciun zgomot. Vrea să vorbească cu Chiyoko, dar ştie că asta ar face-o pe Nori Ko să-i pună întrebări.

An îşi vede faţa reflectată într-un geam al maşinii. Părul foarte scurt, lacrima tatuată, ochii duşi în fundul capului, buzele subţiri şi roşii.

Aproape că am ajuns, Chiyoko, îşi spune în sinea lui.

Dar Chiyoko nu-i răspunde.

An îşi verifică armele, muniţiile şi bombele artizanale, apoi îşi pune pe umăr *katana* lui Nobuyuki.

Acelaşi lucru îl face şi Nori Ko. Îşi verifică armele, îşi pune cuţitele în teci şi îşi aranjează hainele. Are o expresie hotărâtă şi dură. An s-a obişnuit cu ea de-a lungul călătoriei prin India şi, cu toate că au trecut doar câteva zile, deja se gândeşte la ea ca la o parteneră de nădejde.

— Mă bucur că Chiyoko te-a trimis la mine, Nori Ko, spune el.

Nori Ko se opreşte. E prima oară când An dă dovadă de recunoştinţă, ba e chiar amabil cu ea.

— Şi eu mă bucur, spune ea cu un uşor zâmbet, apoi bagă o magazie în puşcă şi trage de încărcător. Acuma hai să punem mâna pe cheile alea.

Îi face cu ochiul, se îndepărtează de maşină şi trânteşte portiera. O ia înainte, iar An porneşte în urma ei. Trec pe lângă un altar îngrijit de la baza piramidei, în care se află o mică placă cu numele împăratului Zhao şi cu anii scurtei lui domnii. În altar e şi un buchet de flori ofilite şi cioturile câtorva beţişoare de tămâie arse, lăsate fără îndoială, de vreun ţăran superstiţios care crede în bunăvoinţa sau în mânia duhurilor din partea locului.

An şi Nori Ko înaintează pe drumul de pământ. Shangul observă pentru prima oară că pe faţa nordică a colinei creşte un pâlc de ginkgo biloba – ar putea fi ascunzătoarea perfectă

pentru intrarea în acest monument uitat din altă epocă.

Nu au mult de urcat – movila are 30 de metri înălţime –, iar Nori Ko ajunge prima în vârf. Dar odată ajunsă acolo, înlemneşte o clipă şi se aruncă la pământ, răsucindu-şi puşca într-un arc de 45 de grade. An verifică flancurile. Un camion trece pe autostrada care duce spre vest, iar dincolo de ea, în mijlocul câmpurilor, se înalţă o altă piramidă străveche.

An se întinde pe burtă şi se târăşte milităreşte până în spatele lui Nori Ko.

— Ce-i? şopteşte el.

— E o maşină parcată pe cealaltă parte a piramidei.

— Şi oameni?

Nori Ko clatină din cap, iar An se strecoară până lângă ea şi se uită peste muchia colinei. Maşina e un Fulwin albastru-închis de ultimă generaţie, care nu se remarcă decât prin faptul că nu e prăfuită sau uzată.

— E închiriată, spune el. De la aeroport.

Şi face semn spre nord-est.

— Să mergem, spune Nori Ko. Ne acoperim unul pe altul, stăm la patru metri distanţă. O iau înainte. Ştiu unde e intrarea. Şi nu mai vorbim.

TREMURĂCLIPEŞTETREMURĂclipeşteclipeşteTREMURĂ.

Nori Ko se ridică pe vine şi îşi îndreaptă puşca spre pâlcul de copaci. An se ridică şi el. Se distanţează la câţiva metri unul de altul. An îşi îndreaptă puşca în aşa fel încât să acopere partea din faţă a lui Nori Ko, iar ea îşi îndreaptă puşca în aşa fel încât să-i acopere lui partea din faţă. Dacă se iveşte cineva şi încearcă s-o ia prin surprindere pe Nori Ko, îl omoară An. Dacă încearcă cineva să-l surprindă pe An, îl omoară Nori Ko.

CLIPEŞTEtremurătremură.

An vede mişcare şi îşi întoarce puşca spre Nori Ko, punând degetul pe trăgaci, dar nu trage. Nori Ko îl înţelege greşit, crezând pentru o clipă că a luat-o la ţintă pe ea, aşa că îşi întoarce şi ea puşca spre el, dar îşi dă seama repede că s-a înşelat şi îşi coboară Beretta.

— Scuze, şopteşte ea.

Clipeşteclipeşteclipeşte.

O veveriţă ţipă şi se învârte în jurul unui trunchi, apoi dispare printre crengile de deasupra. An o urmăreşte cu puşca, apoi revine la poziţia iniţială, acoperind-o pe japoneză. Face un pas în

faţă. Nori Ko îşi cere încă o dată scuze în şoaptă.

Au început să coboare panta dealului, croindu-şi drum printre copaci. După zece metri, Nori Ko ridică un pumn şi amândoi rămân ţintuiţi locului. Au ajuns la marginea unei porţiuni cu iarbă, şi un copac gros îi blochează vederea lui An. Nori Ko îi face semn să rămână acolo, apoi o ia din loc, păşind cu multă grijă. Shangul o zăreşte printre copaci, rotindu-şi Beretta de jur împrejur.

După câteva clipe Nori Ko reapare între două trunchiuri, cu puşca strânsă la piept şi îndreptată în jos. Are o mină îngrijorată şi îi face semn să se apropie.

Shangul porneşte cu grijă spre ea. În luminişul unde îl aşteaptă japoneza, se înalţă până la înălţimea taliei un fel de pinten uriaş din obsidian. În jurul lui, pământul e reavăn, ca şi când piatra ar fi crescut din versantul dealului. An înclină capul şi vede că una dintre laturi a fost tăiată, dând la iveală o gaură prin care se poate strecura un om.

— Sunt şi trepte, îl previne ea. Îmi pare rău, An, dar cred că nabateanul deja a ajuns aici.

An tremură, se clatină, genunchii i se înmoaie, capul începe să-i zvâcnească, dar prin iureşul din corpul lui aude vocea ei:

E în regulă, iubire.

TREMURĂtremurăTREMURĂtremură.

E în regulă, iubire.

ClipeşteclipeşteCLIPEŞTEclipeşte.

E în regulă.

TremurăCLIPEŞTE.

Iubire.

An îşi muşcă marginile limbii. Ticurile se opresc. Ochii i se umezesc. Durerea e plăcută.

— Ba nu e în regulă, An, spune el.

Nori Ko se uită la el confuză, dar nu zice nimic. Nu-i plac ticurile lui şi nici că vorbeşte cu el însuşi.

TREMURĂclipeşteclipeşte.

Încă poţi să-l omori, iubire.

Tremură.

Ia-o din loc! îl imploră Chiyoko.

— E în regulă, spune el calm, apoi ridică privirea şi vede vârfurile copacilor profilându-se pe cer ca nişte vârfuri de săgeţi. Încă n-a câştigat. Ne-am fi dat seama.

— Bine, dar hai să fim siguri, spune Nori Ko.

An ridică puşca şi trece pe lângă ea.

— Încă poţi să-l omori, spune el.

— Bine, răspunde japoneza. Dar nu vrei să-l omori *tu?*

— Ba da. Asta am vrut să spun.

Ocoleşte piatra şi coboară sub pământ, iar Nori Ko porneşte în urma lui.

— Încă poţi să-l omori, iubire, spune el.

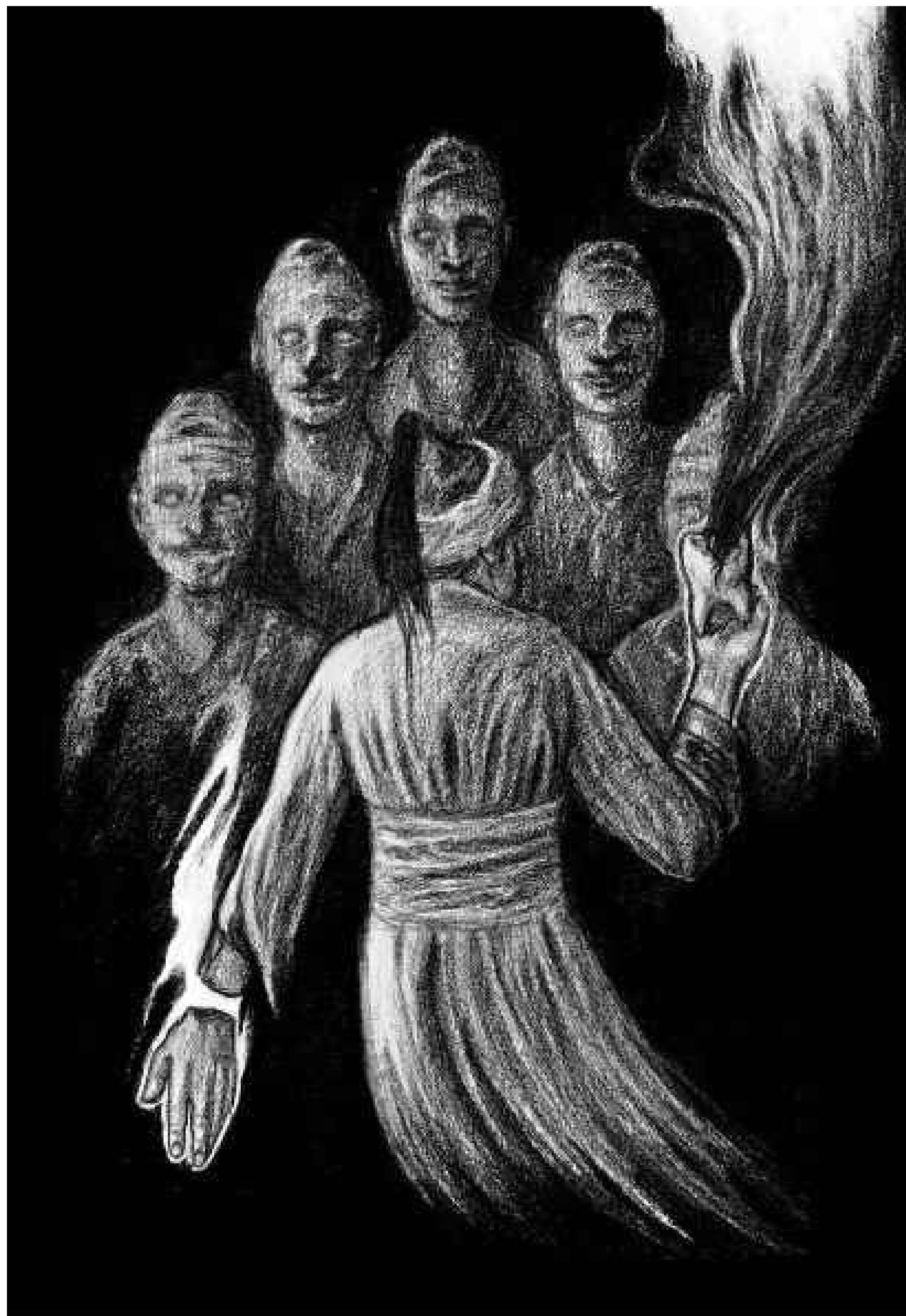
Nori Ko nu ştie ce să creadă. Oare şi-a pierdut controlul tocmai acum, când sunt atât de aproape de sfârşit?

Speră din tot sufletul că nu.

Are nevoie de el. Şi el are nevoie de ea.

Nu-şi poate pierde controlul.

Nu încă.

kepler 22b

CAMERA DE TELEPORTARE DE LA BORDUL NAVEI SEEDRAK SARE'EN, ORBITĂ GEOSINCRONĂ ACTIVĂ DEASUPRA POLULUI NORD MARŢIAN

Keplerul e singur în cameră, uitându-se la arcada goală a teleportorului 2. Un netinim e mort – *mort!* –, iar celălalt e teafăr, în stază. Pe Jucătoarea La Tène şi pe bunicul ei i-a intubat şi le-a indus o semistază. Ca măsură de siguranţă suplimentară, keplerul voia să-i mai aducă pe olmec şi cahokiană, dar aceştia sunt în continuare liberi pe Pământ.

Lucru mai grav – mult, mult mai grav – este că cei doi au pus mâna pe armă.

— Era bine dacă aveam mai mulţi Jucători, spune el. Dar nu contează. Avem o Jucătoare. Şi, până la urmă, s-ar putea nici să nu fie nevoie de ea.

Pentru că acum, în întunericul teleportorului, vede sclipind silueta celui pe care îl aşteaptă.

Nabateanul. Are deja primele două chei şi e pe punctul s-o descopere pe a treia. Intră în camera stelată a monumentului shang.

kepler 22b n-a mai simţit o asemenea încântare de când a ajuns în acest cvadrant în urmă cu 15.000 de ani pământeni. De când a văzut întinderea luxuriantă a planetei albastre şi suprafaţa aridă a celei roşii.

Aproape că s-a terminat.

În câteva clipe, are să vină un câştigător, iar kepler 22b îl va premia.

Premiul lui va fi moartea.

Hilal ibn Isa al-Salt, Shari Chopra, Jenny Ulapala

-21.6268, 129.6625, ŢINUTUL YUENDUMU, TERITORIUL DE NORD, AUSTRALIA

Hilal şi Shari stau umăr la umăr în mijlocul monumentului koori. Este seară. Cerul e întunecat. Au trecut mai puţin de 24 de ore de când au întâlnit-o pe Jenny Ulapala, dar pare că au fost săptămâni. Lui Jenny îi place de ei, iar lor, deşi încă nu şi-au primit armele înapoi, le place de Jenny.

Shari, Hilal şi Jenny şi-au petrecut mare parte din ultimele 20 de ore într-o colibă, studiind cartea lui Wayland, încercând să descifreze cu ajutorul bătrânei cât mai multe despre această ultimă etapă a Jocului Final. N-a fost uşor. Cartea este organizată într-un mod care sfidează logica, aşa că înţelegerea lor asupra detaliilor Jocului este incompletă. Totuşi, acum ştiu mult mai multe decât cu o zi înainte.

Au aflat multe lucruri.

În primul rând, Jenny le-a confirmat că, pentru a încheia Jocul Final, este nevoie de cel puţin unul dintre aceste douăsprezece monumente, aşa cum credea Stella. Dar Jenny a aflat şi că în centrul acestor monumente există „Camere stelate”, care servesc un scop secundar şi – mai ales pe vremuri, când navele Creatorilor orbitau cu sutele în jurul Pământului – esenţial.

Erau centre de teleportare.

Creatorii aveau o tehnologie cu nume de nepronunţat, care exploatau ceea ce ei numeau „liniile de energie intrinseci ale Pământului”, după cum le-a explicat Jenny în dimineaţa aceea. „De ele ne folosim şi noi când ne cufundăm în Timpul visului. Noi le folosim în scopuri spirituale, dar Creatorii *pot* folosi această energie ca să călătorească.”

Jenny a aflat din carte că, în preistoria umanităţii, deşi aveau maşini de zbor care puteau să călătorească cu mare viteză şi să

transporte materiale dintr-un loc în altul al planetei, Creatorii preferau să se deplaseze cu ajutorul teleportoarelor. Pe vremuri, existau pe Pământ câteva sute de portaluri pentru teleportare – în locuri precum pagoda din Xi'an, Poarta Soarelui din Bolivia sau în Fortăreaţa Harappică din Adâncuri –, însă aceste portaluri legau între ele doar locuri de pe Pământ. Nu aveau capacitatea de a transporta Creatorii pe orbită şi înapoi pe planetă.

— Dar portalurile din camerele stelate ale celor mai vechi monumente de pe glob *aveau* această capacitate, le-a explicat Jenny. Şi o au şi în ziua de azi.

După micul dejun, Jenny a continuat să citească din carte, Hilal şi Shari ajutând-o să ia notiţe. Au descoperit multe alte lucruri importante, referitoare la subiecte variate, precum extracţia aurului, modificări genetice, neuropatologie, bioinginerie avansată, îndoctrinare religioasă şi, bineînţeles, conceperea şi organizarea a ceea ce Jucătorii au numit dintotdeauna Jocul Final.

Jenny mai are nevoie de timp – luni sau poate ani – ca să înţeleagă modul de funcţionare al Jocului, dar după câteva ore e convinsă că scopul său ultim, aşa cum a fost declarat de Creatori şi acceptat de seminţii, este fals.

După cum a observat Hilal:

— Jocul Final e doar o unealtă concepută pentru a exercita controlul asupra unei rase străine. *Noi.* Este coercitiv şi are drept menire să ne facă să acţionăm împotriva propriilor noastre interese.

— Deci Creatorii sunt ca nişte politicieni, a glumit Shari, iar Jenny a chicotit.

Pe după-amiază, când soarele deja s-a ascuns în spatele norilor, Jenny spune:

— Iată ce căutam.

Şi a pus degetul pe o secţiune a cărţii, iar Hilal şi Shari s-au aplecat să vadă.

— E despre chei, le-a explicat bătrâna.

— Zice ceva de fiica mea?

— Zice că în codul ei genetic se găseşte ceva esenţial pentru încheierea Jocului Final. Din câte înţeleg, Creatorii au ascuns o informaţie în genele seminţiilor care iau parte la Jocul Final. Şi anumiţi copii se nasc cu această informaţie de care au nevoie Creatorii. Din păcate, Alice a ta o are în micul ei sistem.

— *Trebuie* s-o găsim, doamnă Ulapala.

— Spune-mi Jenny, mami.

— Bine, Jenny.

— O vom găsi, Shari. Ţi-am promis, a spus Hilal. Dar aş vrea să ştiu, maestră Ulapala, scrie ceva şi despre a treia cheie?

— Da, e scris clar în carte, a răspuns Jenny. Şi e cât se poate de simplu, axumitule. Tu eşti cheia. Sau Shari. Sau unul dintre tovarăşii tăi: Jago, Sarah sau Aisling. Sau Adlai.

— Cheia Soarelui e un Jucător? a întrebat Shari nerăbdătoare.

— E Jucătorul care are primele două chei. În plus, există un cod în genomul Jucătorilor, un cod pe care îl aveţi cu toţii. Aşa se şi aleg Jucătorii. Dacă nu ai codul ăsta, nu poţi Juca. Pe scurt, ideea e că acest cod se combină cu informaţia din Cheia Cerului, iar când acestea sunt reunite cu Cheia Pământului într-una dintre aceste încăperi stelate, atunci Creatorul obţine lucrul pe care şi-l doreşte de la Jocul Final.

— Mi-aş dori să ştim care-i lucrul ăla, spune Shari.

— Şi eu. Până la urmă, cartea asta o să ne spună care e, atâta că am nevoie de mai mult timp s-o studiez. Dar acuma trebuie să acţionăm. Cheia Cerului e în mare pericol, mami.

Shari s-a încruntat:

— Un pericol mai mare decât ştiam noi până acum?

— Da, a răspuns Jenny. Aici scrie că la sfârşit o să moară. La fel şi Jucătorul.

— *Jenny,* e tot ce a putut spune Shari, strângând mâna zbârcită a bătrânei.

— Ştiu, mami, a încuviinţat din cap bătrâna. O vom salva. Şi ştiu şi cum am putea face asta. E un pic riscant, dar cred că putem folosi Timpul visului ca să aflăm când ajunge Micuţa Alice într-una dintre aceste camere stelate. Când aflăm unde e, deschid portalul de la monumentul koori. Am mai făcut asta de câteva ori, dar de fiecare dată mi-a fost prea frică să trec prin el, pentru că nu ştiam unde o să mă scoată. Dar acuma ştiu. Tu poţi să rămâi în Timpul visului ca să păstrezi legătura cu Micuţa Alice, în timp ce Hilal şi câţiva tovarăşi koori de-ai mei se duc acolo şi o salvează. După ce se întorc cu ea aici, închid imediat portalul şi gata, Jocul Final s-a terminat sau oricum, e ca şi terminat.

— Deci putem stabili noi ce înseamnă să câştigi, a spus Hilal.

— Exact, a răspuns Jenny.

— E sigur? a întrebat Shari.

— Asta nu ştiu, mami. Mai întâi trebuie să facem o probă. Nu vreau să ne pripim prosteşte şi să-i facem vreun rău fetiţei.

Aşa că acum sunt din nou în mijlocul monumentului koori, făcând o probă pentru misiunea de salvare a Micuţei Alice.

Jenny şi Shari stau în lotus lângă copacul din mijlocul cercului păzit de gărzile koori.

Hilal se uită la ele şi aşteaptă.

— Pregătită, mami? o întreabă bătrâna pe Shari.

— Pregătită.

— Ia-mă de mână, închide ochii şi urmează-mă.

Shari o ia de mână.

— Când îţi vezi fetiţa, să nu sari, ai înţeles? Nu uita că eşti doar o călătoare.

— Înţeleg.

Jenny strânge mâna harappicei:

— O să fie bine.

Shari dă din cap încordată, iar Jenny spune peste umăr:

— Hilal, după ce stabilim legătura, o să mă întorc şi o să testăm portalul. Shari, tu o să rămâi în Timpul visului. Prezenţa ta acolo va menţine legătura cu celălalt portal.

— Am să încerc, răspunde Shari.

— O să-ţi fie uşor, mami. O să vezi când o să ajungi acolo. Ai mai făcut asta în visele tale, dar nu ţi-ai dat seama.

— Bine. Să încercăm.

Jenny plescăie din limbă:

— Acuma închide ochii, mami. Intrăm în Timpul visului.

Shari Chopra

Şi după aceste cuvinte, lumea ei devine întunecată şi tăcută. Nu simte că a intrat pe tărâmul viselor, ci că pur şi simplu lumea a dispărut, cum se întâmplă oricui adoarme, dar încă nu e vizitat de vise banale ori ciudate sau, cum se întâmplă deseori, de vise care pe care nici nu şi le mai aminteşte.

Timpul nu există. Spaţiul nu există. Dorinţa de a-şi revedea fiica, distrugerile pricinuite de Jocul Final, vastul deşert australian care îi înconjoară corpul fizic – nimic din toate astea nu mai există.

Şi astfel îşi petrece o vreme. Secunde sau ore – nu ştie şi nici nu-i pasă. În cele din urmă, se apropie de ea o siluetă. E o siluetă scundă, cu păr drept şi negru, şi păşeşte ca un copil. Shari nu-i vede faţa, dar ştie cine este. Ar recunoaşte-o de la orice distanţă după cum îşi leagănă braţele şi după cum păşeşte pe vârfuri. E Micuţa Alice Chopra.

Pare să meargă către ea o veşnicie, fără să ajungă mai aproape, fără s-o vadă mai mare, prezenţa ei devenind mai intensă. Chipul şi partea din faţă a corpului îi sunt învăluite în umbră, iar Shari întinde mâna şi o strigă, însă fetiţa nu face nimic. Doar continuă să meargă lent către mama ei.

Când, în cele din urmă, chipul fetiţei devine vizibil, Shari e şocată să-şi dea seama că nu e Micuţa Alice, ci Jenny Ulapala. Bătrâna întinde braţele spre ea. Shari e copleşită de tristeţe, apoi de teamă, apoi îşi dă seama de ce e acolo. Şi *unde* se află.

— Timpul visului, spune ea.

— Rămâi cu mine, mami, spune Jenny. Nu acţiona. Urmează-mă.

Shari o ia de mână şi merg una lângă alta prin întuneric. Pământul de sub ele nu e nici tare, nici moale. Aerul nu e nici rece, nici cald. Vidul nu e nici infinit, nici nu se strânge în jurul lor. Jenny îşi leagănă braţele bucuroasă, iar Shari nu se poate abţine să nu şi le legene şi ea, aşa cum ar face un copil cu

mama sau tatăl lui.

Aşa cum ar face Micuţa Alice.

În cele din urmă, ajung la cercul de pământ şi tufişuri din deşert, acelaşi pe care îl ocupă corpurile lor fizice. Se lasă seara. Shari şi Jenny continuă să meargă, apropiindu-se foarte lent de copacul din mijlocul cercului şi de portalul dăltuit în trunchiul lui. Hilal şi gărzile nu se văd pe nicăieri.

— O să meargă? întreabă Shari, simţind gâdilături pe buze şi pe limbă, vocea răsunându-i în craniu.

— Linişte, mami, răspunde Jenny.

Shari zăreşte o umbră care trece pe lângă ea sau care poate o urmează. E înaltă şi masivă, cu o claie de păr negru şi creţ.

De fiecare dată când se uită direct la ea, dispare, dar Shari nu are nevoie s-o vadă ca să ştie cine este. E bucuroasă că e aici, într-o formă oarecare.

E Alice cea Mare.

Şi are ceva de zis.

— Sunt cu toţii în urma ta, Shari. Nu-i vei vedea, nu poţi, dar sunt cu toţii aici. O procesiune nesfârşită.

În clipa aceea, Jenny şi Shari ajung la copac şi spaţiul din portal tremură şi se face negru ca smoala. Jenny o strânge liniştitor de mână pe Shari, iar Alice continuă:

— Cu toţii. Jamal şi Paru sunt în frunte, iar în spatele lor vin toţi cei care s-au perindat de-a lungul secolelor. Cu toţii zâmbesc, Shari. Toată seminţia. Seminţia *ta.* Cu toţii.

Tristeţea o părăseşte, inima i se umple de bucurie şi Shari zâmbeşte împreună cu ei.

— Sunt cu toţii aici, colega. Sunt cu toţii aici.

Hilal ibn Isa al-Salt, Shari Chopra, Jenny Ulapala

-21.6268, 129.6625, ŢINUTUL YUENDUMU, TERITORIUL DE NORD, AUSTRALIA

— Pe toţi Creatorii! exclamă Hilal, uitându-se la portalul care se schimbă sub ochii lui.

Îi aminteşte de uşa care s-a deschis în piramidă la Convocare, însă cea de acum e mai întunecată şi nu e reflectorizantă. E neagră şi goală, exceptând câteva pâlpâiri firave, ca nişte stele intermitente.

— Aşteaptă aici, mami, îi şopteşte Jenny lui Shari. Rămâi prezentă şi păstrează legătura.

Shari nu spune nimic.

Jenny îi dă drumul la mână, se ridică trosnind din încheieturi şi străbate jumătate din distanţa până la Hilal.

— A sosit timpul să vedem dacă portalul ăsta e conectat cu o altă cameră stelată. Ai reperele?

Hilal ridică două pietre plate şi roşii de mărimea unor monede mari. Amândouă sunt luate din deşertul australian şi ambele sunt uşor de zărit.

Se apropie împreună de copac, iar Jenny spune:

— Mă întorc o clipă la Shari. Legătura cu celălalt portal există, dar e o fereastră veche blocată în toc. Trebuie deblocată ca să se poată deschide ca lumea.

— Cum o să-mi dau seama că a sosit momentul?

— O să-ţi dai seama, răspunde ea, apoi se aşază la loc pe pământ şi o ia delicat de mână pe Shari.

Hilal se uită la Jenny, ai cărei ochi se dau peste cap, după care pleoapele îi flutură şi se închid. Timp de câteva clipe, nu se întâmplă nimic. Portalul rămâne negru ca cerneala, iar Shari şi Jenny, tăcute şi nemişcate.

Dar apoi suprafaţa portalului se schimbă. Apar licăriri albastre

şi, din loc în loc, linii ca muchiile unor ziduri, iar de cealaltă parte a portalului, pe pământ, un obiect lucios ca un bol de salată. E o cameră în formă de stea, iar Hilal ştie că e reală şi că e chiar în faţa lui, deşi se află la mii de mile depărtare.

— Acum! pufneşte Jenny.

Hilal aruncă una dintre pietre în portal. Suprafaţa lui face unde ca luciul unui lac, iar piatra ajunge de cealaltă parte, alunecă pe podea, coboară în bol şi, din inerţie, sare pe partea cealaltă, oprindu-se în cele din urmă într-unul dintre colţurile ascuţite ale încăperii.

— A mers! spune Hilal.

— O văd, axumitule, răspunde Jenny. La momentul oportun, o să putem traversa în ambele direcţii.

Shari geme. Hilal presupune că vorbeşte în Timpul visului, dar e incapabil să-i descifreze cuvintele aici, în lumea reală.

Şi în clipa aceea are o revelaţie. Lumea conţine Timpul visului. E o bucurie spirituală atât de mare, că nu-şi poate înfrâna un zâmbet. Oricâte ravagii a pricinuit Abaddonul, lumea aceasta a supravieţuit şi e minunată.

— O să încercăm o altă cameră, Hilal. Trebuie să ne asigurăm că putem ajunge oriunde ni se va arăta Micuţa Alice.

— Am înţeles, maestră Ulapala.

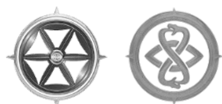
Jenny fredonează o melodie cu voce gravă. Hilal vede imaginea camerei îndepărtându-se, devenind neclară şi, în cele din urmă, dispărând, iar suprafaţa portalului redevine netedă şi neagră.

— O să dureze ceva să călătorim prin Timpul visului, şopteşte Jenny.

— O să aştept, spune Hilal încântat. Cu plăcere.

Maccabee Adlai, Micuţa Alice Chopra

34.36226, 108.640262, HUZHUCUN, CHINA

Maccabee şi Micuţa Alice coboară o scară îngustă în formă de spirală, săpată în piatră neagră şi lucioasă. Scara are mai puţin de un metru lăţime, obligându-l pe Maccabee să înainteze pe o parte. Micuţa Alice, care e tot mai temătoare şi nesigură pe măsură ce coboară, îl ţine de mână. Îngustimea scării şi paşii tot mai şovăielnici ai Micuţei Alice le încetinesc coborâşul. Maccabee ţine pistolul în mâna dreaptă. Are un cuţit la şold şi inelul cu otravă pe degetul mic. Cheia Pământului stă în siguranţă, în buzunarul cu fermoar al fâşului cu un număr mai mare pe care şi l-a cumpărat de la aeroportul din Ahmedabad. Între dinţi are o lanternă ieftină, cu lumină slabă, cumpărată tot de la aeroport. Bateriile deja au început să se consume.

Acestea sunt lucrurile pe care le duce cu sine către sfârşit.

Acestea sunt lucrurile pe care le duce cu sine ca să câştige.

Acestea sunt lucrurile pe care le duce cu sine ca să se întâlnească cu kepler 22b şi ca să vadă cum va muri această fetiţă.

Strânge mâna Micuţei Alice. I-o strânge şi ea.

— Mi-e frică, unchiule.

— N-ai de ce, scumpa mea, minte el, cu broboane reci de sudoare pe frunte.

Simte oroare. Simte scârbă. Simte încântare. Simte nerăbdare.

Simte.

După 21 de minute şi 3 secunde de coborâre, terenul se îndreaptă şi scara se deschide către o încăpere. Aerul are câteva grade sub zero. Îşi ridică fermoarul fâşului până la gât.

Pereţii strălucesc, iar respiraţia i se transformă în abur la lumina lanternei. Strânge dinţii şi lumina se stinge. Micuţa Alice tremură.

— Am ajuns, spune ea.

— Da, am ajuns.

Încăperea are tavan înalt, iar pereţii ei cu muchii ascuţite alcătuiesc o stea cu şase colţuri. În capătul îndepărtat, pe vârful retezat al unui colţ care dă spre înăuntru, se află o nişă înaltă şi îngustă, înconjurată de rune strălucitoare, dintre care pe unele le recunoaşte. Interiorul nişei este negru ca smoala şi lichefiat – ca o baltă întunecată sprijinită pe verticală. În mijlocul podelei e o adâncitură aurită în formă de bol.

Maccabee păşeşte în faţă, dar Micuţa Alice rămâne pe loc, proptindu-şi un picior în podea.

— Mi-e frică, repetă ea.

— O să fie bine, spune el.

— Vreau…

— Ce vrei?

— Vreau la mama, spune ea cu glas stins.

O clipă, Maccabee nu se poate mişca. Înghite nodul care i s-a pus în gât. Dacă ar fi în locul ei, şi el ar vrea la mama lui.

kepler 22b

CAMERA DE TELEPORTARE DE LA BORDUL NAVEI SEEDRAK SARE'EN, ORBITĂ GEOSINCRONĂ ACTIVĂ DEASUPRA POLULUI NORD MARŢIAN

kepler 22b ascultă această conversaţie de pe nava lui de deasupra planetei roşii. Vede fetiţa. Îi simte frica. E reală şi întemeiată. Îi vine să treacă dincolo, să li se arate, să vorbească, dar vrea ca nabateanul şi fetiţa să vină mai aproape. Nu trebuie să existe niciun dubiu că acest Jucător îşi revendică premiul.

Niciunul.

Vrea ca Jucătorul şi Cheia Cerului să vină mai aproape.

An Liu, Nori Ko, Maccabee Adlai, Micuţa Alice Chopra

34.36226, 108.640262, HUZHUCUN, CHINA

An Liu înaintează repede, dar silenţios. Maccabee e aproape. Fetiţa la fel. Le simte mirosul.

Să nu te repezi la kepler, iubire. Ai răbdare.

CLIPEŞTE.

Linişte!

TREMURĂ.

O să te audă!

TREMURĂTREMURĂCLIPEŞTECLIPEŞTETREMURĂ.

Răbdare. Să nu-i faci rău fetiţei.

O să te audă!

An îşi muşcă marginile limbii atât de tare, încât vârfurile dinţilor i se întâlnesc şi scrâşnesc. Ochii îi lăcrimează. Vrea ca Chiyoko să tacă, să-l lase să-şi facă treaba.

Să-l lase să ucidă.

Dar Chiyoko nu-l lasă.

Să nu-i faci rău fetiţei, insistă ea, neauzind gândurile lui An. *O să ai nevoie de ea dacă vrei să-l omori pe kepler! Să nu-i faci rău!*

Continuă să meargă, păşind cu grijă prin beznă. Nori Ko a rămas în urmă.

— Şşş! şuieră el printre dinţi.

Varsă sângele lui Adlai, nu pe al ei!

— ŞŞŞ!

An se opreşte. A fost prea tare. Aşteaptă un răspuns de jos, dar nu se aude nimic. Nori Ko ajunge lângă el, lovindu-l cu genunchiul.

Au început să coboare de aproape zece minute. An estimează că sunt la mai bine de 100 de metri sub pământ, aerul devenind tot mai rece.

An ciuleşte o ureche în întuneric. Niciun zgomot dinspre Maccabee. Scara coboară probabil mult mai adânc.

TremurătremurăCLIPEŞTEtremurăCLIPEŞTECLIPEŞTEclipeşte.

An ia mâna de pe ţeava puştii, ridică una dintre urechile zbârcite ale lui Chiyoko şi o pune între buze.

Are gust de hârtie.

TREMURĂclipeşte.

Adică niciun gust.

Clipeşte.

Dar funcţionează.

Chiyoko tace.

An îşi reia coborârea, mergând mai repede acum.

Mult mai repede.

— O să fie bine, şopteşte Maccabee şi îngenunchează în faţa Micuţei Alice, apucând-o cu grijă de umeri.

— Vreau la mama.

Maccabee se uită la picioarele ei. Îi e prea ruşine ca să se uite în ochii ei.

— Când terminăm aici, am să te duc la ea, o minte el din nou. O s-o găsim şi o să te duc la ea. Promit!

— După ce câştigi?

— Da. După ce câştig.

— Promiţi?

Dacă tot urmează să moară, măcar să nu fie agitată. Maccabee ar vrea să moară liniştită. Fără durere. Aşa cum i-a promis Creatorul.

Maccabee ridică privirea şi se uită tandru în ochii ei.

— Jur! răspunde el, şi e surprins de sinceritatea din glasul lui.

Monstru nenorocit, se mustră în sinea lui.

Micuţa Alice clipeşte.

— Bine, spune ea, uitându-se spre mijlocul încăperii. Bine.

Maccabee îi mângâie obrazul cu dosul palmei:

— Ştii ce trebuie să faci acolo?

— Da, unchiule.

— Arată-mi. Cu cât terminăm mai repede, cu atât ai s-o vezi mai curând pe mama ta.

— Bine.

Micuţa Alice se apropie de bolul din mijlocul podelei. Maccabee porneşte în urma ei, desfăcând fermoarul buzunarului

în care se află Cheia Pământului. Ia în mână mica bilă de piatră, care e neobişnuit de caldă, şi o scoate din buzunar.

O *să câştig,* îşi spune el, încercând să-şi alunge ruşinea.

Micuţa Alice se opreşte lângă adâncitură, cu degetele de la picioare trecute de muchia ei. Întinde mâna. Trupul ei mic tremură.

— Gata, spune ea. Dă-mi mâna, unchiule. Dă-mi Cheia Pământului.

kepler 22b

CAMERA DE TELEPORTARE DE LA BORDUL NAVEI SEEDRAK SARE’EN, ORBITĂ GEOSINCRONĂ ACTIVĂ DEASUPRA POLULUI NORD MARŢIAN

kepler 22b păşeşte spre transportor. Îşi pune pelerina blindată pe el şi îşi ridică gluga peste cocul din vârful capului. Marginile glugii i se lipesc singure de obraji, apoi se extind şi se întâlnesc, acoperindu-i toată faţa.

Jocul Final s-a sfârşit şi kepler 22b e bucuros.

Trage aer în piept. Uşor nesigur, tremurând.

Ce este acest sentiment ciudat? Pe care nu l-a mai avut de atâta timp?

Ah, da.

Nerăbdare.

Păşeşte lent în faţă.

Hilal ibn Isa al-Salt, Shari Chopra, Jenny Ulapala

-21.6268, 129.6625, ŢINUTUL YUENDUMU, TERITORIUL DE NORD, AUSTRALIA

Hilal priveşte în timp ce Jenny şi Shari înaintează prin Timpul visului.

Priveşte portalul.

După o vreme, suprafaţa neagră se schimbă, la fel ca înainte. O linie ici, o linie colo, o lumină slabă. Şi începe să vadă o altă cameră.

Apoi Shari ţipă. Jenny îşi aruncă braţele în jurul ei, împiedicând-o să se ridice.

Hilal mijeşte ochii la imaginea din portal.

Contururile camerei devin limpezi.

Camera aceasta nu e goală ca cealaltă. În mijlocul ei stă Maccabee Adlai, iar lângă el, ţinându-se de piciorul lui, e Micuţa Alice Chopra! Nabateanul e la câteva secunde de a câştiga.

— Îl vezi pe kepler 22b? întreabă Hilal cu disperare.

— Nu! strigă Jenny. Dar…

— Shangul! icneşte Hilal, făcând semn dincolo de Maccabee. Uite-l pe shang!

An Liu, Maccabee Adlai, Micuţa Alice Chopra

34.36226, 108.640262, HUZHUCUN, CHINA

An ajunge la capătul scării. E la fel de silenţios şi de rece precum aerul care îl învăluie. Nori Ko n-a putut ţine ritmul cu el şi e cu cel puţin un minut în urma lui.

Nabateanul şi Cheia Cerului sunt în mijlocul camerei. Adlai pare mai scund decât şi-l amintea el, dar apoi An observă că Adlai stă într-o mică adâncitură din podea. În capătul îndepărtat al camerei e un portal întunecat, cu suprafaţa neagră şi opacă. An ţinteşte calm spre ceafa lui Adlai, chiar sub craniu. Apasă foarte uşor pe trăgaci. Dacă mai apasă câţiva milimetri, coloana vertebrală a nabateanului va exploda, gâtul îi va fi spintecat, iar faţa îi va fi ferfeniţită şi i se va împrăştia prin camera stelată – va muri instantaneu.

— Acolo, unchiule! spune Cheia Cerului, făcând semn cu mâna.

An nu se poate abţine să se uite. O sclipire în celălalt capăt al încăperii îl face să ia degetul de pe trăgaci. Întunericul din portal începe să se rotească, de parcă ar fi învârtit cineva în el cu un băţ, şi din el An vede ieşind ceva de forma unui picior.

Hilal ibn Isa al-Salt, Shari Chopra, Jenny Ulapala

-21.6268, 129.6625, ŢINUTUL YUENDUMU, TERITORIUL DE NORD, AUSTRALIA

— Daţi-i un pistol lui Hilal! porunceşte Jenny. Şi macetele!

Shari se zvârcoleşte şi o strigă pe Micuţa Alice, cu ochii închişi, cu mâinile întinse, dând din picioare.

Hilal îi vede pe Maccabee, pe Cheia Cerului şi pe An, dar niciunul dintre ei nu pare să-l vadă pe el. Dacă va putea ajunge în camera stelată, de partea cealaltă a portalului, va avea de partea lui elementul-surpriză.

Se apropie în fugă de portal şi se opreşte chiar în faţa pragului. O gardă koori îi aruncă un pistol, iar Hilal îl prinde din aer şi îl pune sub bărbie. Apoi întinde mâinile şi îşi înhaţă macetele – *IUBIREA* în dreapta şi *URA* în stânga. Îşi pune imediat o macetă la brâu şi ia pistolul în mână.

— Du-te! îi strigă Jenny. Du-te şi adu-o încoace!

An Liu, Maccabee Adlai, Micuţa Alice Chopra

34.36226, 108.640262, HUZHUCUN, CHINA

Keplerul! strigă Chiyoko. *Opreşte-l, An! Altfel Adlai o să câştige. Opreşte-l acum!*

An dă drumul Berettei, care îi cade pe piept, făcând un zgomot înfundat. Maccabee aude şi se întoarce brusc. Cu o singură mişcare, An smulge una dintre bombele prinse de echipamentul lui şi o aruncă în cameră. Bomba face un arc pe deasupra lui Maccabee, care ridică una dintre mâinile lui masive în aer, încercând s-o prindă. Dar bomba trece la câţiva centimetri de mâna lui, iar Maccabee se aruncă la podea, acoperind-o pe Micuţa Alice cu braţele, protejând-o cu spatele şi umerii lui laţi.

Mica bombă aterizează în mijlocul nişei din celălalt capăt al camerei.

E concepută să explodeze la impact.

Şi exact asta face.

Hilal ibn Isa al-Salt, Shari Chopra, Jenny Ulapala

-21.6268, 129.6625, ŢINUTUL YUENDUMU, TERITORIUL DE NORD, AUSTRALIA

Chiar când Hilal păşeşte spre portal, suprafaţa lui pocneşte şi tremură, iar camera de pe partea cealaltă se sfărâmă şi dispare. Întunericul se întoarce şi Hilal e cât pe ce să intre cu capul în el, însă cineva puternic îl înhaţă de centură şi îl trage într-o parte, iar el se loveşte de copac, frecându-şi obrazul de scoarţa lui aspră.

Cea care l-a înhăţat e Jenny Ulapala.

— Nu mai are niciun rost. A avut loc o explozie. Dacă intri în portal, o să te trezeşti în vid, axumitule, îi explică ea şi îi face cu ochiul: Ai încredere în mine.

Şi Hilal o crede.

— Shari? spune el.

Harappica e întinsă pe pământ şi clipeşte, cu pântecele scuturat de durere şi tristeţe.

— Am scos-o din Timpul visului, răspunde bătrâna.

— Am văzut-o! se vaită Shari.

— Aşa-i, spune Jenny cu blândeţe.

— De ce n-am putut s-o salvăm?

— Ai văzut şi tu.

— Shangul… spune Hilal cu glas scăzut.

— Taci din gură, Hilal! pufneşte Shari printre lacrimi. Am văzut-o. Ai văzut-o şi *tu.* Eram atât de aproape, că i-am simţit mirosul pielii, mirosul părului.

Hilal pleacă privirea.

— Nu aveai cum să-i simţi mirosul, mami, spune Jenny, încercând s-o liniştească. Erau amintirile tale, care s-au asociat cu ce ai trăit în Timpul visului. Ea era acolo, dar tu nu. Nu tocmai. Nu în carne şi oase.

— *I-am simţit mirosul,* insistă Shari pe un ton tăios.

O clipă de tăcere. Şuierul vântului. Greieri. Trosnetul unei crengi.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Hilal.

— An Liu a aruncat o bombă, şopteşte Shari. Venea Creatorul. An l-a oprit.

— Shari, asta e bine, spune Jenny. Înseamnă că Jocul nu s-a terminat. Înseamnă că fiica ta trăieşte.

— N-am de unde şti! Nu e cu mine! se răsteşte ea, făcând semn spre portalul negru din trunchi. E cu unul dintre ei! Care poate o omoară chiar acum! Sau... sau...

— Uşor, mami, spune Jenny. Creatorul n-a pus mâna pe ea. Asta e ceea ce contează.

Încă o clipă de tăcere.

Jenny dă să mai spună ceva, dar Shari ridică o mână. Se linişteşte, se ridică în capul oaselor şi se şterge la ochi cu dosul palmei.

— A fost o explozie concentrată, spune ea calm. Adlai a protejat-o pe Alice cu corpul lui. Erau în viaţă când m-ai scos de acolo, Jenny. Am văzut. Adlai se ridica să lupte, iar Alice... era ghemuită. Ca un gândăcel. Ca o pisicuţă. Ghemuită şi speriată.

— Deci e în viaţă, spune Hilal, încercând s-o încurajeze, şi se apropie de Shari. Până se dovedeşte contrariul, acesta este adevărul.

— Hilal are dreptate, spune Jenny.

Cerul e negru, norii au acoperit stelele care străluceau atât de tare cu o noapte înainte.

— E în viaţă! insistă Hilal. Şi dacă trebuie, am să mor ca s-o aduc teafără în braţele tale.

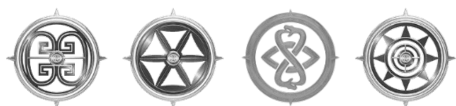
Se aşază în genunchi alături de Shari, întinde mâna spre braţul ei, dar n-o atinge.

— Planul nostru o să meargă, continuă el. Tot ce trebuie să facem e să mai încercăm o dată. E în viaţă! repetă el ca pe un refren, ca pe o rugăciune. Ai să-ţi revezi fiica, Shari Chopra. Ţi-o jur!

An Liu, Maccabee Adlai, Micuţa Alice Chopra, Nori Ko

34.36226, 108.640262, HUZHUCUN, CHINA

Portalul e distrus.

Micuţa Alice se ghemuieşte, iar Maccabee se năpusteşte asupra lui An Liu, ridicând puşca. Apasă pe trăgaci, ţintind spre pieptul lui An. Împuşcătura răsună puternic în cameră. An e doborât de puterea glonţului şi cade într-o parte, dispărând pentru câteva clipe din cadrul uşii.

Maccabee ajunge imediat lângă el. Shangul respiră precipitat, ţinându-se cu mâinile de gât. Glonţul i-a nimerit vesta antiglonţ şi An se străduieşte să respire. Nabateanul se apleacă, înhaţă puşca lui An şi i-o răsuceşte cu greu la spate, ca să nu mai poată ajunge la ea.

Dar An are şi alte arme.

Cum ar fi o sabie.

Care scânteiază brusc şi loveşte pistolul lui Maccabee, izbindu-l de perete şi strivind degetele nabateanului de cadrul uşii. Pistolul cade şi se descarcă. Glonţul loveşte piatra şi ricoşează, dar nu atinge pe nimeni. Au mai rămas trei gloanţe. An inspiră adânc şi ţine aerul în piept, ca să nu-şi mai facă griji din pricina plămânilor lui chinuiţi. Sare în picioare. Rămas fără pistol, Maccabee se dă brusc în spate, vârful sabiei lui An trecându-i milimetric pe lângă faţă, şi scoate un cuţit de vânătoare cu două tăişuri, cu protecţie pentru mâner.

Nabateanul parează sabia cu cuţitul, oprind tăişul cu protecţia mânerului, şi o îndepărtează de el. An e rapid şi puternic, dar nu la fel de puternic precum Maccabee. Cuţitul e scurt pe lângă sabie, dar forţa superioară a nabateanului îi compensează scurtimea.

Amândoi parează, atacă şi contraatacă timp de câteva secunde, proptindu-şi picioarele în podea. Shangul expiră şi se

repede spre Maccabee, dar nabateanul se apleacă spre stânga şi evită sabia, apoi atacă gâtul descoperit al lui An şi e sigur că îl va despica, însă An păşeşte în bolul din mijlocul camerei şi devine cu un picior mai scund. Cuţitul zgârie creştetul lui An, dar ies doar câteva picături de sânge.

Unde e Cheia Cerului? se întreabă Maccabee. Era în bol, îngrozită şi ghemuită ca un gândac, dar acum a dispărut. *A luat-o Creatorul? E teafără?*

Maccabee loveşte din nou şi taie centura de la puşca lui An. Apucă arma de pat, dar An loveşte cu sabia în cea mai fragilă porţiune a armei, acolo unde se întâlnesc ţeava şi corpul puştii. Puşca e tăiată efectiv în două. Partea dinspre ţeavă sare într-o parte, iar cea dinspre trăgaci le cade la picioare, în timp ce Maccabee se lasă pe spate ca un acrobat de circ, evitând la limită tăişul sabiei. An îşi propteşte picioarele în podea şi apucă sabia cu ambele mâini, pregătindu-se să lovească piciorul lui Maccabee, însă chiar în clipa aceea le răsună în urechi o nouă împuşcătură, iar un glonţ juleşte urechea shangului, făcându-l să rateze lovitura. Maccabee sare imediat în picioare. Amândoi Jucătorii caută cu disperare trăgătorul şi amândoi sunt şocaţi s-o vadă pe Micuţa Alice Chopra ţinând pistolul în mână ca pe o uriaşă jucărie mortală.

An e între fetiţă şi nabatean. Micuţa Alice ţinteşte din nou spre An şi apasă pe trăgaci – apasă, apasă, apasă. Trage toate gloanţele rămase în el şi toate îşi ratează ţinta, iar reculul o doboară. Pistolul face clic. Magazia e goală. An se repede spre ea, urmat de Maccabee, care strigă:

— Las-o în pace!

Chiyoko strigă şi ea: *Să nu-i faci rău, iubire!*

Dar An nu se poate abţine. Nu acum. O să-i facă rău.

Cheia Cerului o să moară.

În mai puţin de două secunde, An ajunge la fetiţă – e îngrozită, plânge şi tremură atât de tare, încât abia mai poate ţine pistolul în mână. Maccabee e chiar în spatele lui, dar va ajunge prea târziu. An va lovi chiar acum.

Dar, înainte s-o poată face, chipul lui An se schimonoseşte de durere şi totul în jur devine argintiu, apoi negru.

Maccabee frânează. An e doborât de o lovitură zdravănă cu patul puştii încasată în cap. Shangul se prăbuşeşte pe spate. Prin uşa din spatele Micuţei Alice intră în cameră femeia care l-a

doborât cu puşca pe An Liu.

Nabateanul n-a mai văzut-o niciodată, dar nu încape dubiu că seamănă cu Jucătoarea Mu, Chiyoko Takeda.

Maccabee întinde mâna spre Micuţa Alice:

— Vino la mine.

Fetiţa o ia la fugă spre el, se năpusteşte la piciorul lui şi îl strânge cu ambele mâini, înfigându-şi unghiile în pantalonii lui, în carnea lui. Nabateanul îi cuprinde capul în palme, adâncindu-şi degetele în părul ei. Îi simte mirosul. Dulceag şi intens, ca de bebeluş.

— Vreau la mama, spune ea.

— Ştiu, scumpa mea, răspunde Maccabee, mângâind-o pe cap cu tandreţe.

— Îmi pare rău.

Ba nu, îşi spune nabateanul, *mie îmi pare rău.*

Femeia păşeşte în cameră. E la trei metri de ei, cu puşca la umăr. Priveşte prin cătarea puştii şi are degetul pe trăgaci. Ţeava e îndreptată spre nasul rupt şi învineţit al nabateanului.

Maccabee mângâie creştetul Micuţei Alice şi face semn cu capul înspre An. Ţeava puştii coboară câţiva milimetri.

— Să nu-l laşi să-i facă rău… spune el.

În clipa următoare, spatele i se îndreaptă ca o scândură. Ceafa îi trosneşte. Se prăbuşeşte.

Nu aude ţipătul Micuţei Alice. Nu simte nicio durere.

Nici măcar n-a auzit împuşcătura.

kepler 22b

CAMERA DE TELEPORTARE DE LA BORDUL NAVEI SEEDRAK SARE'EN, ORBITĂ GEOSINCRONĂ ACTIVĂ DEASUPRA POLULUI NORD MARŢIAN

Teleportorul 2 vibrează puternic şi se sparge precum sticla, împrăştiind în jur ţăndările ca pe nişte proiectile şi doborându-l pe kepler 22b la podea. Şi-a dat seama de prezenţa lui An în ultima clipă, prea târziu ca să-l mai poată împiedica să detoneze bomba în camera stelată a monumentului shang.

kepler 22b se târăşte în spate. Pelerina blindată l-a protejat de explozie şi a scăpat teafăr, însă e limpede că teleportorul 2 s-a stricat şi nu mai poate fi reparat. Sare în picioare şi îşi scoate gluga. Trece în grabă pe lângă harta holografică a Pământului, se opreşte în faţa teleportorului 1 şi îşi scufundă braţele în panoul de control cu plasmapiatră. N-ar trebui să-i ia mai mult de câteva secunde să conecteze teleportorul 1 cu portalul din Xi'an. Degetele lui se mişcă frenetic şi piatra lichefiată îi învăluie braţele goale până dincolo de coate. Îşi plimbă de câteva ori privirea între teleportorul 1 şi hartă, şi da, în cele din urmă, vede conexiunea, şi da, transportorul 1 porneşte, şi da, s-a activat!

Poate să se ducă la nabatean! Încă poate încheia Jocul Final!

Privirea îi e aţintită asupra spaţiului gol al teleportorului, aşteptând să se umple, începând de la margini, cu substanţa întunecată care îi va permite să se ducă instantaneu pe suprafaţa Pământului.

Dar substanţa întunecată nu apare.

Degetele i se mişcă mai repede, la fel şi mintea, iar transportorul se luminează la margini. Verifică totul o dată şi încă o dată comutatoarele şi conexiunile şi totul e corect, dar nu se întâmplă nimic.

Se întoarce spre hartă. Punctul care marchează monumentul shang îşi schimbă culoarea, indicând că portalul din camera

aceea atât de îndepărtată – camera în care se află cele trei chei – nu mai este funcţional. E complet distrus.

Va trebui să aştepte până când un alt Jucător va duce cheile într-o altă cameră stelată.

Pur şi simplu va trebui să aştepte.

Sau poate că nu!

Îşi scoate brusc mâinile din plasmapiatră, curăţându-şi un strat subţire de piele de pe antebraţe. Înjură cu glas tare şi iese cu paşi mari din cameră, traversează holul navei şi intră în salonul medical unde sunt imobilizaţi cei doi La Tène. O eliberează pe Jucătoare din reţeaua de fire şi legături, îi verifică nivelul de conştiinţă, îi smulge masca de pe faţă, îi scoate tuburile care îi şerpuiesc în jurul gurii şi îi coboară în gâtlej şi în plămâni. Jucătoarea rămâne inconştientă, dar corpul ei încearcă în mod reflex să aspire oxigen, din care se găseşte foarte puţin pe Seedrak. Kepler 22b ia de pe perete un balon şi i-l pune pe cap. Balonul filtrează aerul încărcat cu nitrogen şi metan, iar Jucătoarea poate să respire. Apoi o coboară pe podea, ia un giulgiu de depozitare dintr-un colţ îndepărtat al salonului şi o înfăşoară în el.

O ridică cu o singură mână şi se întoarce în camera de teleportare. Se uită la hartă. Are o Jucătoare. Nu-i mai trebuie decât Cheia Pământului şi Cheia Cerului, iar ca să pună mâna pe ele, tot ce trebuie e să ghicească în ce monument îşi vor face apariţia.

Trebuie să decidă corect. Altfel, totul ar putea fi pierdut.

Evaluează cu grijă situaţia. Shangul probabil că l-a omorât deja pe nabatean, deci Liu are acum Cheia Pământului şi Cheia Cerului. kepler 22b ştie că shangul a iubit-o pe Jucătoarea Mu. Ştie că Liu e sentimental şi că suferă de tulburări de comportament. Ceea ce înseamnă că, dacă An Liu are de ales şi dacă e suficient de inteligent cât să-şi dea seama, o să meargă cu cheile la monumentul Mu, aflat la coordonatele 24.43161, 123.01314.

kepler 22b s-a hotărât.

Bagă mâna liberă în plasmapiatra teleportorului 1 şi îi reconfigurează conexiunile.

Se va duce la monumentul Mu.

Se va duce la templul subacvatic de lângă insula Yonaguni.

An Liu, Nori Ko, Micuţa Alice Chopra

34.36226, 108.640262, HUZHUCUN, CHINA

— Haide, trezeşte-te!

Nori Ko îl înghionteşte pe An cu piciorul. Ţine puşca într-o mână şi Cheia Cerului în cealaltă. Fetiţa stă sprijinită pe umărul ei, cu faţa lipită de gâtul ei şi cu braţul îndoit într-un unghi ciudat. Nori Ko i-a făcut o injecţie cu o mică doză de Demerol[35] din trusa ei de prim ajutor. Fetiţa era copleşită de frică şi durere că l-a pierdut pe nabatean şi din cine ştie ce alte cauze.

— Trezeşte-te, An! repetă Nori Ko.

An se întoarce pe-o parte.

— Aşa, ţi-ai revenit. Haide.

Shangul geme, apoi ridică palmele şi îi freacă faţa şi ochii. Pe obrazul şi pe arcada stângă, acolo unde l-a lovit Nori Ko, are o urmă roşie.

— Ce s-a…?

— Nabateanul e mort.

An întoarce capul şi aruncă o privire spre Maccabee Adlai.

— Cum?

Nori Ko îşi loveşte puşca cu palma:

— Nu înţeleg de ce te-ai complicat cu sabia.

An se ridică în capul oaselor şi îşi cuprinde genunchii cu braţele, plecând fruntea.

Ar trebui să-i mulţumeşti, iubire, spune Chiyoko.

TREMURĂTREMURĂTREMURĂ. Capul i se clatină ca la nebuni. *TREMURĂTREMURĂTREMURĂ.*

Linişte! îşi spune în sinea lui.

Ar trebui să-i mulţumeşti că a salvat fetiţa. Te-ai pripit, ai fost nesăbuit, spune Chiyoko. *Mulţumeşte-i.*

ClipeşteTREMURĂclipeşte.

An ridică brusc fruntea.

[35] Analgezic opiaceu (n.tr.).

— Mulţumesc, Nori Ko, spune el, făcând semn cu capul spre Cheia Cerului. Nu eram întreg la cap. Doar ai văzut cum sunt când lupt.

Bravo, spune Chiyoko.

— N-aş fi putut face nimic din toate astea fără tine, continuă An. Nici n-aş fi ajuns aici fără tine. Mulţumesc.

O spune nu doar pentru că are nevoie de Nori Ko, ci şi pentru că e adevărat.

Nori Ko îi întinde mâna:

— Înţeleg. Jucătorii sunt antrenaţi să ucidă. Şi mai ales tu.

— Da.

Îl ajută să se ridice în picioare, iar An îşi astupă o nară cu degetul mare şi suflă cu putere pe nas, scoţând o flegmă amestecată cu sânge care aterizează pe piciorul lui Maccabee.

— L-ai verificat? întreabă An.

— E mort.

— Are vreo bombă setată să explodeze dacă moare?

— Nu. Tu ai? întreabă ea mai în glumă, mai în serios.

— Acuma nu, răspunde el serios.

An nu vede că Nori Ko îşi dă ochii peste cap:

— N-are niciun explozibil de niciun fel.

— Şi Cheia Pământului?

— Aici.

Nori Ko întinde un pumn, iar An face o mână căuş dedesubt. Japoneza îşi desface degetele şi în mâna shangului cade o bilă de piatră.

— E atât de… mică.

— Sunt sigură că aşa s-au gândit şi ceilalţi.

An o pune într-un buzunar cu fermoar, după care ia de jos sabia lui Nobuyuki şi o pune în teacă, spunând:

— Nu l-am împuşcat pe nabatean pentru că venea Creatorul. Şi – *clipeştetremură* – nu puteam permite să se întâmple asta.

— Ce vrei să spui? întreabă imediat Nori Ko. L-ai *văzut* pe Creator?

An face semn spre pietrele crăpate din jurul portalului:

— Da. I-am văzut piciorul ieşind de acolo. E un fel de portal către locul unde se ascunde kepler 22b. L-am întâmpinat cu o bombă, dar nu cred c-a fost rănit.

Nori Ko întinde mâna, iar An tresare uşor când palma ei i se aşază pe umăr.

— Până la urmă, o să ne răzbunăm, An.

— E tot ce contează.

— Da, încuviinţează ea, nimic altceva nu contează.

Shangul pune mâna pe colierul din păr şi carne, ridicând bărbia spre fetiţă:

— Ce i-ai făcut?

— Am sedat-o. Era isterică. Părea că… ţine la nabatean. Nu voia să moară.

Să n-o mai sperii, iubire, îl mustră Chiyoko.

— Am să încerc, spune el.

— Ce vrei să spui? se încruntă Nori Ko.

CLIPEŞTEtremurăTREMURĂ.

— Nimic. Gândeam cu voce tare, îi explică el, apoi revine la ce au de făcut: Cahokiana. Olmecul. Ei urmează.

An îşi desface o bombă de pe vestă, apasă pe câteva butoane şi o aşază cu grijă pe burta lui Maccabee Adlai.

— Explodează într-o oră, spune el. Niciun Creator n-o să mai vină vreodată aici.

Porneşte spre ieşire, trecând pe lângă Nori Ko şi fetiţă:

— Nimeni n-o să mai vină vreodată aici.

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Simon Alopay

AERODROMUL FAMOSO, BAKERSFIELD, CALIFORNIA, STATELE UNITE

— Hei, draga mea!

Sarah deschide ochii. Simon e aplecat deasupra ei, mângâindu-i uşor umărul.

— Ce s-a întâmplat?

— Te-a furat somnul.

Sarah se ridică în picioare.

— La dracu'! spune ea, frecându-şi faţa cu palmele. Mi se întâmplă des în ultima vreme.

— Aşa a zis şi Jago. Dar mi-a zis şi că timp de câteva zile n-ai dormit aproape deloc, când ai fost în Peru şi părinţii lui te-au ţinut captivă, deci nu-i de mirare.

— Ţi-a povestit asta, ai?

— Da.

Sarah se uită în jur prin cabina pasagerilor:

— Chiar, unde e Jago?

— Afară. Se străduieşte să-i convingă pe Rodney Q şi Hibbert să nu-l omoare, glumeşte Simon.

Sarah îi cunoaşte bine pe cei doi. Sunt antrenori cahokieni, unul specializat în tehnici de supravieţuire în condiţii extreme, iar celălalt, în explozibili şi metalurgie.

Sarah se ridică în picioare:

— Deci suntem în Nebraska? Suntem acasă?

E nerăbdătoare s-o vadă pe Olowa, s-o ţină de mână, să-i spună că o iubeşte, faţă în faţă.

— Nu, răspunde Simon. Suntem în Bakersfield, California. Coasta de vest e distrusă, după impact s-au produs o mulţime de cutremure de-a lungul faliei San Andreas, dar aici măcar e curent, comunicaţiile radio funcţionează, la fel şi GPS-ul şi alte servicii prin satelit.

Sarah se încruntă:

— Cum adică, suntem în California?

— Nu puteam risca să zburăm până acasă. Yellowstone încă erupe şi e prea multă cenuşă în aer ca să riscăm. Eu am venit în Illinois cu maşina.

— Păi atunci trebuia să ne întoarcem tot cu maşina!

— Îmi pare rău, Sarah. Dar ştii bine că nu puteaţi abandona avionul ăsta. Câtă vreme puteţi găsi combustibil, o să vă ducă oriunde în lume.

— Nu oriunde, îl corectează Sarah.

Simon o strânge uşor de umăr:

— N-o să oprim Jocul Final în Nebraska, Sarah. Jago mi-a povestit ce s-a întâmplat. Tot. M-a convins. Sincer, nici n-a fost aşa greu.

— *Tot?*

— Tot. Inclusiv despre Revolta Cahokiană.

— Vorbeşti de parcă… deja ai fi ştiut de ea.

— Am aflat de mult şi ţi-aş fi spus de ea după ce n-ai mai fi fost Jucătoare. Dar nu puteam să-ţi spun cât timp te antrenai. Nu voiam să porneşti la drum cu îndoială în suflet, atunci când Jocul ar fi început pentru tine. Da, ştiam de revoltă, dar credeam şi că erau şanse ca profeţia să fie adevărată. Şansele erau mici, dar, dacă era adevărată, ai fi putut să câştigi, ceea ce însemna că am fi putut trăi o viaţă lungă, împreună. Toţi cahokienii. Sau cât mai mulţi dintre noi…

Vocea i se stinge şi coboară privirea. Sarah ştie că se gândeşte la Tate, pentru că şi ea tot la el se gândeşte.

— Tată…

Ochii lui Simon se umplu de lacrimi:

— Mi-e dor de el.

Lui Sarah i se pune un nod în gât. Îşi şterge nasul cu braţul.

— Şi mie, reuşeşte ea să spună.

Pauză.

— Ar fi trebuit să-ţi spun, Sarah. Acum înţeleg, şi îmi pare rău.

— Nu-i nimic, tată. Şi mie îmi pare rău.

— Pentru ce? Sunt mândru de tine. *Foarte* mândru.

N-ar trebui să fii, îşi spune în sinea ei, imaginea lui Christopher plutind în aer alături de chipul lui Simon.

— Şi dacă ai fi ştiut de revoltă, tot n-ai fi putut împiedica Jocul Final să înceapă, Sarah.

— Poate că nu, ridică ea din umeri. Dar aş fi putut să mă arunc în aer odată cu toţi Jucătorii şi poate cu 22b. Asta l-ar fi putut împiedica. Sau măcar l-aş fi salvat pe nătărăul ăla.

— La ce te referi?

— Am… dă ea să spună, dar e întreruptă de Jago, care iese în grabă din cabină.

— Sarah, ne-a contactat Jordan. Hilal şi Shari ar trebui să ia şi ei legătura cu noi în curând. Trebuie să vorbim cu ei.

Olmecul îi întinde mâna, iar privirea ei întârzie asupra lui Simon – ar vrea să-i spună că ea l-a omorât pe Christopher, are *nevoie* să-i spună, dar nu acum. Aşa că apucă mâna puternică a lui Jago.

— Haide, îi spune el cu un zâmbet care îi încreţeşte cicatricea.

Sarah îi mai aruncă o privire tatălui ei înainte ca Jago s-o ridice din fotoliu.

Simon porneşte în urma lor, întrebându-se în continuare ce simte nevoia să-i spună fiica lui.

Greg Jordan

PROVINCIA GOVI-ALTAI, MONGOLIA

— Aici Charlie Echo Unu, pe canalul securizat Alpha Romeo Cinci Şapte, terminat. Repet, Charlie Echo Unu, terminat!

Apasă pe butonul staţiei şi aşteaptă. Linişte. E în carlinga avionului cu aripile tăiate. Are faţa învineţită şi nasul rupt. Are dureri când respiră. Dureri mari. Explozia grenadei lui la întâlnirea cu proiectilul extraterestrului l-a azvârlit douăzeci de picioare peste terenul pietros al Mongoliei. Are cel puţin o coastă ruptă pe partea dreaptă şi, după cum se simte, probabil încă două sau trei pe partea stângă, sub omoplat. Are o julitură lungă pe spatele braţului drept, un cucui cât o minge de golf pe ceafă, iar gâtul îi este atât de înţepenit, încât nu-şi poate pleca bărbia în piept. A fost inconştient până târziu în noaptea atacului, iar ziua următoare, abia s-a putut mişca. I-a luat o oră să se ridice în patru labe şi să se târască cele aproximativ 50 de picioare până la avion. După ce a urcat, a băut apă, a mâncat nişte biscuiţi şi a vomat, după care a mai mâncat nişte biscuiţi şi a început să-şi îngrijească rănile. S-a străduit din răsputeri să nu adoarmă, întrucât era sigur că suferise o contuzie craniană.

În fine, el e cel norocos. Pentru că e în viaţă. E aici.

— Charlie Echo Unu, pe canalul securizat Alpha Romeo Cinci Şapte, terminat! Repet, Charlie Echo Unu, terminat!

Inspiră – sau cel puţin încearcă –, dar înlemneşte de durere.

— Căcat! şopteşte el.

Scuipă într-un pahar de hârtie din bucătărie. Saliva e amestecată cu firişoare roşii, ceea ce este o ameliorare. E mult mai puţin sânge decât imediat după ce şi-a recăpătat cunoştinţa, tremurând în lumina asfinţitului. Atunci, flegmele erau stacojii şi groase. S-a temut că avea hemoragie internă, dar de atunci, sângerarea s-a domolit.

El e cel norocos.

Un pârâit în staţie. Jordan porneşte iar staţia:

— Aici Charlie Echo Unu, mă auzi? Terminat!

— Aici Oscar Kilo Cincisprezece. Te aud. Avem companie?

E Jago.

— Negativ, răspunde Jordan. Aşteptăm să ia legătura cu noi şi

a treia echipă.

— Recepţionat. O aduc pe cealaltă, spune Jago, referindu-se la Sarah.

Jordan e bucuros că măcar unul dintre celelalte două grupuri a reuşit să supravieţuiască, mai ales cel care a trebuit să se ducă înapoi în America, atât de aproape de locul impactului. Ia trei guri foarte mici de apă dintr-o sticlă de plastic şi acceptă. Se întreabă cât de mult să le povestească. Ce ar fi bine să le dezvăluie despre situaţia lui, despre Marrs, Aisling şi Pop, în caz că le sunt interceptate comunicaţiile de către Creatori.

Sigur le interceptează.

Nu are mult timp la dispoziţie ca să evalueze opţiunile, pentru că dintr-odată se aude în staţie vocea nerăbdătoare a lui Hilal.

— Aici Tango Lima Unu. E cineva pe recepţie?

— Oscar Kilo Cincisprezece, pe recepţie, spune Sarah.

— Charlie Echo Unu, pe recepţie, spune şi Jordan.

— Excelent! răspunde Hilal. Care-i situaţia la voi?

— Obiectiv îndeplinit, spune Sarah. În apropierea coastei de vest a Statelor Unite. Gata să plecăm spre următorul monument.

— Obiectiv îndeplinit, spune Jordan şi se opreşte.

— La noi, obiectivul s-a schimbat, dar rezultatele sunt pozitive. Avem veşti referitoare la…

— Trebuie să vă spun ceva, îl întrerupe Jordan.

— Şi eu, Charlie Echo Unu, spune Hilal. Vă rog, ascultaţi…

— Sunt sigur că chestia ta e urgentă, dar vestea mea e probabil şi mai urgentă. Am fost atacaţi. De unul dintre Ei. Marrs a murit. Avionul nostru e nefuncţional. Şi eu era cât pe ce să mor, dar… am avut noroc.

Scuipă în pahar. N-a mai vorbit atât de mult de când şi-a recăpătat cunoştinţa, şi până şi vorbele îi pricinuiesc dureri.

— N-am văzut ce s-a întâmplat cu Aisling. Sau a murit, sau… în fine, nu e aici. Şi nici Pop. Nici urmă de ei pe nicăieri.

— I-a luat el, se aude vocea lui Shari. El trebuie să fi fost. Dacă ce am aflat despre Cheia Soarelui e adevărat, atunci are nevoie de unul dintre noi ca să termine Jocul. El a luat-o!

Jordan îşi întoarce urechea spre difuzor şi ridică o sprânceană:

— Ce vrei să spui? Ce ai aflat?

— Şi pe noi ne-a atacat unul, spune Sarah înainte ca Shari sau Hilal să poată spune că s-au întâlnit cu Jenny Ulapala şi că

bătrâna koori poate să citească din cartea Creatorilor.

— *Ce?* întreabă Shari.

— Am fost atacaţi aproape de obiectivul nostru. Creatorul era cât pe ce să pună mâna pe noi, dar…

Sarah face o pauză.

— Dar am luptat. Am scăpat cu viaţă.

— Cum dracu'… începe Jordan, amintindu-şi de forţa invizibilă şi blindată care i-a atacat pe ei, de entitatea care l-a spulberat pe Marrs, de mâna enormă şi invizibilă care a înhăţat trei grenade şi le-a ţinut până au explodat, ca şi când ar fi fost nişte baloane.

Dar îşi dă seama că ar fi mai bine să nu spună nimic. Dacă Sarah şi Jago au găsit un mijloc de a lupta cu Creatorii, indicat ar fi să nu vorbească despre asta prin radio.

— Charlie Echo Unu, te rog să confirmi: nu poţi să călătoreşti?

— Exact. E ca şi când aş fi pe lună. Dar sunt în siguranţă. Am mâncare, apă, medicamente, adăpost şi energie electrică. Mă descurc până luăm din nou legătura.

— Şi tu, Oscar Kilo Cincisprezece?

— Suntem gata de plecare. Putem să mergem oriunde credeţi voi de cuviinţă, răspunde Jago. Voiaţi să ne spuneţi ceva important despre Cheia Soarelui?

— Da, se aude vocea lui Hilal, dar cred că ar fi mai bine să discutăm faţă în faţă, în caz că acest canal a fost compromis. Shari vă transmite chiar acum coordonatele locului de întâlnire. Ne vedem acolo cât mai repede cu putinţă. Dacă ajungeţi primii, vă rog să aşteptaţi în aeroport. După ce ne reunim, o să mergem cu toţii la următorul monument.

— Recepţionat, spune Sarah. Ne vedem acolo.

— Drum bun, Jucătorilor! Ne vedem curând. Abia aştept să aflu cum l-aţi omorât pe Creator.

— Şi eu, adaugă Jordan. Dar până ne revedem, mergeţi şi rupeţi nişte oase, Jucătorilor. Pentru Marrs, pentru McCloskey, pentru harappici, pentru toată lumea. Pentru Stella. Pentru Aisling. Rupeţi-le oasele, fir-ar ei ai dracului! Aici Charlie Echo Unu, închei transmisia.

An Liu, Nori Ko, Micuţa Alice Chopra

ZONA PENTRU AVIOANE PRIVATE, AEROPORTUL INTERNAŢIONAL XIANYANG, XI'AN, CHINA

An e aşezat la manşa avionului său Y-12E. Are un laptop pe coapse şi tastează de zor. Turbopropulsoarele sunt oprite, dar rezervorul e plin, ruta e stabilită, iar pasagerii sunt pregătiţi pentru decolare. Avionul aparţine seminţiei shang de când se ştie An, dar iniţial a făcut curse de supraveghere marină pentru China Flying Dragon Aviation şi era staţionat la Harbin, în provincia Heilongjiang. Dintre toate avioanele şi elicopterele cu care a zburat – în realitate sau pe simulator –, An are pe preţiosul şi trainicul Y-12E mai multe ore de zbor decât pe oricare alt aparat.

992 de ore, mai exact.

Acum mai are nevoie doar de câteva.

El, Nori Ko şi Cheia Cerului nu pot decola. Nu pot zbura pe insula Yonaguni, la monumentul Mu – către care se pare că se îndreaptă şi Jago. Când au plecat de la monumentul shang, An s-a uitat pe ceasul lui Chiyoko, care monitorizează mişcările olmecului, şi, spre surprinderea şi încântarea lui, a văzut punctul luminos care indică poziţia lui Jago Tlaloc. N-a murit. Nu încă. Neghiobul încă nu şi-a dat seama că i-a fost implantat un dispozitiv de urmărire la Convocare. Acum, olmecul a traversat deja mai bine de jumătate din Pacific, aflându-se pe o rută care în scurtă vreme îl va duce pe insula japoneză Yonaguni. Locul unde, dacă An ar putea să decoleze, Jago Tlaloc n-ar găsi nimic în afară de propria-i moarte.

Însă An, Nori Ko şi Cheia Cerului nu pot zbura spre Yonaguni, întrucât codurile militare pe care An s-a bazat atâţia ani nu mai funcţionează. Traficul aerian pe deasupra Chinei şi Taiwanului, pe care trebuie să le traverseze ca să ajungă la Yonaguni, a fost sever restricţionat după Abaddon.

CLIPEŞTETREMURĂTREMURĂCLIPEŞTETREMURĂ.

Îşi loveşte de trei ori tâmpla cu încheieturile degetelor. Durerea îi săgetează capul şi maxilarul. Durerea e bună. Ticurile cedează. De ceva vreme, încearcă să se strecoare printr-o portiţă în sistemul administraţiei aviatice din Beijing, ca să poată traversa China fără să-i întrebe nimeni nimic.

— Cum merge? se aude vocea lui Nori Ko din cabina pasagerilor.

Şi ea lucrează pe un computer, monitorizând în acelaşi timp starea fetiţei.

— Am probleme cu ultima criptare, strigă el din carlingă şi *TREMURĂ.* La tine cum merge?

— Am vorbit cu fratele meu din Yonaguni, spune Nori Ko, vocea ei apropiindu-se de An.

Japoneza apare în spatele lui şi se apleacă în carlingă:

— Ce bine că seminţia Mu l-a plantat acolo cu atâta timp în urmă. O să ne fie de ajutor.

— Mă bucur că e şi el acolo, spune An.

— Tsuro a înaintat cererea de ajutor medical de urgenţă către Agenţia de întrajutorare transasiatică. Ţi-am trimis numărul documentului şi aşa-zisul nostru certificat de încărcătură pe care să-l arăţi Beijingului. În mod oficial, avionul e plin cu pansament, iod şi perfuzii, nu cu puşti cu lunetă, explozibili şi o vestă sinucigaşă nucleară.

— Bine, – *clipeşte* – l-am – *tremură* – l-am – *TREMURĂ* – l-am primit. Bună treabă.

— Mersi. I-am spus lui Tsuro şi că, dacă vreunul dintre ceilalţi ajunge acolo înaintea noastră, să facă tot posibilul să-l ţină pe loc.

— Cu puţin – *clipeşteCLIPEŞTE* – cu puţin – *TREMURĂtremură* – cu puţin noroc, n-or să ajungă.

— Da, cu puţin noroc.

An tremură vizibil. Îşi ridică mâinile deasupra laptopului, străduindu-se în mod evident să-şi stăpânească tremurul.

— Hei, te simţi bine? întreabă Nori Ko.

— D – *clipeşte* – D – *CLIPEŞTE* – Da.

Îşi coboară degetele şi continuă să tasteze.

— Bine, spune ea şi face semn spre computerul de bord. În cât timp estimezi că o să ajungă?

— În mai puţin de şase ore, spune An.

Nori Ko se uită la ecranul laptopului, pe care ferestrele se deschid şi se închid, se deschid şi se închid.

— Hai să decolăm, An.

— Mă străduiesc.

Nori Ko se întoarce în cabina pasagerilor.

Hai să ne luăm zborul, iubire.

— Încerc, Chiyoko.

Nori Ko înlemneşte:

— Ce?

— Am zis că încerc.

<u>Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Simon Alopay</u>

AVION BOMBARDIER GLOBAL 8.000, 590 DE MILE NORD-EST DE YONAGUNI, JAPONIA

Sarah Alopay se strânge de nas şi suflă cu putere, pompând aer pe dinăuntrul timpanelor. Urechile îi ţiuie şi îi pocnesc, dar nu-i pasă. Au ajuns prea aproape ca să-i pese.

Ea şi Simon stau la o masă de nuc lucioasă. Într-un bol fixat de marginea mesei, aproape de fereastră, se află arma aparent banală a Creatorilor şi un pachet de gumă Trident. Jago pilotează avionul la o altitudine constantă de 42.000 de picioare. I-au luat pe cei doi antrenori cahokieni, Hibbert şi Rodney Q, ca să aibă o echipă mai puternică. Amândoi sunt în dormitorul avionului, dormind în echipament complet, aşa cum fac întotdeauna soldaţii adevăraţi. Sarah şi-a scos braţul rănit din faşă, sprijinindu-l în cot de masă. Ţine în mână o minge de tenis pe care o strânge, îi dă drumul, o strânge, îi dă drumul. Braţul şi-a mai revenit. E departe de a fi vindecat, dar poate îndeplini sarcini uşoare. Sarah are de gând să-l ţină afară din faşă în următoarea lor misiune. Cu puţin noroc, *ultima* lor misiune.

Simon apasă tasta de reapelare de pe telefonul său prin satelit. Telefonul funcţionează – a apelat la întâmplare câteva numere din emisfera estică –, dar încă n-a reuşit să ia legătura cu complexul familiei Alopay din Nebraska. A încercat de 74 de ori în timpul acestui lung zbor şi de 74 de ori a auzit mesajul automat înregistrat de o doamnă cu voce plăcută: „Inmarsat nu poate apela numărul format. Ne cerem scuze pentru neplăcerea creată. Vă rugăm să încercaţi din nou”.

Dar, în cele din urmă, după ce Jago îi anunţă că au început să coboare spre Yonaguni, faţa lui Simon se luminează. Sarah lasă din mână mingea de tenis, care face o mică spirală pe masă şi îi cade în poală.

— Ce-i? întreabă ea, prinzând mingea între coapse.

Simon pune telefonul pe speaker şi ridică receptorul.

Ţrrrrr.

Tăcere.

Ţrrrrr.

Tăcere.

Ţr…

— Alo?

— *Mamă?* spune Sarah.

— *Olowa?* spune tatăl ei în acelaşi timp.

— Sarah! Dumnezeule, Sarah! Chiar eşti tu?

— Eu sunt, mami! răspunde ea, şi privirea i se întâlneşte cu a lui Simon. Noi suntem!

Timp de câteva minute, se bucură că s-au reauzit în sfârşit, îşi spun cât de mult se iubesc, apoi vorbesc despre ce au pierdut, despre cum s-au găsit Sarah şi Simon şi despre ce s-a mai întâmplat în Nebraska. Olowa şi ceilalţi nu pot ieşi la suprafaţă pentru că aerul e greu de respirat, dar în buncăr au căldură şi curent electric. Olowa raţionalizează proviziile şi, cu toate că trebuie să aibă grijă de mai multă lume decât se aştepta („Suntem unsprezece!”), pot supravieţui cu ce au cel puţin trei săptămâni. Olowa le spune şi că a trebuit să repare un releu de la antena telefonului şi că de aceea nu au putut fi contactaţi.

— Dar ne e bine, scumpa mea. Acuma spune-mi, *ţie* cum îţi merge?

— Îi merge bine, Ole. Are un nou iubit, glumeşte Simon.

— Tată!

— Şi ghici ce: e Jucător!

— Tată!

— Bine, bine, spune Simon.

— Cine e, Sarah? întreabă mama ei.

— Nu contează.

— Ba sigur contează.

Sarah ridică din umeri:

— Îl cheamă Jago. E olmecul.

— Şi are diamante pe incisivii superiori, adaugă Simon.

— Ce? întreabă Olowa.

— E-adevărat, răspunde Simon. Dar e bun pentru ea. Se pare că şi-au salvat viaţa unul altuia de mai multe ori.

— Povestiţi-mi despre tine, o roagă mama ei. *Cum* te simţi?

Sarah oftează:

— E loc de mai bine, mamă. Mi-e dor de şcoală, de fotbal şi de grijile cu facultatea. Mi-e dor să fiu normală sau să mă prefac că sunt normală. Am discutat mult cu Jago despre asta. Dar are dreptate, s-au dus vremurile alea. De fapt, el zice că au fost iluzorii. Că n-am fost niciodată normală. Dar eu tot le duc dorul.

— Şi mie mi-e dor de vremurile alea.

— Dar sunt în viaţă. Şi, una peste alta, mi-e bine. Nu pot să-ţi spun cât mă bucur că tata e cu mine!

Simon o ia de mână pe fiica lui. Jago iese din carlingă ca să meargă la baie înainte de aterizare, neştiind că vorbiseră despre el. Simon îi face semn olmecului să-i trezească pe cei doi cahokieni. Jago aprobă din cap şi dispare în cabina din spate a avionului.

Un minut mai târziu, când se întoarce de la baie, Simon i se alătură în carlingă să-i dea o mână de ajutor la aterizare, dar şi ca să le lase un pic singure pe Sarah şi Olowa. Sarah îi povesteşte pe scurt tot ce s-a întâmplat, omiţând anumite lucruri, în caz că le ascultă keplerul. Nu-i spune nimic despre arma Creatorilor sau despre planul lor de a-i opri pe extratereştri, dar îi povesteşte în mare cât de greu i-a fost, că a găsit Cheia Pământului şi apoi a pierdut-o, că a văzut Cheia Cerului, şi în cele din urmă despre cum s-a simţit când a omorât oameni.

— A fost atât de uşor, mamă. Prea uşor. De-aia m-am şi pierdut cu firea după Stonehenge, spune ea, fără să aducă vorba despre Christopher.

Nu-i poate rosti numele.

— Oh, Sarah! spune Olowa.

Dar vocea ei sună ciudat. În sine, cuvintele înseamnă: *Îmi pare tare rău,* însă felul în care le rosteşte Olowa le dă un alt sens: *Eşti puternică. Aşa că* fii *puternică, Sarah.*

Apoi totul se revarsă din Sarah ca o viitură. Îi spune mamei tot ce s-a întâmplat după ce a plecat din Omaha. Îi povesteşte cum a urmărit-o Christopher, cum s-a îndrăgostit de Jago de parcă s-ar fi cunoscut de câteva luni sau chiar ani. Îi spune că a pierdut contactul cu ea însăşi şi că, în momentele cele mai dificile, nu mai ştia cine este. Îi povesteşte că, după ce a plecat de la Londra, a fost cât pe ce să aibă o cădere nervoasă în maşină, plângând şi urlând din rărunchi fără ca măcar să-şi dea seama. Îi spune cât de uşor i-a fost să călătorească şi să Joace,

să omoare şi să facă rău oamenilor, inclusiv ei înseşi. Cât de uşor i-a fost să provoace şi să suporte durere, exceptând un anumit fel de durere, pe care i-a fost imposibil s-o îndure. Dar tot nu-i poate spune despre ce e vorba. Nu poate rosti acele cuvinte, deşi vorbeşte cu mama ei – femeia care i-a dat naştere şi care a învăţat-o atât de multe despre viaţă, iubire şi, da, despre sânge şi cum poate fi vărsat.

Nu poate să spună: „L-am omorât pe Christopher”.

În schimb, spune: „Jocul Final m-a dat peste cap, mamă. Rău de tot. Probabil că ar fi trebuit s-o omor pe fetiţa aia. Cheia Cerului. Dar n-am putut. Pur şi simplu nu… nu am putut. Nu după…”

Nu poate s-o spună.

— Încetează, draga mea! Nimic n-ar fi putut împiedica Abaddonul.

— De unde ştii? întreabă Sarah.

Şi ia mingea de tenis în mână. O strânge. Îi dă drumul. O strânge. Mingea se sparge cu un pocnet. Conexiunea e bruiată de pârâituri.

— Mamă, mă mai auzi?

— Da, te aud.

— De unde ştii? repetă ea întrebarea pe un ton rugător.

— Ascultă, Abaddonul a lovit, deci n-are niciun rost să facem presupuneri. Nimic nu l-ar fi putut opri. Era prea mare. Creatorul are prea multă putere.

— Dar dacă nu are chiar atât de multă putere? Dacă e la fel de disperat ca şi noi? Ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi descoperit eu Cheia Pământului? Dacă nu aş fi…?

Nu poate.

— Nu trebuie s-o spui, scumpa mea.

— Ce să spun?

— Ştiu că Christopher a murit. Mi-am dat seama imediat ce i-ai rostit numele.

— Mamă, eu… eu…

— Ştiu că tu l-ai omorât.

Tăcere.

— De unde?

— Sunt mama ta, Sarah. Nimeni nu te cunoaşte mai bine decât mine, fie că-ţi place sau nu.

— Zece minute până la aterizare, anunţă Jago în difuzoare.

Sarah îl aude pe Hibbert spunându-i ceva lui Rodney Q din dormitor.

— Trebuie să închizi, spune Olowa.

— Da. Dar am nevoie să-ţi spun ce s-a întâmplat. Chiar acum. S-ar putea să nu mai am o altă ocazie.

— Deja ştiu, draga mea.

— Mamă, sunt un monstru! şopteşte Sarah, cu buzele lipite de receptor.

— Ba nu eşti, Sarah! Oh, scumpa mea… Chiar nu vezi ce a făcut *de fapt* Christopher?

— N-a făcut *nimic,* mamă. Tocmai asta e dureros. A văzut ce am devenit şi a vrut să moară. Mi-a zis că mă iubeşte şi da, a fost sincer, dar până la urmă asta n-a contat nici cât negru sub unghie. Tot am apăsat pe trăgaci. Christopher s-a străduit să rămână cu mine după Convocare, chiar şi după ce l-a cunoscut pe Jago şi a văzut că suntem… nu ştiu, *împreună.* S-a străduit din răsputeri să-mi rămână alături şi să mă ajute. Dar până la urmă n-a reuşit, mamă. Iar eu l-am omorât din cauza asta.

Lui Sarah îi e ruşine de asprimea vorbelor ei, însă par adevărate. Până în clipa asta, nu şi-a dat seama cât de furioasă a fost pe Christopher pentru că a urmărit-o, pentru că a iubit-o, pentru că a stat pe loc, uitându-se la ea, când l-a omorât.

Pentru că a judecat-o.

— Te înşeli, draga mea. Christopher a făcut ceva.

— Ce?

— Ţi-a salvat viaţa, Sarah. Iar acum trebuie să continui să trăieşti. Pentru el.

Avionul intră într-un strat de nori şi se zdruncină uşor.

Olowa continuă:

— Asta o să le spun şi părinţilor lui. Că a murit pentru ca tu să poţi trăi. Nu e o minciună. Am să le spun că erai cu el când a murit, că ai încercat să-l salvezi, dar n-ai putut. Christopher e un erou, Sarah. Şi tu eşti o eroină. Dacă tu şi prietenii o să reuşiţi, o să fiţi cu toţii eroi. Jocul Final ar fi putut să se desfăşoare într-un milion de moduri diferite, dar în forma *asta,* Christopher, în ciuda tuturor greşelilor lui, s-ar putea să fie cel mai mare erou.

Câteva clipe de tăcere. Sarah se uită pe geam la norii groşi. Apa de sub ei e întunecată. Nu se vede nicio bucată de uscat.

— Isuse, Mamă!

— Iisus n-are niciun amestec în povestea asta.

— Nu, vreau să spun că poate ai dreptate.

— Bineînţeles că am dreptate, draga mea. Doar ţi-am zis: sunt mama ta.

Sarah chicoteşte.

— Ştiu că nu-ţi place să ucizi, Sarah. Nici n-ar trebui să faci asta. Eşti om. Dar eşti antrenată să ucizi. La fel şi prietenii tăi. Şi, înainte să se termine povestea asta, va trebui să mai ucizi, probabil nu doar o dată. Aşa că nu te judeca prea aspru. Iartă-te. Christopher ţi-a salvat viaţa. Punct. Acuma mergi şi salvează ce a mai rămas din vieţile noastre, înainte să fie prea târziu.

Se aude o bufnitură, semn că trenul de aterizare a fost coborât.

— Aşa am să fac, mamă. Mulţumesc.

— Mulţumeşte-mi când o să ne revedem.

— Bine. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, scumpa mea. Şi am să te iubesc mereu, orice s-ar întâmpla.

Hilal ibn Isa al-Salt

AVION BOMBARDIER GLOBAL 8.000, 488 DE MILE SUD-SUD-VEST DE YONAGUNI, JAPONIA

Hilal verifică sistemul de navigaţie. Mai are 51 de minute. Pe baza ultimei discuţii pe care au avut-o, axumitul estimează că Sarah şi Jago ar trebui să aterizeze în 10 minute. Setează staţia pe canalul securizat şi porneşte transmisia:

— Aici Tango Lima Unu pentru Oscar Kilo Cincisprezece, terminat!

Nimic.

— Tango Lima Unu pentru Oscar Kilo Cincisprezece, terminat!

Se aud şuierături şi pârâituri, apoi:

— Tango Lima Unu, te recepţionăm, terminat!

E Jago.

— În cât timp aterizaţi?

— Nouă minute, şapte secunde. Ar trebui să avem vizibilitate după ce coborâm sub stratul de nori.

— Înţeles. Sunt aproape de voi. Puţin mai mult de patruzeci de minute.

— Recepţionat, Tango Lima Unu! Informaţii noi? întreabă Jago.

— Am vorbit cu controlorul de zbor local acum zece minute. Îl cheamă Tsuro Masaka. Am pretins că aş fi american şi i-am zis că mă cheamă Harold Dickey. Nu ştie că suntem înarmaţi, aşa că fiţi pregătiţi să-l imobilizaţi, dacă o să vi se pară că e cazul. Drept explicaţie, spuneţi-i că facem parte dintr-o misiune secretă americano-japoneză care are ca scop să contracareze efectele Abaddonului.

— *Comprendo.*[36] Altceva?

— Yonaguni e o insulă mică. Masaka ne-a spus că în ultimele şaizeci şi cinci de ore n-a aterizat şi n-a decolat nimeni. Am verificat online certificatele de încărcătură şi e adevărat. Masaka

[36] În spaniolă, în original: „Înţeleg”. (n.tr.).

vorbea ca şi când insula ar fi aproape pustie.

— Deci nici urmă de căpcăunul shang?

— Afirmativ. Dacă Liu se îndreaptă şi el către insulă, atunci i-am luat-o înainte.

— *Excellente.* Oscar Lima Cincisprezece, închei transmisia!

Sarah Alopay, Jago Tlaloc, Simon Alopay, Hibbert Johnson, Rodney Q

AEROPORTUL YONAGUNI, YONAGUNI, JAPONIA

Jago opreşte motoarele. Aeroportul de afară e alcătuit din doar câteva clădiri înşirate la marginea unei piste mărginite pe latura nordică de Marea Chinei de Est. În partea de vest e un hangar mic şi gol, iar în partea de est, un turn radio care aminteşte de jocul Mecano. Câteva avioane cu un singur motor marca Cessna sunt parcate în apropiere, murdare şi cu geamurile acoperite. Clădirile sunt modeste, dar îngrijite. Nu se vede nici ţipenie până când un bărbat scund deschide o uşă de sticlă şi se apropie de ei. Îi întâmpină cu un zâmbet larg, salutându-i cu mâna ridicată. Pe umăr are o geantă portocalie şi poartă un tricou kaki pe care e desenat cel mai venerabil şi mai iubit Jedi din toate timpurile, sub care scrie: *Tricoul meu cu Yoda acesta este.*

Jago deschide geamul:

— Salut!

— Salut! îi răspunde vesel în engleză bărbatul. Sunteţi prietenii domnului Dickey?

— Exact. Eu sunt Feo.

— Excelent, Feo! Bine aţi venit în Yonaguni!

Jago închide geamul:

— Ăsta e omul nostru.

— Îi trimit afară pe Rodney Q şi Hibbert să verifice perimetrul.

— Bună idee, spune Sarah.

Se duc în cabina pasagerilor. Antrenorii cahokieni sar de pe fotolii. Au câte un pistol Colt la fiecare şold şi câte o mitralieră M4 în fiecare mână. Rodney Q are o basma neagră legată la gât, iar Hibbert mestecă o bucată mare de gumă roz.

— Care-s ordinele, Sarah? întreabă Hibbert.

— Mergeţi afară, prezentaţi-vă şi veniţi să-mi spuneţi care e

situaţia. Nu le spuneţi de ce suntem înarmaţi.

Hibbert dă din cap.

— Când o să ne vadă armele, n-o să mai pună întrebări, spune el apăsat.

— Dacă totul e în regulă, începeţi să descărcaţi. O luăm din loc imediat ce ajunge şi Hilal.

— Înţeles!

Jago trage zăvorul de la uşa avionului şi o deschide. Scara se desface silenţios până la sol. Aerul e cald şi umed. Soarele e ascuns în spatele norilor cenuşii care acum acoperă întregul glob. Rodney Q – care are şase picioare şi patru inchi şi 240 de livre – se apleacă şi coboară. Hibbert, care e mult mai scund şi mai uşor, îl urmează.

— Ei, salut! le strigă bărbatul de pe pistă. Domnul Dickey nu mi-a zis nimic de… – înghite în sec – … arme.

— Îmi pare rău, mormăie Rodney Q, dar tonul lui nu dă de înţeles că i-ar părea vreun pic rău.

Masaka se dă într-o parte, iar Rodney Q păşeşte pe pistă, uitându-se de jur împrejur.

Hibbert se uită ţintă la Masaka şi spune:

— Rămâi pe loc, te rog!

Nu-şi îndreaptă arma spre Masaka, dar e limpede că vorbele lui sunt o ameninţare camuflată sub forma unui ordin.

— Î-îmi p-pare rău, domnule, dar…

— Şi, cu tot respectul, taci din gură! adaugă Hibbert într-o japoneză impecabilă.

Masaka se supune.

Sarah îl urmăreşte din uşa avionului pe Rodney Q, care îl ocoleşte pe Masaka şi se duce să verifice clădirile şi ungherele aeroportului. Apoi dispare, dând o tură avionului. Sarah se uită dincolo de avion. Spre sud se înalţă vârful Urabe, iar pe un câmp din depărtare paşte un cal alb.

După un minut, Rodney Q reapare:

— Totul e în regulă.

Masaka îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, cu mâinile împreunate neliniştit în dreptul taliei.

Hibbert se apropie de laterala avionului şi deschide uşa compartimentului pentru bagaje.

Sarah iese pe jumătate din avion:

— Mersi, Rodney. Îmi pare rău dacă v-am luat prin

surprindere, domnule Masaka, îi spune ea bietului om. Nu vrem să vă facem niciun rău.

Japonezul clipeşte, dar nu spune nimic, iar cahokiana intră la loc în avion şi se întoarce spre Jago şi Simon:

— Pregătiţi?

— Mai mult decât pregătiţi, răspunde Jago cu un zâmbet larg.

— Şi eu, îi zâmbeşte Sarah.

Jago o ia de braţ:

— Arăţi altfel, Alopay. Pari mai sprintenă. Mai liniştită.

— Chiar *sunt* mai liniştită, Feo. Şi ştii ceva? Sunt şi încrezătoare. Mă bucur că ne-am hotărât să colaborăm cu ceilalţi.

— Şi eu.

— Şi, tată, îmi prinde bine că te am alături. Iar discuţia cu mama mi-a prins *foarte* bine. Mersi că ai făcut posibilă conversaţia asta.

Hibbert cere ajutor să descarce o cutie grea.

— Mă duc eu, spune Simon, apoi trece pe lângă cei doi Jucători, coboară treptele şi o ia spre partea din spate a avionului.

Jago îi dă o sărutare pe gură lui Sarah. Olmecului îi miroase urât respiraţia. Se întoarce şi coboară şi el din avion.

Sarah păşeşte pe prima treaptă. Aerul e sărat, catifelat şi proaspăt. Pământul e rănit, dar nu e distrus.

Pământul *nu* va fi distrus.

Nu poate fi distrus.

Se gândeşte la Christopher. La ce a făcut ea. La ce a făcut *el.*

Nici ea nu e distrusă.

Nu poate fi distrusă.

Jago îi face semn cu mâna, iar Sarah coboară o treaptă.

Apoi se aude un trosnet, capul lui Jago se înclină brusc într-o parte, iar sângele şi creierul i se împrăştie pe cămaşă şi pe balustrada scării. Sarah abia distinge detunătura amortizată a unei puşti, care vine dinspre versantul muntelui.

— Sarah! strigă Simon.

Cahokiana sare peste celelalte trepte, scoţându-şi pistolul şi luând-o la fugă cât o ţin picioarele.

Aerul trosneşte din nou. Ochii ei nu mai văd. Urechile ei nu mai aud. Picioarele nu-i mai dau ascultare. Lumea din jur dispare.

Sarah s-a înşelat.

Pământul e distrus.

La fel ca Maccabee înaintea ei, Sarah nici măcar n-a auzit împuşcătura.

An Liu, Nori Ko, Micuţa Alice Chopra

POALELE VERSANTULUI NORDIC AL MUNTELUI URABE, YONAGUNI, JAPONIA

Un cal alb o ia la fugă pe câmpul de la poalele muntelui, zgomotul copitelor lui amintind de un tunet în miniatură.

Mulţumesc, iubire, spune Chiyoko cu sufletul la gură.

Sunt cele mai dulci vorbe pe care le-a auzit An vreodată.

— Ţi-am zis că – *clipeşteTREMURĂclipeşte* – ţi-am zis că o să-i omor.

Mulţumesc.

Nori Ko se uită prin telemetru până îl găseşte pe Tsuro, care face cu mâna în direcţia lor, ridicând degetul mare.

— Ai tras excepţional, An, spune ea. Cinci gloanţe, cinci morţi. Şi patru dintre ei erau în mişcare.

Apoi se uită pe afişorul telemetrului şi adaugă:

— Totul în mai puţin de opt secunde.

Fă-i un compliment, îl sfătuieşte Chiyoko.

An îşi ia ochiul de pe lunetă şi ridică puşca în sus:

— N-aş fi putut – *clipeşte* – n-aş fi putut face toate astea fără tine, Nori Ko. Sau fără fratele – *TREMURĂ* – fratele – *CLIPEŞTETREMURĂ* – fratele tău de la sol.

— Tsuro aşteaptă de multă vreme să-mi dea o mână de ajutor, răspunde ea.

Au aterizat cu mai puţin de o oră înaintea cahokienei şi olmecului, apoi şi-au încărcat echipamentul într-un Mitsubishi Montero şi au pornit spre sud-vest, lăsându-l pe Tsuro să se ocupe de avionul Y-12E. În timp ce ei se pregăteau să-i împuşte pe cahokiană şi olmec, Tsuro a mutat singur avionul, ascunzându-l în spatele hangarului.

An se ridică de pe movila acoperită cu iarbă şi se întoarce spre Cheia Cerului. E sedată şi doarme, sprijinită de rucsacul lui Nori Ko.

Mergi mai departe, spune Chiyoko.

— Nu vreau – *CLIPEŞTE* – nu vreau să-i aştept pe ceilalţi, Nori Ko. Mi se pare prea imprevizibil – *CLIPEŞTECLIPEŞTE* – să-l aşteptăm – *TREMURĂclipeşteTREMURĂ* – să-l aşteptăm pe acest Dickey.

— De acord, spune ea şi îşi pune telemetrul în rucsac, având grijă să n-o trezească pe fetiţă. Se ocupă Tsuro de ei.

Îşi loveşte ceasul cu degetul şi adaugă:

— În plus, trebuie să-l omorâm pe 22b, şi timpul trece.

An îşi sprijină de o stâncă puşca JS 7.62 neagră ca smoala şi îşi verifică vesta. Începe să-şi desfacă nasturii de la cămaşă, clipind, clipind şi iar clipind, cu muşchii umerilor tresărindu-i involuntar. În cele din urmă, îşi desface cămaşa şi trage încă o dată de curelele vestei, asigurându-se că sunt bine strânse. Vesta i se adânceşte în carne, strângându-i dureros toracele. E grea – are aproape 20 de kilograme – şi totuşi ciudat de confortabilă, ca o pătură catifelată.

— Te simţi bine, An? Ţi s-au înrăutăţit ticurile.

Se simte bine, spune Chiyoko.

Dar de fapt An e cel care le rosteşte.

— Cum adică „se simte bine”? întreabă Nori Ko.

An se îndreaptă de spate şi îşi încheie cămaşa, uitându-se în ochii lui Nori Ko.

Nu-i zice de mine, îi cere Chiyoko.

— Adică eu mă simt bine, răspunde An. E un şiretlic mai vechi. Când corpul meu face aşa, mă prefac că aparţine altcuiva şi de-aia am zis: „Se simte bine”. Mă ajută să-mi recapăt controlul.

E o minciună, dar e una bună. Şi merge, întrucât norocul face ca trupul lui să fie liniştit în timp ce vorbeşte.

An apasă pe nişte butoane de pe tastatura prinsă de încheietura mâinii lui. Un led de pe tastatură pâlpâie de trei ori, după care se face roşu.

— Am armat-o, spune el. Sunt gata.

Îşi ia puşca şi geanta cu muniţie şi porneşte spre Montero, lăsând-o pe Nori Ko să se descurce cu rucsacul mare şi cu Cheia Cerului. Japoneza le ia pe amândouă, ducând fetiţa ca pe un bebeluş. Cheia Cerului tresare când o aşază pe bancheta din spate. Nori Ko o apucă de bărbie şi îi deschide pleoapele. Are pupilele dilatate şi îndreptate spre nas – e complet inconştientă.

Japoneza se aşază pe scaunul pasagerului, iar An demarează.

Şerpuiesc pe un drum de pământ, coborând spre sud-est, până ajung la drumul principal care traversează Muntele Urabe. Shangul conduce cu mare viteză. Peisajul e deschis şi luxuriant, drumul fiind mărginit de câmpuri de fân şi grâu tânăr, amenajate pe versanţii împăduriţi ai muntelui. În timp ce maşina se apropie de un mic port de pe coasta sudică a insulei, Nori Ko îşi scoate telefonul şi sună.

Abia dacă se aude soneria înainte să i se răspundă. Nori Ko vorbeşte câteva minute în japoneză. Shangul nu înţelege nimic. Imediat ce termină de vorbit, An o întreabă:

— Fratele tău?

— Da. Totul e pregătit. Va trebui să ne scufundăm cu tuburi de oxigen, dar nu la mare adâncime. Iar pentru fetiţă avem o mască mare, care acoperă toată faţa, deci o putem păstra inconştientă.

Aruncă o privire către Cheia Cerului:

— O să ajungem înăuntrul monumentului Mu în mai puţin de o oră.

Ajung la o intersecţie în T, iar japoneza spune:

— Ia-o la stânga.

An virează brusc, făcând maşina să derapeze de spate

— Nu-ţi face griji – Tsuro se va ocupa de „Mr. Dickey”. Locul o să fie doar al nostru, An.

— Bine.

— Trebuie să ne grăbim acum, An, suntem atât de aproape!

— *Foarte mult, iubire,* spune Chiyoko.

An apasă mai mult pe acceleraţie. Aproape că au ajuns.

<u>Hilal ibn Isa al-Salt</u>

AVION BOMBARDIER GLOBAL 8.000, AEROPORTUL YONAGUNI, YONAGUNI, JAPONIA

Hilal aterizează lin, fără nicio problemă. Apoi porneşte în direcţia hangarului, avionul hurducându-se uşor pe pistă, şi se uită pe geamul din dreapta al cabinei. Vede celălalt avion, dar nu şi cealaltă echipă.

Câteva minute mai târziu, după ce opreşte avionul, Hilal zăreşte un japonez scund, în tricou şi blugi, împingând un cărucior de bagaje mare şi plin spre un capăt al zonei de primire. Avionul lui Sarah şi Jago e închis şi în formă bună, deşi e un pic murdar din pricina norilor de praf care trebuie să le fi făcut traversarea Canadei şi Statelor Unite un adevărat infern.

Hilal opreşte motoarele. Bărbatul îl salută bucuros cu mâna şi îi face semn să coboare geamul.

— Domnul Dickey? strigă într-o engleză perfectă japonezul, după ce Hilal deschide geamul.

— Exact, răspunde Hilal, păstrându-şi accentul american. Domnul Masaka?

— În persoană!

— Prietenii mei au sosit?

— Da! spune Masaka, făcând semn cu mâna peste umăr. Sunt înăuntru, încearcă să savureze un ceai. Dar sunt foarte nerăbdători să veniţi şi dumneavoastră.

— Sunt sigur. Cobor imediat.

Hilal îşi desface centura, se duce în cabina pasagerilor şi îşi ia rucsacul în spate. În el are un telefon prin satelit de pe care le poate suna pe Jenny şi Shari în Australia, o pereche de ochelari cu infraroşii, nişte mâncare şi apă. Îşi pune pe umăr o bandulieră cu magazii de rezervă pentru puşcă, iar la mijloc îşi prinde o centură de piele, cu câte o macetă atârnând pe fiecare şold. În cele din urmă, pune mâna pe o puşcă HK416 vopsită în

negru mat şi se întoarce spre uşa avionului.

Din obişnuinţă, Hilal îşi armează puşca.

Trage zăvorul şi uşa se deschide, lăsând să intre aerul cald de mare. E parfumat şi greu, iar lui Hilal îi place.

— Vai de mine! murmură Masaka, ducând o mână la gură.

Hilal ştie că e reacţia faţă de rănile de pe capul şi faţa lui. Coboară pe pistă şi face o plecăciune:

— Domnule Masaka, îmi pare rău pentru înfăţişarea mea. Ştiu că e tulburătoare. Şi mulţumesc că ne-aţi dat voie mie şi prietenilor mei să aterizăm.

— Cu plăcere…

— N-am venit să vă facem rău. Dimpotrivă. Sunt sigur că prietenii mei v-au spus ceva asemănător.

— Da, aşa este.

— De câtă vreme au ajuns?

— Cam de treizeci de minute, răspunde Masaka, neputând să-şi dezlipească privirea de pe faţa lui Hilal.

— Bine. Şi ziceţi că ei sunt înăuntru?

— Da, acolo, după uşa aceea, îi explică Masaka, făcând semn cu mâna spre cea mai apropiată clădire. Abia aşteaptă să vă vadă.

— Şi eu pe ei.

Hilal porneşte spre clădire, dar Masaka îşi dă o palmă peste frunte.

— Doamne! Am uitat complet bunele maniere. O clipă, vă rog, spune Masaka şi face jumătate de pas în spate. Prietena dumneavoastră, Sarah, m-a rugat să fac asta!

— Ce anume?

— Să vă servesc cu un ceai! I-a plăcut atât de mult ceaiul meu, încât m-a rugat să vă servesc şi pe dumneavoastră. Am venit pregătit! face el semn spre o tavă emailată aşezată pe grilajul căruciorului de bagaje. Vă rog, aşa e tradiţia!

— Bine, ridică Hilal din umeri.

Masaka dă fuga la cărucior să ia tava, având grijă să nu răstoarne nimic, şi în câteva secunde e înapoi în faţa lui Hilal:

— Îmi pare rău dacă vi se pare ciudat. Sunteţi oaspete, şi mie îmi place să primesc oaspeţii cum se cuvine.

Ridică tava emailată, pe care se află două ceşti de culoarea jadului, pline cu ceai aburind. Când se apropie de el, nasul lui Hilal e întâmpinat de un miros discret şi îmbătător de pământ,

iarbă tăiată, boabe coapte şi un iz acru care îi gâdilă nările.

— Miroase bine, recunoaşte Hilal.

— E un amestec făcut de mine, spune Masaka.

Hilal ia ceaşca mai apropiată de Tsuro, iar japonezul o ia pe cealaltă şi coboară tava. Ridică amândoi ceştile. O briză puternică bate dinspre vest, lovind avionul lui Sarah şi Jago. Vântul împrăştie izul de ceai şi îl înlocuieşte cu miros de pădure şi de apă aruncată pe beton încins, ca după o furtună.

— *Kampai*[37], spune Masaka.

— *Kampai,* răspunde Hilal fără prea mult entuziasm şi ridică lent ceaşca la buze.

Dar în clipa următoare Hilal observă că betonul din jurul bombardierului e strălucitor şi umed, în timp ce avionul e foarte murdar.

Privirea lui coboară spre baza căruciorului de bagaje. Înlemneşte.

O picătură de lichid negru cade din cărucior şi se striveşte de pistă.

Sânge.

Hilal dă drumul la ceaşcă. Porţelanul se face ţăndări pe beton, iar ceaiul fierbinte îi pătează manşetele pantalonilor şi încălţările.

— Ce s-a întâmplat, domnule Dickey? întreabă Masaka.

Hilal face un pas în spate şi îşi ridică puşca spre gâtul japonezului:

— Ce e în cărucior?

— Bagaje, spune Masaka neliniştit. Vă rog, v-am ofensat cu ceva? Îmi cer scuze! Prietenii dumneavoastră… Îi pot chema chiar acum. Vă rog!

— N-ai să faci nimic, spune Hilal, renunţând la accentul american. Te previn o singură dată. Să nu faci nicio mişcare!

Dar Masaka se mişcă. Sare într-o parte, ieşind din bătaia puştii. Hilal rămâne pe loc, îndreptându-şi puşca spre capul japonezului. Masaka aruncă spre gâtul axumitului cu tava, a cărei margine e ascuţită, dar nu-l nimereşte. Hilal se eschivează şi, în acelaşi timp, ridică piciorul şi îl loveşte pe Masaka în piept. Tsuro icneşte, iar Hilal îl ocoleşte cu viteza fulgerului şi îl izbeşte cu puşca peste partea din spate a genunchilor. Masaka se îndoaie şi cade. Cu o mişcare rapidă, axumitul ia maceta

[37] În japoneză, în original: „Noroc” (n.tr.).

botezată *IUBIRE* şi, fără s-o scoată din teacă, i-o pune pe gât lui Masaka, apăsându-i mărul lui Adam.

Hilal se uită în jur. Nu se vede nimeni – nici ostil, nici prietenos. Se roagă ca Masaka să lucreze sigur. Altminteri, Hilal e ca şi mort.

Axumitul îl trage pe japonez în spatele căruciorului şi vede ce se află în spatele teancului înalt de bagaje.

O prelată albastră care acoperă o siluetă informă, cam cât un animal de talie mare.

Dar Hilal ştie că prelata nu ascunde un animal.

Apasă şi mai tare maceta pe gâtul lui Tsuro, care scoate un geamăt. Folosindu-se de ţeava puştii, Hilal ridică un colţ al prelatei, apoi o smulge cu totul. Prelata saltă în bătaia brizei.

Cinci cadavre. Şi toţi cinci au murit prin împuşcare în cap cu gloanţe de calibru mediu. Trei bărbaţi pe care nu i-a mai văzut niciodată, deşi îi e greu să le distingă feţele din pricina împuşcăturilor. Iar deasupra lor – ea cu braţul drept sprijinit pe talia lui – sunt Sarah Alopay şi Jago Tlaloc.

Amândoi omorâţi cu o puşcă cu lunetă. Hilal se mai uită o dată de jur împrejur şi ajunge la concluzia că Masaka i-a ademenit pe Jucători şi tovarăşii lor în câmp deschis, unde au fost omorâţi de la distanţă, după care s-a ocupat el singur de cadavre. Hilal se gândeşte că, dacă trăgătorul ar mai fi fost la postul lui, deja ar fi fost şi el mort.

Ceea ce înseamnă că e în siguranţă. Cel puţin pentru moment.

Masaka încearcă să vorbească, dar Hilal îi apasă teaca *IUBIRII* pe gât atât de tare, încât nu mai poate respira. Hilal trebuie să afle ceva înainte să se ocupe de acest pitic. Dacă Jago şi Sarah chiar au găsit o armă care poate omorî un Creator, trebuie să pună mâna pe ea. Hilal îl percheziţionează repede pe olmec, apoi şi pe Sarah, pornind de la picioare. Găseşte un obiect ciudat într-un buzunar al ei – o bucată de metal care se potriveşte perfect în mâna lui. Pare complet inofensivă, dar forma şi greutatea ei îl fac să creadă că asta este arma. Aruncă o ultimă privire Jucătorilor răpuşi.

Tovarăşi pierduţi.

Eroi.

Spune cu glas scăzut o rugăciune în aramaică şi trage prelata peste ei.

Pentru ei, Jocul Final s-a terminat.

Îl ridică pe Masaka în picioare şi îl târăşte pe pistă până sub aripa şi fuzelajul avionului, unde se simte mai la adăpost. Îl obligă pe Masaka să se aşeze în genunchi, îşi scoate *IUBIREA* din teacă şi o îndreaptă spre faţa japonezului.

— Pune-ţi mâinile pe cap, domnule Masaka!

Tsuro se supune.

După felul în care i-a servit ceaiul şi după cum îi sunt înclinaţi umerii, Hilal îşi dă seama că Tsuro e stângaci.

— Întinde mâna stângă, domnule Masaka!

Tsuro protestează în japoneză.

— Capul sau mâna, domnule Masaka. Alege!

— Bine, bine! spune Tsuro şi întinde braţul stâng.

— Răsfiră-ţi degetele!

Masaka face întocmai.

Jago îi aşază tăişul *IUBIRII* la baza degetului mic.

— Cu cine lucrezi? întreabă el.

Masaka spune ceva în japoneză, foarte probabil nişte înjurături.

Hilal apasă pe macetă şi îi retează degetul mic. Tsuro urlă şi încearcă să-şi retragă braţul ciopârţit, dar Hilal întinde imediat mâna şi îl apucă de inelar, aşezând calm maceta pe el.

— Vorbeşte! îi cere Hilal.

— Du-te dracului! spune Masaka în engleză.

Hilal îi taie şi inelarul. Îl aruncă lângă degetul mic, apoi apucă mijlociul lui Tsuro. Mâna lui Masaka şi mâna lui Hilal sunt pline de sânge.

— Vorbeşte! repetă Hilal.

— Nu-ţi spun nimic, îngaimă Masaka.

Degetul e alunecos, Hilal simte că îi scapă din mână. Aşa că îl apucă pe Masaka de încheietură şi urcă maceta pe braţul lui, oprindu-se la umăr.

— Nu mă pune la încercare! spune axumitul.

— Gata, gata! Lucrez pentru sora mea.

— Cine e sora ta?

— E din seminţia Mu.

— Sunteţi amândoi *Mu?*

— Da.

— Jucătoarea voastră a murit acum mult timp, spune Hilal, neînţelegând.

— Du-te dracului! spune încă o dată Masaka.

— Cine e sora ta? repetă Hilal.

Masaka nu spune nimic, dar axumitul crede că înţelege.

— Vreţi răzbunare, nu-i aşa? întreabă el. E cea mai bună explicaţie care îmi vine în minte.

— Du-te dracului!

— Ultima şansă, spune Hilal, apăsând maceta în carnea lui Masaka. Cine e sora ta? Şi lucrează singură?

— Sunt Mu. Am sânge de Mu. Sunt Mu.

Şi scuipă o flegmă pe piciorul lui Hilal.

Dar axumitul nici măcar nu tresare. În schimb, ridică maceta câţiva centimetri şi o coboară cu putere. Sângele ţâşneşte în toate părţile. Hilal lasă braţul să cadă pe jos. Masaka urlă. Hilal duce vârful macetei la gâtul japonezului.

— Domnule Masaka, în clipa asta, timpul mi-e duşman. Spune-mi dacă sora ta e singură.

Masaka e în stare de şoc. Hilal ştie că nu simte durerea. Nu-l lasă adrenalina.

— Răspunde-mi!

— Sh-shangul… E cu shangul.

— Şi unde sunt?

— În port. În sudul insulei. Te rog!

Şocul e un minunat ser al adevărului, îşi spune Hilal.

Apoi face trei paşi în spate. Ridică puşca. Ţinteşte. Trage un singur glonţ. Masaka se prăbuşeşte în faţă.

Axumitul îşi şterge maceta de pantalonii lui Masaka şi o bagă la loc în teacă.

— Ce surpriză! spune el cu glas tare.

Hilal îl apucă pe Masaka de curea şi îl ridică de jos, apoi ia şi braţul retezat şi se întoarce la căruciorul de bagaje. Îl pune pe Masaka deasupra celorlalte cadavre, apoi îl caută prin buzunare şi îi ia cheile de la maşină.

Hotărăşte să ardă toate cadavrele.

Împrăştie repede combustibil de avion pe rugul improvizat, după care scoate o brichetă şi îi dă foc.

Iese din aeroport, urcă în maşina lui Masaka – un hatchback Toyota – şi demarează. În timp ce maşina şerpuieşte în susul muntelui, îndepărtându-se de mare, Hilal o sună pe Jenny. Telefonul sună o singură dată înainte ca bătrâna să răspundă scurt:

— Da.

— Intră în Timpul visului acum! spune Hilal. Găseşte monumentul Mu şi deschide portalul din monumentul tău. Totul o să se întâmple repede, şi nu ştiu cum o să se termine. O să fie şi shangul acolo. Are cheile la el. Şi are o complice. O femeie din seminţia Mu.

— La dracu'! spune Jenny.

— Ştiu. Sunt în drum spre monument. Trimite semnalul când mă vezi în camera stelată. Apoi am să atac şi am s-o salvez pe Micuţa Alice. Spune-i lui Shari că am să-i aduc fiica înapoi.

— O să-i spun, frate, răspunde Jenny. Domnul să te aibă în pază!

— Şi pe tine, maestră Ulapala. Domnul să ne aibă în pază pe toţi!

Patru şi Şase şi Opt şi Doisprezece şi Douăzeci.[38]

[38] http://goo.gl/SGdRu8

An Liu, Nori Ko, Micuţa Alice Chopra

3161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

Nori Ko sare în apă din mica barcă de pescuit ancorată chiar deasupra monumentului scufundat al seminţiei Mu. Şi-a luat rucsacul şi pistolul de semnalizare, iar de mijloc are legată o sfoară de nailon strălucitoare. Nu şi-a pus costum de scafandru. Apa de un albastru-deschis e caldă şi plăcută. Se scufundă 7 metri, dând puternic din labe, cu mâinile pe lângă corp. Îşi desfundă urechile de trei ori, pompând aer pe dinăuntrul timpanelor. În jurul feţei i se ridică bule de aer care i se amestecă în părul desfăcut. În stânga ei se ridică o piramidă în trepte de mari dimensiuni, care a stat ascunsă sub valuri timp de mii de ani, originea şi scopul ei rămânând un mister de nepătruns pentru turiştii şi localnicii care au făcut scufundări aici.

O piramidă a seminţiei Mu.

Nori Ko ajunge la un recif în dreapta căruia albastrul apei s-a întunecat de tot. Coboară sub o stâncă şi ajunge în spatele unei ramuri groase de coral-evantai. Da. În faţa ei, ca o gură neagră, se deschide o intrare. Leagă de un coral o sfoară de nailon care are la celălalt capăt barca de pescuit ce se leagănă la suprafaţă. Aprinde o torţă subacvatică şi o întinde în faţă, piatra neagră luminându-se în portocaliu, roz şi alb. Înaintează şi dă de un perete, apoi ridică privirea şi, la un metru deasupra capului, vede oglinda pătrată a unui buzunar de aer. Îşi scoate centura cu balast şi dă de două ori din picioare. Iese într-o cameră uscată, plină cu aer stătut prins în piramidă de mii de ani. Aruncă torţa în cameră, apoi se scufundă din nou şi înoată pe unde a venit. Testează sfoara de nailon. Ţine. Ridică pistolul de semnalizare spre suprafaţă, având grijă să nu-l îndrepte spre carena bărcii, şi trage. Trasorul ţâşneşte din ţeavă într-un norişor de bule şi explodează, semănând cu un foc de artificii

deformat ţâşnit dintre valuri.

Înoată înapoi până la cameră şi urcă în ea. Aprinde alte trei torţe subacvatice şi le aruncă în câte un colţ. Camera e rectangulară şi, dintr-o misiune anterioară a seminţiei Mu, ştie că are 3 metri lăţime şi 4,854 metri lungime. Pe peretele dinspre vest e o uşă înaltă şi îngustă. Uşa duce la o galerie care coboară câţiva metri şi dă într-o altă cameră rectangulară. Când a venit ultima oară aici, n-a coborât mai departe de această a doua încăpere. Dacă astăzi va coborî mai mult – şi speră să o facă –, va fi teritoriu necunoscut pentru ea.

În timp ce îl aşteaptă pe An, îşi descarcă rucsacul, apoi verifică săbiile şi pistoalele, luându-şi armele care îi aparţin.

Cinci minute mai târziu, o jerbă de bule tulbură dreptunghiul de apă din mijlocul camerei. An şi Cheia Cerului apar la suprafaţă în acelaşi timp. Jucătorul shang o ridică pe fetiţă, iar Nori Ko o ia şi o aşază cu grijă pe rucsacul ei gol. Îi scoate masca de scufundări cu protecţie pentru urechi – care reglează în mod automat presiunea asupra timpanelor –, apoi îi netezeşte părul negru şi o şterge de apă. Pielea din jurul bărbiei şi de sub urechile fetiţei e încreţită şi înroşită din cauza măştii. Cheia Cerului se mişcă şi geme, dar nu se trezeşte.

Ai grijă, iubire, spune Chiyoko, în timp ce An se uită la Nori Ko şi la fetiţă.

Apoi îşi scoate – *CLIPEŞTE* – îşi scoate – *TREMURĂTREMURĂTREMURĂ* – îşi scoate echipamentul de scafandru şi rămâne în – *CLIPEŞTEclipeştetremură* – rămâne în chiloţi. Îşi deschide geanta impermeabilă şi scoate colierul din rămăşiţele lui Chiyoko, Cheia Pământului – *CLIPEŞTECLIPEŞTE* – vesta, tastatura care se prinde pe mână şi nişte haine de bumbac uscate care seamănă cu nişte pijamale. Îşi pune colierul la gât, miroase părul lui Chiyoko şi îi sărută urechea. Pune Cheia Pământului într-un buzunar cu arici, apoi îşi îmbracă vesta şi îi strânge foarte tare curelele. Îşi pune tastatura pe antebraţul stâng şi se îmbracă cu hainele uscate, ascunzând explozibilul pe care îl va detona în prezenţa keplerului. Trece pe lângă Nori Ko şi fetiţă fără să spună nimic, apoi îşi pune pe umăr puşca automată ARX 160. Ia de jos şi – *CLIPEŞTECLIPEŞTE* – sabia – *TREMURĂclipeşte* – sabia lui Nobuyuki, pe care şi-o pune pe spate, mânerul ei ridicându-i-se deasupra capului.

Eşti gata, iubire.

— Sunt gata, spune el, uitându-se la Cheia Cerului, deşi i se adresează lui Nori Ko.

În lumina stranie a torţelor, japoneza îl studiază pe An – ochii negri ca smoala îi sunt duşi în fundul capului şi se vede că îşi doreşte răzbunarea cu fiecare fibră din fiinţa lui. Pentru o clipă, Nori Ko se întreabă dacă nu cumva a făcut o greşeală.

Însă doar pentru o clipă.

Pentru că ceea ce o înspăimântă cel mai tare la An este, în acelaşi timp, exact ceea ce o atrage la el.

Shangul e întâi de toate un ucigaş. Şi în acest joc teribil, ucigaşii câştigă.

Nori Ko îi aruncă o torţă lui An, care o prinde cu îndemânare, apoi ia Cheia Cerului în braţe, sprijinindu-i capul pe umăr. Fetiţa rămâne inconştientă. Nu va fi martoră la propriul ei sfârşit, iar Nori Ko e recunoscătoare pentru asta.

La urma urmelor, e doar un *copil.*

— Pe-aici, spune ea, făcând semn spre uşă. Tu primul.

An dispare pe uşă. Nori Ko porneşte în grabă după el şi, după opt minute de coborâre în spirală, treptele se termină brusc, dau colţul şi ajung în următoarea cameră. Raportul dintre lăţimea şi lungimea ei e acelaşi ca al camerei dinainte, atâta că este de două ori mai mare. În mijlocul încăperii e o masă pătrată săpată în piatra neagră, cu marginile drepte şi neciobite. În celălalt capăt al camerei se vede o altă intrare, dar e blocată de o uşă de piatră.

Cheile o vor deschide, iubire, spune Chiyoko.

— Cheile – *CLIPEŞTEtremurăCLIPEŞTE* – cheile o vor deschide.

— Eşti sigur? întreabă Nori Ko.

— Dă-mi fetiţa, spune An.

Nori Ko i-o întinde, iar shangul o ia în braţe şi se duce la uşa închisă. Fetiţa îi atârnă greu în braţe. Cheia Pământului îi atârnă greu în buzunar. An se simte din ce în ce mai greu.

Iar apoi…

kepler 22b

3161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

Ochii i se deschid – fante negre pe pielea sidefie. Deasupra lui, nu foarte departe, un scrâşnet de piatră frecată pe piatră.

E timpul.

Vechiul templu se mişcă. În câteva minute, partea lui cea mai de sus se va ridica deasupra valurilor, o coloană dreaptă din piatră tocită de mare, udă şi încrustată cu scoici, corali şi anemone.

La fel ca Stonehenge-ul mai înainte, acest monument străvechi s-a trezit la viaţă.

Trebuie să se pregătească pentru Jucător.

O ia din loc şi se apropie de centrul încăperii. Se îndoaie de mijloc şi îşi aşază vârfurile mâinilor sale cu şapte degete de o parte şi de alta a bolului aurit de pe podea. Suprafaţa metalică se umple de culori întunecate, crâmpeie de cosmos şi câte o rază de lumină care brăzdează tavanul.

Îşi retrage mâinile, având grijă să nu atingă interiorul bolului cu nicio parte a corpului.

Bolul este pregătit pentru chei.

kepler 22b se apropie de portal. Pune mâna dreaptă pe cadrul de piatră al uşii. Piatra se lichefiază, iar el îşi adânceşte mâna în ea. Îşi mişcă degetele în plasmapiatră, care e extrem de rece, întrucât n-a mai fost folosită de mii de ani. Interiorul gol al portalului pâlpâie şi se înnegreşte, iar kepler 22b se apleacă în faţă să se asigure că s-a stabilit conexiunea. Capul lui apare în camera de teleportare a navei lui, la milioane de mile distanţă. Îşi retrage capul, iar acum e din nou cu totul în camera stelată a monumentului Mu.

Îşi trece un deget peste un senzor de pe mâneca armurii şi deasupra mâinii drepte îi apare o armă. Îi modifică raza de la foarte largă – modul standard – la extrem de îngustă, cât un fir

de aţă.

Aşteaptă. Scrâşnetul de deasupra continuă. Cercetează camera încă o dată, plimbându-se în sensul acelor de ceasornic. O vede pe Jucătoarea celtă, pe care a adus-o cu el, în caz că va avea nevoie de ea şi de codul viu întipărit în genele ei. Vede scara care duce în sus. Vede bolul din mijlocul încăperii. Pereţii au căpătat o strălucire albastră. Dar asta ce-i? Mijeşte ochii. Traversează imediat camera până la cel mai îndepărtat vârf de stea şi se uită pe podea. Ceva ce n-a văzut înainte.

O piatră rotundă şi roşie.

O piatră care n-ar trebui să fie aici.

O ridică şi o miroase. Scrâşnetul se opreşte. Piatra are un miros distinct şi kepler 22b îşi dă seama imediat de unde provine.

E din Australia. De lângă monumentul koori din centrul continentului.

Aruncă o privire peste umăr. A găsit piatra pe lângă peretele opus celui cu portalul.

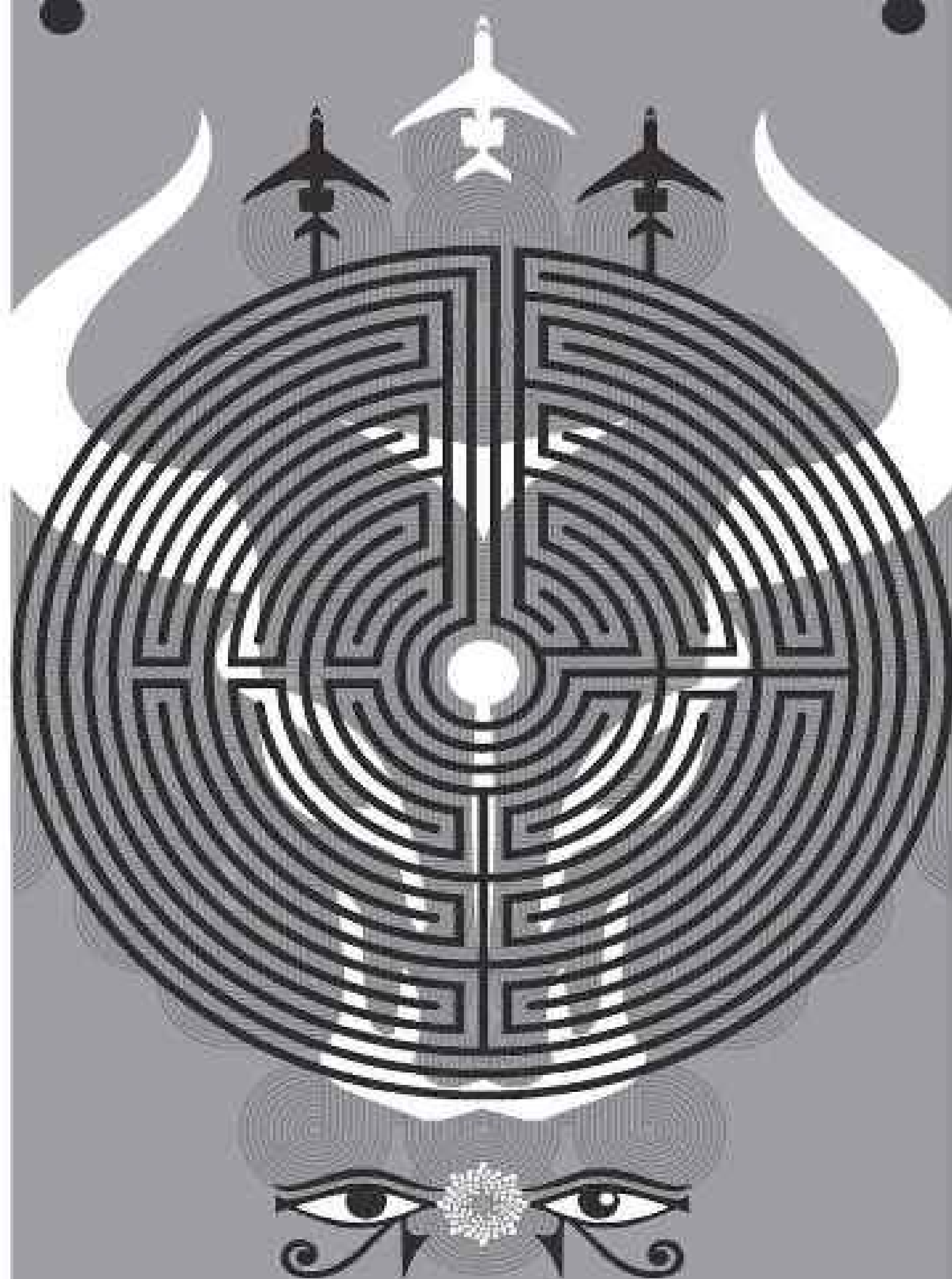
A fost aruncată în cameră din monumentul koori!

Aruncă piatra şi îşi adânceşte din nou mâna în plasmapiatră, făcând câteva reglaje. Ştie că Jucătorii s-au mai deplasat pe glob cu ajutorul acestor portaluri – în mod accidental, a presupus el până acum, ca de exemplu când unii dintre ei au călătorit din Bolivia în Himalaya. Însă prezenţa acestei pietre este dovada limpede că cel puţin unul dintre ei a învăţat cum să *folosească* aceste portaluri. Jucătorul sau Jucătoarea încă nu s-a conectat cu acest portal, dar kepler 22b presupune că încearcă să se conecteze.

După alte câteva momente, îşi retrage mâna din plasmapiatră şi aruncă piatra roşie în suprafaţa neagră precum cerneala a portalului. Piatra ricoşează şi îi aterizează la picioare. Apoi kepler 22b întinde mâna, iar aceasta trece fără niciun efort prin vidul glacial şi ajunge pe nava lui.

Testul este satisfăcător. Acum, numai el poate trece în ambele direcţii. Nimeni altcineva nu va mai putea folosi portalul ca să scape de aici sau să vină aici.

Se întoarce în mijlocul camerei şi aşteaptă.

An Liu, Nori Ko, Micuţa Alice Chopra

24.43161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

An Liu şi Nori Ko îşi proptesc picioarele în pământ în clipa când podeaua se zguduie şi începe să se învârtă. Scrâşnetul pietrelor e asurzitor şi, cu toate că nu are niciun reper exterior, An simte că încăperea se ridică prin apă.

Se întâmplă din nou, iubire, spune Chiyoko. *Ca atunci când am murit.*

— Ce-i asta? strigă Nori Ko.

Se clatină şi se agaţă de un colţ al mesei de piatră, care e fixată de podea.

— Monumentul – *CLIPEŞTEtremură* – monumentul – *TREMURĂ TREMURĂ* – se transformă. La fel – *CLIPEŞTECLIPEŞTEclipeşte* – la fel s-a întâmplat şi la Stonehenge.

Înseamnă că suntem pe drumul cel bun, iubire, spune Chiyoko.

— Şt… – *CLIPEŞTE* – Ştiu.

Înseamnă că putem merge să ne odihnim împreună, adaugă Chiyoko.

— Ştiu.

Cheia Cerului devine agitată în timp ce camera se înalţă şi se învârte ca un carusel, dar, după câteva minute frenetice, totul se opreşte.

Acum domneşte liniştea.

O pală de aer rece se revarsă în cameră. Pleoapele fetiţei flutură de câteva ori. Mâna ei se ridică.

— Pământ, Cer, Soare, spune ea încet.

An urmăreşte cu privirea degetul întins al fetiţei. Uşa de piatră s-a deschis. Încă o galerie care coboară în întuneric. Shangul bagă capul înăuntru şi respiraţia i se transformă în aburi, ridicându-i-se în jurul feţei.

— Pământ, Cer, Soare, repetă Cheia Cerului.

An dă drumul fetiţei, care cade pe podea.

— Hei! spune Nori Ko. Nu-i nevoie să…

Dar se întrerupe când îl vede pe An ridicând puşca şi îndreptând-o spre faţa ei.

Clipeşte.

Nu. Las-o în pace! îl imploră Chiyoko.

Dar rosteşte şi aceste cuvinte cu glas tare.

CLIPEŞTECLIPEŞTECLIPEŞTECLIPEŞTE.

Nori Ko ridică defensiv mâinile.

Şi, în sfârşit, înţelege.

— Dă-i ascultare, An, spune ea. Chiyoko te iubeşte.

— N-n-n-nu, spune el. Mulţumesc că – *CLIPEŞTEclipeşteCLIPEŞTE* – că m-ai adus – *TREMURĂTREMURĂ* – m-ai adus aici, dar…

— Încă pot să-ţi fiu de ajutor, îl întrerupe Nori Ko. O să am grijă să nu vină nimeni după tine, An.

Las-o în pace! spune Chiyoko.

— Nu-nu-nu-nu ş-ş-ştiu, se bâlbâie An. Ar trebui – *TREMURĂclipeşteclipeşte* – ar trebui să mori.

De ce?

Dar, înainte ca An să poată să-i explice că trebuie să moară cu toţii şi că el trebuie să fie cel care îi omoară, Nori Ko spune:

— Înţeleg ce eşti, An. De aceea te-am ales. Eşti Moartea! Lasă-mă să te păzesc, ca să-i poţi lua viaţa Creatorului şi să-ţi găseşti şi tu moartea. Lasă-mă să te ajut. Lasă-mă s-o ajut pe Chiyoko. Te rog!

CLIPEŞTECLIPEŞTETREMURĂtremurătremurăCLIPEŞTE.

— Pământ, Cer, Soare, spune fetiţa.

CLIPEŞTE.

Ascult-o, iubire. Du-te la kepler. Răzbună-mă, spune Chiyoko. *Acum!!*

CCCCCLIPEŞTECCCCCLIPEŞTECCCCCCCCCLIPEŞTE.

Mâinile îi tremură. Puşca coboară câţiva inchi. Nori Ko se gândeşte să se ascundă în spatele mesei de piatră, dar deşi ticurile lui An i-ar putea da o şansă, ele arată şi cât de tensionat este, cât de imprevizibil.

Nori Ko rămâne ţintuită locului.

TTTTTREMURĂ. TREMURĂ. TTTTremură.

Dinspre tunelul care duce în sus, afară din monument se aud zgomote. Şuierul valurilor sparte, un clinchet ca de container

metalic lovit în mod repetat, ca o tobă, şi vocea unui bărbat spunând, fix atunci: „Credinţă”.

— Mai vine cineva! spune Nori Ko pe un ton urgent.

— Pământ, Cer, Soare, repetă fetiţa cu glas tare.

An o înghionteşte cu coapsa:

— Şşş!

Las-o în pace.

CCCCCCCCLIPEŞTE. TTTTTTTTTREMURĂ.

An îşi coboară Beretta.

— Bine. Ai grijă – *CLIPEŞTE* – ai grijă de mine, Nori Ko. Ai grijă şi de ea – *TREMURĂ* – de ea – *clipeşteclipeşteclipeşte* – de ea – *TREMURĂTREMURĂTREMURĂ, clipeşte* – de ea – *TREMURĂCLIPEŞTECLIPEŞTE* – ai grijă şi de Chiyoko.

Fără să mai scoată o vorbă, o apucă pe Cheia Cerului de guler şi – pe jumătate cărând-o, pe jumătate târând-o – intră în întunericul galeriei, fetiţa scâncind şi gemând în urma lui. Nori Ko îi urmăreşte cu privirea şi ultimul lucru pe care îl vede e strălucirea roşiatică a tastaturii de pe mâna shangului, cea care arată că vesta lui nucleară e funcţională şi armată.

Nori Ko inspiră de trei ori şi se concentrează. Îşi scoate sabia cu mâna dreaptă, iar cu stânga apucă mitraliera. Se ascunde în spatele mesei de piatră, în aşa fel încât să nu poată fi văzută de cine ar mai coborî în cameră.

Hilal ibn Isa al-Salt

24.43161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

Ca să nu se răstoarne de pe scândura bărcii gonflabile, Hilal se prinde cu mâinile de funia pe care a legat-o de proră. Apa se învolburează, în timp ce o coloană de piatră se ridică răsucindu-se din mare. Când totul se linişteşte, coloana se înalţă patru metri deasupra apei, ca un mic far.

Barca de pescuit până la care a vâslit – barca cu care au ajuns aici An şi complicea lui Mu – se loveşte ritmic de piatră, scoţând zgomote metalice. Un uriaş coral-evantai s-a răsturnat peste ea, ţinând-o pe loc. Pe o latură a coloanei a apărut o deschizătură suficient de mare cât să poată intra prin ea un om.

Asta trebuie să fie.

Hilal bagă mâna în buzunar şi îşi adânceşte degetele în găurile bucăţii de metal. Nici de data asta nu se întâmplă nimic. Dar Hilal continuă să creadă că, cine ştie cum, arma va funcţiona atunci când va avea nevoie de ea.

— Trebuie să-mi păstrez credinţa, spune el.

Îşi verifică încă o dată macetele şi puşca HK416, apoi coboară din barcă şi intră prin deschizătură, credinţa ajutându-l să facă fiecare pas, să se apropie de sfârşit.

Realitatea e un vis.[39]

[39] http://goo.gl/jHDVwM

Shari Chopra, Jenny Ulapala

— Timpul visului, spune Shari.

Corpurile lor fizice sunt în ţinutul Yuendumu din Australia, dar corpurile lor spirituale sunt împreună aici, în vid.

Shari o ţine de mână pe Jenny în ambele lumi. În Australia, stau una lângă alta pe pământul roşu, atingându-şi genunchii. În Timpul visului, merg cu pas iute prin neant – de câteva fracţiuni de secundă sau de câteva ore. Braţele li se leagănă hotărât, dar coapsele li se ating din când în când. Shari poate vedea până la infinit în toate direcţiile, dar oriunde se uită, nu e nimic de văzut.

— Când? întreabă Shari.

— Curând, mami.

De data asta sunt singure. Alice cea Mare nu mai e alături de Shari să-i spună că harappicii sunt în spatele ei, fluturându-şi mâinile, rostindu-i numele, împingând-o înainte, mereu înainte. În depărtare apare o strălucire albastră. Jenny o conduce pe Shari către ea.

— O să stau cu tine când ajungem acolo, mami, îi spune bătrâna. Dar când o să sosească Hilal şi o să vină timpul să o aducă pe fiica ta înapoi prin portal, o să te las singură ca să-i fac semn. Altfel n-o să ştie că suntem pregătite pentru el. Trebuie să rămâi concentrată şi tăcută în Timpul visului până când Hilal se întoarce cu fetiţa ta. Şi trebuie să rămâi calmă. Orice ai vedea că se întâmplă acolo, să rămâi calmă, pentru că altminteri putem pierde conexiunea şi şansele de a-i aduce înapoi. *Tu* trebuie să ţii deschisă uşa monumentului Mu. Ai înţeles, da?

Lumina devine mai strălucitoare.

— Înţeleg, Jenny.

— Bine. Gata cu vorba. Gata cu gândurile exprimate. Tăcere şi linişte mentală. O să fie cea mai grea meditaţie din viaţa ta, pentru că fiecare fibră din fiinţa ta o să-ţi spună să te mişti, să-i

sari în ajutor copilului tău. Dar nu poţi face asta. Ajut-o fiind aici, nu în alt fel. Dacă îşi dă seama Creatorul de prezenţa noastră, o să ne închidă uşa şi n-o să mai avem nicio şansă.

— Înţeleg.

— Caută să te anulezi pe tine însăţi, să devii o piatră pe podea, să devii însăşi podeaua. Tu eşti temelia.

Ca să-i arate că a înţeles, Shari îi strânge mâna lui Jenny şi în această lume, şi în cealaltă. Aici şi acolo. Pretutindeni şi nicăieri.

Merg mai departe.

Lumina devine mai strălucitoare.

Mai strălucitoare.

Mai strălucitoare.

Shari şi Jenny văd camera stelată, luminoasă şi pregătită. Nu-l văd pe Creator pe nicăieri, dar îi simt prezenţa.

kepler 22b stă ascuns. Aşteaptă.

Jenny rămâne ţintuită locului lângă portal. Shari la fel.

Micuţa Alice nu este acolo. Dar…

Aisling Kopp *este* acolo, faţa ei inconştientă şi părul ei roşu zărindu-se deasupra marginii unui giulgiu ca de mătase.

Shari ar vrea să afle cum e posibil, dar nu are voie să vorbească. Nu are voie să gândească. Închide ochii în Timpul visului şi respiră, respiră, respiră.

Nimic.

Nimic.

Nimic.

Nimicul îi va salva.

Nori Ko

24.43161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

Vocea bărbatului de deasupra nu s-a mai auzit după ce a zis: „Credinţă”. Dacă a început să coboare – şi sigur coboară –, atunci păşeşte cu multă grijă. Nori Ko şi-a schimbat poziţia. Acum stă în galeria prin care au dispărut An şi Cheia Cerului, întinsă pe burtă şi sprijinită în coate, cu puşca îndreptată spre uşa din celălalt capăt al camerei. Aerul o învăluie ca o pătură îngheţată, iar Nori Ko strânge din dinţi ca să nu clănţăne. Camera din faţa ei e cufundată în beznă. Nori Ko stă nemişcat în vid, aşteptând, singura ei fereastră asupra lumii vizibile fiind luneta cu infraroşii a puştii. Îşi ţine ochiul lipit de lunetă, ţintind spre uşă, pe lângă muchia mesei. Întrucât e la doar câţiva metri de ţintă, nu poate cuprinde în câmpul ei vizual mai mult de jumătate de uşă. Ca să nu fie luată prin surprindere, îşi mută puşca o dată la trei secunde. Sus, jos, sus, jos, sus, jos.

Bărbatul – şi cine o mai fi cu el, pentru că s-ar putea să nu fie singur – va apărea de după colţ, iar Nori Ko va aştepta momentul potrivit şi îl va doborî.

Cadrul uşii rămâne negru şi gol timp de patru minute.

Cinci.

Şase.

Şapte.

Opt.

Cam atât le-a luat ei şi lui An să coboare din camera de deasupra.

Undeva sub Nori Ko, An se apropie de întâlnirea cu Creatorul.

Şi de întâlnirea cu Chiyoko sau cu ce a mai rămas din ea. La gâtul lui, în mintea lui.

În inima lui întunecată.

Nouă minute.

Sus, jos, sus, jos, sus, jos.

Sus, jos.

Hilal ibn Isa al-Salt, Nori Ko

24.43161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

Hilal ţine puşca cu o mână, iar în cealaltă, arma misterioasă. Şi-a pus ochelarii cu vedere nocturnă şi înaintează metodic prin beznă şi frig.

După şapte minute de coborâre în spirală, Hilal se opreşte.

Galeria se termină la mai puţin de un metru în faţa lui. Hilal zăreşte peretele unei camere. Dacă n-ar fi mers atât de lent, s-ar fi prăvălit direct în cameră. Cine ştie ce-l aşteaptă înăuntru.

Dă puşca într-o parte şi inspectează podeaua, uitându-se după cabluri declanşatoare. Nimic. Se uită după senzori de jur împrejurul uşii. Nimic.

Rămâne pe loc câteva secunde, gândindu-se ce să facă.

Ce *trebuie* să facă.

Credinţă, îşi spune în sinea lui.

Se lasă în genunchi şi îşi pregăteşte puşca. Se va rostogoli în faţă şi spre dreapta, în speranţa că va găsi ceva în spatele căruia să se ascundă.

Numără.

Unu.

Doi.

Trei.

Nori Ko îşi simte nasul ca pe un ţurţure.

Îşi mişcă puşca sus, apoi jos, sus, jos.

Sus.

Jos.

Sus.

O siluetă se rostogoleşte dinspre uşă. Nori Ko apasă lung pe trăgaci, ţinând puşca strâns, ca să controleze reculul şi ajustându-şi tirul ca să nimerească ţinta de pe podea. Fiind modificată ca să poată trage la foc automat, puşca împroaşcă

gloanţe prin încăpere, flăcările care ţâşnesc pe ţeavă luminând ca un stroboscop capul şi umerii japonezei şi pereţii de piatră ai încăperii. Silueta dispare în spatele mesei de piatră. Nori Ko nu e sigură că l-a nimerit cu vreun glonţ. Dă drumul la trăgaci. Ultimele cartuşe zornăie pe podea. Urechile îi ţiuie. Coboară puşca, ţintind spre capătul mesei, dureros conştientă de faptul că nu poate ţinti simultan spre uşă.

Dacă mai vine cineva, Nori Ko e terminată.

Îndreaptă puşca spre baza uşii, apoi spre partea ei superioară, apoi din nou către masă. Desenează acest mic triunghi timp de cinci secunde, care i se par ca cinci minute. Aude un plânset de copil de undeva din adâncul monumentului străvechi. Desenează triunghiul încă o dată. Încă o dată. Încă o dată.

Poate are noroc. Poate e o singură persoană.

Mişcare. Silueta care s-a rostogolit în cameră scoate pe după colţul mesei vârful unei puşti. Intrusul şi Nori Ko trag amândoi odată. Gloanţele trase spre ea ratează ţinta, însă ale ei nimeresc în plin şi se aude strigătul de durere al unui bărbat şi zăngănitul puştii lui scăpate pe podea.

Nori Ko trage în puşcă, îndepărtând-o de bărbat.

Apoi ţinteşte pe rând partea de sus a uşii, partea de jos şi masa. Acelaşi triunghi.

Masa.

Partea de jos a uşii.

Partea de sus.

Şi încă o dată.

Apoi aude un zgomot ca de arc electric şi vede o lumină galbenă orbitoare. Nori Ko se rostogoleşte brusc într-o parte, retrăgându-se în unghiul făcut de podea şi perete. Raza de lumină trece pe lângă ea într-o milisecundă şi îi loveşte puşca ARX 160 chiar la mijloc, tăind luneta şi corpul puştii în două. Acest proiectil de energie îi arde dosul mâinii de pe trăgaci şi este atât de luminos, încât, deşi stă cu ochii închişi, lui Nori Ko i se colorează interiorul pleoapelor în portocaliu şi roşu.

Dar raza dispare la fel de repede pe cât a apărut. Dispare şi zgomotul. Se simte miros de carne arsă şi – Nori Ko ar putea să jure – de metal topit.

Dar nu poate fi sigură, pentru că lumina aceea puternică i-a rămas încă în ochi, iar luneta cu infraroşii e distrusă, aşa că e complet oarbă.

Sare în picioare şi scoate un cuţit lung, de vânătoare. Păşeşte silenţios prin cameră, lovind cu cuţitul în stânga şi în dreapta.

— Vino-ncoace! spune ea printre dinţi, sfidând întunericul. *Vino-ncoace!*

Hilal îşi mişcă degetele de la mâna dreaptă. I-a fost zdruncinată puternic în clipa când puşca HK416 i-a fost smulsă din mână, iar acum simte furnicături în ea ca un jucător de baseball care a lovit mingea cu partea de jos a bâtei.

Dar senzaţia asta nu e nimic pe lângă ceea ce se întâmplă cu mâna lui stângă.

Imediat ce puşca i-a fost lovită, bucata de metal a prins viaţă, ca şi când ar fi ştiut că Hilal se află într-un pericol iminent şi că era nevoie de serviciile ei.

Braţul i s-a îndreptat ca o scândură, blocându-se la cot, iar din bucata de metal, în dreptul degetului mic, a crescut o ţepuşă lungă de mai bine de un metru. Imediat după aceea, şi-a simţit mâna de parcă s-ar fi contopit cu metalul, iar degetul lui mare a găsit adâncitura corespunzătoare şi a apăsat pe ea. Braţul i-a fost străfulgerat de o undă de energie şi un disc luminos s-a desprins din vârful ţepuşei, traversând încăperea într-o clipă şi lovind-o pe adversara lui.

Dar lovitura n-a omorât-o.

Acum, ţinteşte cu mai multă grijă. Se uită la femeie o clipă. Dacă o fi avut înainte ochelari cu infraroşii, acum nu mai are. Stă în picioare în faţa lui, lovind aerul la întâmplare. Cu siguranţă e membra seminţiei Mu de care i-a zis Masaka, pentru că seamănă foarte mult cu o versiune mai în vârstă a lui Chiyoko Takeda. Hilal nu poate decât să bănuiască de ce îl ajută ea pe shang, dar e prea grăbit ca să se gândească mult la asta.

Apasă din nou pe trăgaciul armei. Camera se luminează din nou în galben, şi din armă ţâşneşte încă un disc de energie, şi aerul trosneşte de electricitate, şi se aud două bufnituri.

Hilal se uită în celălalt capăt al camerei. Pe podea zac sfârâind două jumătăţi de persoană, cu pielea şi măruntaiele cauterizate.

Din adâncul monumentului străvechi se aude plânsul unui copil.

— Cheia Cerului! spune el printre dinţi.

Se apleacă şi îşi plimbă degetele peste puşca lui HK416. Magazia a fost smulsă, iar locaşul ei s-a deformat. Nu mai poate fi folosită. Hilal se îndreaptă de spate. Apucă *URA* cu mâna

dreaptă, iar în stânga păstrează această uluitoare armă a Creatorilor.

Trece pe lângă corpul secţionat, intră pe uşa din celălalt capăt al încăperii şi coboară silenţios în întunericul şi frigul de dedesubt.

An Liu, Micuţa Alice Chopra

24.43161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

Merg mai departe, iubire.

ClipeşteTREMURĂTREMURĂclipeşteclipeşteclipeşteCLIPEŞTECLIPEŞTETREMURĂTREMURĂTREMURĂCLIPEŞTETREMURĂTREMURĂtremurătremurăCLIPEŞTE.

An – *clipeşte* – An – *clipeşte* – An coboară prin galerie, târând-o după el pe – *TREMURĂ* – Cheia Cerului, care e tot mai – *clipeşte* – tot mai – *TREMURĂ* – tot mai conştientă.

Aerul e rece – *tremură* – rece – *clipeşte, clipeşte* – rece. Îngheţat. Sub ei, se vede o strălucire slabă. Îşi simte vesta ca şi când ar cântări – *tremurătremură* – 200 de kilograme, nu – *clipeşte* – nu – *CLIPEŞTE* – nu 20.

Mergi, iubire. Următorul pas, următorul pas, următorul pas. Mergi. Mergi!

Chiyoko îl încurajează, vorbeşte cu el fără nicio – *clipeşte* – nicio poticnire. Vocea ei nu e întreruptă de niciun – *tremură* – de niciun tic.

Chiyoko e pură. În mintea lui. În inima lui.

Partea pură din el.

TREMURĂTREMURĂTREMURĂclipeşteclipeşte. TREMURĂclipeştetremură.

E atât de neliniştit – *clipeşte* – atât de tulburat – *tremură* – atât de – *clipeşteclipeşte* – atât de plin de ticuri, încât nu poate – *clipeşte clipeşteclipeşte* – nu poate să stea de vorbă cu ea – *TREMURĂTREMURĂ* – nici cu glas tare, nici – *clipeşteclipeşte* – în mintea lui.

Mintea lui.

Inima lui.

Mintea lui.

Inima lui întunecată.

Chiyoko.

Chiyoko.

CLIPEŞTETREMURĂCLIPEŞTE.

Strânge mai tare gulerul fetiţei, apucându-i şi un smoc – *clipeştetremură* – un smoc de păr. Firele – *clipeşteclipeşte* – i se smulg din cap. Fetiţa geme şi plânge şi începe să vorbească în hindi sau în bengali, dar An nu înţelege – *clipeştetremurăTREMURĂclipeşte* – nu înţelege o vorbă. Cheia Cerului dă din mâini şi din picioare, iar An o zgâlţâie cu putere, dar asta nu face decât s-o – *clipeşteTREMURĂtremurăclipeşte* – nu face decât s-o neliniştească şi mai tare.

Fetiţa ţipă din nou.

De deasupra se aud focuri de armă care îi izbesc – *clipeşte* – izbesc – *tremură* – izbesc timpanul. O scurtă tăcere, apoi încă o rafală, urmată de un sfârâit puternic, ca o descărcare electrică.

Apoi tăcere.

Cheia Cerului plânge iarăşi.

TREMURĂTREMURĂTREMURĂCLIPEŞTECLIPEŞTETREMURĂ.

Mergi mai departe, iubire. Să nu dai greş tocmai acum.

Fetiţa se zbate şi scuipă. De deasupra se aude vocea lui Nori Ko. Încă un sfârâit electric, apoi linişte.

Nu-i face rău fetiţei.

Dar An nu se poate – *clipeşteclipeşte* – nu se poate abţine. Îşi întoarce puşca la spate, ridică Cheia Cerului şi – *tremurătremură* – o strânge cu ambele mâini, lipindu-i spatele de pieptul lui. Îi acoperă gura cu palma, dar fetiţa îl muşcă de pielea dintre arătător şi degetul mare şi ţipă încă o dată.

— Au! strigă el printre dinţi.

Îşi strecoară degetele sub bărbia – *clipeşteclipeşte* – sub bărbia ei şi îi închide gura cu forţa. Rămâne pe loc. *CLIPEŞTETREMURĂCLIPEŞTE.*

Cu cealaltă mână, shangul acoperă – *clipeşteclipeşteTREMURĂ TREMURĂ* – acoperă nasul fetiţei şi strânge.

Trebuie să rămână în viaţă, An! Nu!

Cheia Cerului dă din picioarele ei scurte, lovind burta şi pelvisul lui An. Fetiţa îl loveşte şi între picioare, iar shangul se îndoaie de durere, lipindu-i corpul de al lui. Cheia Cerului încearcă să-şi mişte capul dintr-o parte în alta, dar nu are suficientă putere. Şi continuă să dea din picioare.

Nu!

TREMURĂTREMURĂTREMURĂTREMURĂ.

Picioarele fetiţei se potolesc. Capul nu i se mai mişcă. An îi dă drumul la nas, dar rămâne cu palma sub nările ei.

Respiraţia caldă a fetiţei îi mângâie degetele.

Trăieşte. Şi-a pierdut din nou cunoştinţa.

CLIPEŞTECLIPEŞTECLIPEŞTE.

Bravo, iubire. Acum, du-te!

Ia fetiţa în braţe.

Vesta e atât de grea, atât de pregătită, iar eliberarea morţii e atât de aproape.

E atât de fericit.

Mergi!

Încă un pas – *TREMURĂ* – încă un pas – *clipeşte* – încă un pas. În jos, mai jos.

Strălucirea albastră devine mai puternică.

CLIPEŞTETREMURĂCLIPEŞTE.

Mai aproape.

Mai luminos.

Mai rece.

CLIPEŞTETREMURĂCLIPEŞTE.

Mai aproape.

Mai luminos.

Mai rece.

Face încă un pas şi se opreşte.

Camera stelată. Ticurile au dispărut. Cheia Cerului tremură, ca şi când ar avea un coşmar.

Am ajuns, iubire.

Shari Chopra, Jenny Ulapala

Shari vede trupuşorul Micuţei Alice tremurând în braţele shangului. Shari nu poate gândi nu poate ţipa nu poate striga nu poate întinde mâna nu poate acţiona nu poate întinde mâna nu poate acţiona nu poate simţi trebuie să-şi înfrângă toate impulsurile e neputincioasă e neputincioasă e neputincioasă şi trebuie să-şi accepte neputinţa.

Jenny stă lângă ea, amândouă văd, amândouă lasă să treacă prin ele ceea ce văd, ca şi când fiecare ar fi câte o cameră lipsită de gândire, nimic mai mult decât o lentilă pentru ochii unui observator.

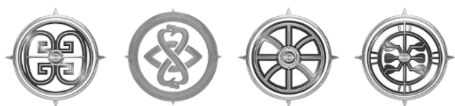
Amândouă îl văd pe shang făcând un pas în faţă, uitându-se în jur şi oprindu-se.

Amândouă îl aud spunând:

— Sunt aici, kepler 22b. Am cheile. Vreau premiul care mi se cuvine, premiul Jocului Final. Arată-te!

An Liu, kepler 22b, Micuta Alice Chopra, Jenny Ulapala, Shari Chopra

CAMERA STELATĂ, 24.43161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

Creatorul păşeşte. Aerul vibrează şi se unduieşte, iar kepler 22b apare în cameră ca şi când ar fi ieşit dintr-o despicătură a spaţiului.

Bine ai venit, An Liu, Jucător shang al seminţiei 377 a umanităţii.

Mâna dreaptă a lui An atinge tastatura de pe încheietura stângă. Dar Creatorul nu vede, pentru că mâna şi tastatura sunt ascunse de hainele Cheii Cerului.

An îi surâde batjocoritor keplerului. I-ar plăcea să-l vadă suferind, dar simte că orice ezitare îi poate zădărnici planul de a-l ucide. *Aproape că te pot atinge, iubire. Vino la mine,* spune Chiyoko.

Vin, răspunde An în gând.

— Mulţumesc, kepler 22b, spune el zâmbind.

Degetul lui găseşte butonul declanşator. Vesta i se pare uşoară, vaporoasă, ca şi când deja ar detona, mişcându-se către interior şi către exterior în acelaşi timp, cuprinzându-l pe el şi tot ce e în jurul lui, încălzindu-i carnea şi mintea.

Vin.

— Dar numele meu nu e An Liu, spune el. Numele meu e Moartea. Apasă pe buton.

Şi nu se întâmplă nimic.

Apasă din nou.

Nimic.

Dă drumul fetiţei. Cheia Cerului cade la picioarele lui şi se rostogoleşte. Geme. Buzele i se mişcă, pleoapele îi flutură.

Are dureri.

Shari închide ochii în Timpul visului. Nu se poate uita. Va

menţine conexiunea cu acest loc imaginându-şi-o pe Micuţa Alice aşa cum era în grădina din Gangtok, alergându-l pe Tarki prin tufişuri, jucându-se prin bucătărie în timp ce ea gătea, stând pe umerii laţi ai lui Jamal, stând în poala lui Jovinderpihainu şi zâmbind spre faţa lui zbârcită. Îşi imaginează toate astea fără să le asocieze cuvinte. Umplându-i mintea, aceste imagini o păstrează înrădăcinată în neantul din Timpul visului. Este o întoarcere cu susul în jos şi o amplificare extremă a meditaţiei aşa cum obişnuia ea s-o practice: să găseşti eternitatea *numai* stând în prezent, să rămâi în neant *numai* acceptând totul.

Micuţa Alice deja e cu ea.

Întotdeauna a fost.

Mulţumesc că nu i-ai făcut rău celei de-a doua chei, An Liu.

An apasă disperat cu degetul pe tastatura de la mână. Apasă pe detonator, apasă, apasă. Nimic. Îşi ridică mâneca şi vede că becul de armare roşu s-a stins.

An se uită la faţa palidă a keplerului cu gura căscată şi cu ochii măriţi.

Ah, bomba m-ar ucide şi m-ar împiedica să fac lucrul pentru care am venit aici. Dar nu va merge câtă vreme sunt în viaţă şi aproape de ea. Nimic din ce-ai putea face ca să mă omori nu va merge, An Liu.

Ia-o din loc, iubire!

An se aruncă la podea şi se rostogoleşte până lângă fetiţă, cu un metru mai aproape de Creator, ţinând în mâini puşca pe care o avea răsucită la spate. Trage. Gloanţele îl lovesc pe extraterestru şi ricoşează din îmbrăcămintea lui, din gâtul şi faţa lui. Gloanţele se înfig în piatra din spatele Creatorului, stârnind un nor de praf albastru, ca un fundal mişcător.

Deşi gloanţele nu fac nimic, An continuă să tragă. Scrâşneşte din dinţi şi lacrimile îi şiroiesc pe la colţurile ochilor.

Magazia s-a golit. Percutorul loveşte în gol: *clic-clic-clic-clic-clic.* An scoate magazia, o loveşte, o bagă la loc în locaşul ei şi se pregăteşte să tragă din nou, dar Creatorul ridică mâna şi îşi îndreaptă pumnul spre An. Un impuls de energie invizibilă, ca o pală de vânt concentrată, îl ridică în aer pe shang, azvârlindu-l în uşa prin care au intrat el şi Cheia Cerului. An ar fi trecut prin

uşă, dacă acum nu ar fi fost blocată de o barieră invizibilă.

Ţi-am zis că nu va merge nimic, shangule.

An simte dureri în tot corpul, dar sare în picioare, scoate sabia lui Nobuyuki şi se năpusteşte spre Creator. Sare peste fetiţă, care n-a fost rănită de impulsul keplerului, şi ajunge în faţa lui în mai puţin de trei secunde, cu sabia îndreptată spre gâtul lui lung.

Sabia îl loveşte pe Creator, care zâmbeşte.

Care râde.

Nici muchia ascuţită a sabiei nu-i poate face nimic.

Ajunge.

kepler 22b îl apucă pe An de gât şi îl ridică de la podea, ţinându-l la o lungime de braţ distanţă de el. Shangul dă din picioare, răsucind în zadar sabia. Mâna extraterestrului e atât de rece, încât îi arde pielea lui An, făcând-o să se zbârcească şi să se coloreze în albastru şi alb. An încearcă să-l înjure pe extraterestru, dar nu poate scoate niciun sunet. Buzele i se învineţesc. Ochii i se înroşesc şi îi ies din orbite. Nu poate respira.

Nu-i nevoie să-l omori, iubire, spune Chiyoko. *Vino la mine, oricum ar fi. Mori şi vino la mine, oricum ar fi.*

Nu! îşi spune An. *Moarte!*

Să ştii că îţi aud gândurile. Aud gândurile tuturor celor din camera asta. Tu, fetiţa, Jucătoarea Mu care trăieşte în mintea ta bolnavă. Aud gândurile axumitului, care va sosi la uşă în câteva secunde.

Moarte!

Nu, shangule. Nu pentru tine. Aveam de gând să te omor şi să-ţi folosesc corpul ca să termin Jocul Final, dar acum îmi dau seama că nu meriţi moartea. Viaţă, shangule! Asta e ceea ce dispreţuieşti şi asta e ceea ce vei avea.* **Asta** *e ceea ce meriţi. Dar... timpul este preţios, deci...

Îi ridică încă un picior Jucătorului subţire ca trestia. Apoi întinde mâna liberă, o deschide şi unul dintre buzunarele shangului începe să vibreze şi să tresară, iar Cheia Pământului întinde materialul, îl străpunge şi sare în mâna Creatorului. Apoi îl azvârle pe shang în dreapta, într-un colţ în formă de stea al camerei. An Liu se loveşte cu capul de peretele de piatră şi cade grămadă la baza lui, singur, tăcut şi complet inconştient.

Putem discuta despre viaţă mai încolo.

Se uită la Jucătoarea La Tène.

Oricum n-am nevoie de corpul tău ca să termin Jocul Final, An Liu.

Se apropie de Cheia Cerului, aruncând Cheia Pământului în bolul din mijlocul camerei. Sfera de piatră sare şi zornăie, iar în cele din urmă se opreşte pe fundul bolului, aşteptând să i se alăture fetiţa şi Jucătorul.

kepler 22b ajunge lângă Cheia Cerului, se apleacă şi o ridică. Când o ating mâinile lui îngheţate, fetiţa se face dreaptă ca o scândură şi ţipă.

Ţipă şi ţipă şi ţipă.

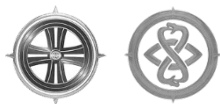
Ţipetele ei ar trebui să tulbure meditaţia dinăuntrul meditaţiei în care e scufundată Shari Chopra, însă nu reuşeşte. În schimb, când ţipetele pătrund în conştiinţa ei, harappica o vede pe Micuţa Alice dându-se într-un leagăn, zâmbitoare, încântată, plină de viaţă, de bucurie, de fericire.

O vede aşa cum ar trebui să fie.

Aşa cum este mereu în inima lui Shari.

Hilal ibn Isa al-Salt, Micuţa Alice Chopra, Alice Chopra, kepler22b

CAMERA STELATĂ, 24.43161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

Hilal se opreşte în pragul uşii. Creatorul e la nici trei metri distanţă. Are fetiţa în braţe. Îl fixează pe Hilal cu ochii lui negri, cu o mină îngâmfată.

Bună, axumitule!

Hilal ridică arma:

— Adio!

Îndreaptă arma în aşa fel încât să-l lovească pe kepler 22b, nu şi pe Micuţa Alice. Îşi coboară degetul mare în adâncitură şi apasă. Braţul îi e străfulgerat de durere, arma străluceşte şi discul se desprinde din ţepuşă, lumina lui învăluindu-i pe Hilal, uşa dintre ei şi pe kepler 22b.

Dar în loc să reteze capul extraterestrului, discul loveşte scutul invizibil suspendat între ei şi explodează, azvârlindu-l cu putere pe Hilal înapoi în întuneric.

Neghiobule!

kepler 22b o pune pe fetiţă în bolul din podea, alături de Cheia Pământului. Imediat ce atinge bolul, Cheia Cerului se opreşte din ţipat, devenind tăcută şi liniştită.

Sfârşitul ei nu va fi dureros, kepler 22b nu l-a minţit pe nabatean.

Tot ce-i mai trebuie acum este a treia şi ultima cheie.

Un Jucător.

Tot ce-i mai trebuie acum este Jucătoarea celtă.

Jenny Ulapala

Foarte încet, foarte discret, foarte blând, Jenny spune: „La naiba! Oricum sunt bătrână”. Apoi dă drumul mâinii lui Shari în Timpul visului, dar o ţine în continuare în lumea fizică, în monumentul din Australia.

Înaintează spre centrul camerei stelate, plutind deasupra Micuţei Alice. Îl vede pe Creator desfăcând giulgiul în care e înfăşurată Jucătoarea roşcată pe nume Aisling Kopp. Creatorul nu-şi dă seama de prezenţa lui Jenny şi Shari. Nu le poate vedea. E atât de sigur pe sine.

Prea sigur pe sine.

Jenny se întoarce dinspre Creator spre vidul metafizic nesfârşit care este Timpul visului. Lasă în urmă camera, pe Shari şi pe Jucătorii doborâţi şi se îndreaptă spre măreaţa seminţie care hrăneşte şi slujeşte Timpul visului, seminţia care este mereu prezentă, imediat sub nivelul percepţiei. Se lasă în seama seminţiei. Lumea strămoşilor ei prinde viaţă, se înalţă şi străluceşte în jurul ei. Îi vede pe cei pe care i-a cunoscut în carne şi oase, pe cei pe care i-a întâlnit doar în Timpul visului şi pe cei de care doar a auzit. Vede marea întindere a deşertului, oceanul, copacii străvechi, munţii şi văile ţinutului ei natal, dar şi Pământul, râuri de gheaţă, piscuri de piatră, jungle care mişună de viaţă, mări dătătoare de viaţă, fier şi nichel topit, furtuni întunecate brăzdate de fulgere, dune bătute de vânt înalte cât zgârie-norii, peşteri adânci cu izvoare minerale, adâncimile reci şi întunecate, dar pline de viaţă ale oceanelor, gazele portocalii ţâşnind din centrul planetei străvechi, la fel de străveche precum lumea de baştină a Creatorilor, la fel de desăvârşită, de frumoasă şi miraculoasă – şi toate astea chiar aici.

Pe Pământ.

Acasă.

Casa vieţii şi a morţii şi a Timpului visului. Întrucât Jenny ştie că raiul nu e sus, printre stele, ci chiar aici, pe Pământ.

Şi mântuirea se apropie.

„Hei!”, strigă ea în Timpul visului, şi pământul, mările, piscurile, gheţarii şi vârfurile unduitoare ale copacilor se umplu cu feţe şi umeri, cu braţe şi pumni.

„Veniţi încoace. Jenny Ulapala are nevoie de voi.”

Şi cu toţii îşi ridică pumnii la unison, pumnii milioanelor şi miliardelor de morţi care au plecat în Timpul visului. Armata ei. Armata lor. A noastră. Mai mare decât oricare armată strânsă vreodată pe această planetă sau pe oricare alta.

Jenny întoarce spatele umanităţii.

Nu ca s-o abandoneze.

Ci ca s-o conducă.

Se îndepărtează un pas de vid, apropiindu-se de Creator.

Şi alături de ea apare Alice cea Mare.

— Salut, Jenny!

— Alice, zâmbeşte Jenny.

— Creatorul Baiame[40] a dat-o în bară rău de tot, nu?

— Cum aşa?

— N-ar fi trebuit să ne arate cum să călătorim prin lumea de apoi. A fost o prostie.

Jenny e încântată. Zăreşte capul Creatorului în camera din lumea fizică.

— Într-adevăr, spune ea.

Alice cea Mare face semn spre Cheia Cerului, spre uşa care îi blochează accesul lui Hilal ibn Isa al-Salt, Jucătorul axumit începând deja să-şi revină.

— E timpul să-i arătăm cât de puternici am devenit.

— Să facem linişte, Alice.

— Gata, bunico.

Jenny păşeşte în camera stelată. Creatorul o cară pe Jucătoarea La Tène, goală, palidă şi adormită, respirând uşor. Shari rămâne calmă, păstrând conexiunea în ciuda a tot ce se întâmplă. Jenny îşi concentrează toată forţa mentală într-un punct şi o îndreaptă spre uşă. Ar putea să-l lovească pe Creator, dar arma care *cu siguranţă* îl va omorî se află în afara camerei, în mâna lui Hilal.

Jenny e gata. Înainte să se năpustească spre uşă, îl fluieră pe Creator.

În cele din urmă, keplerul îi vede.

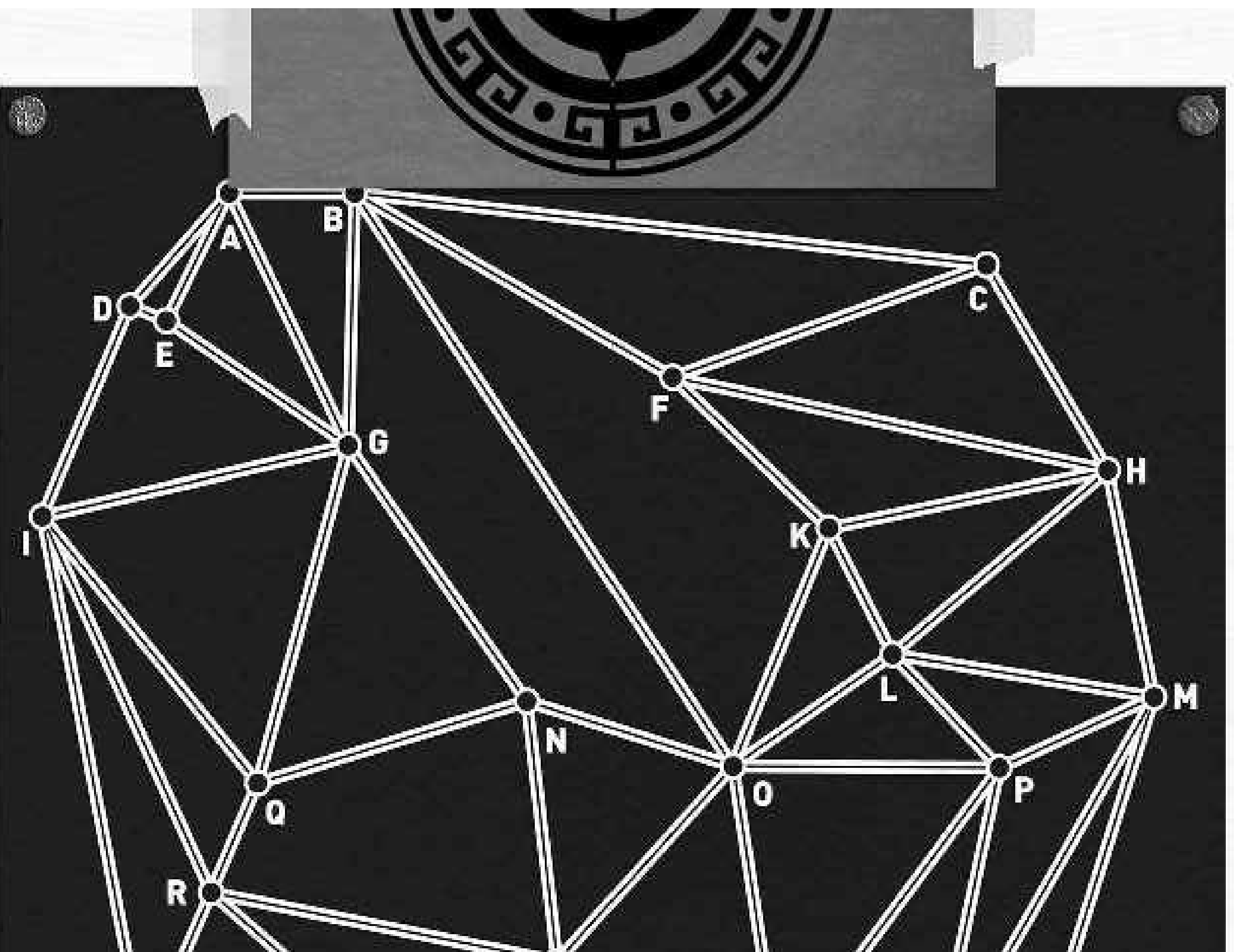
[40] Baiame este zeul creator din mitologia aborigenilor australieni (n.tr.).

Şi e îngrozit.

Cum?

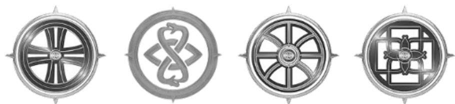
— Ai făcut o greşeală. Toţi greşim.

Şi, înainte ca extraterestrul să mai poată spune ceva, Jenny năvăleşte cu toată greutatea mentală a tuturor celor care ce se află în spatele ei şi se materializează în camera stelată, izbindu-se de bariera care îl desparte de Creator pe Hilal şi de arma care îl poate nimici pe duşmanul lor comun.

A
B
C
D
E
F
G
H
I
K
L
M
N
O
P
Q
R

Hilal ibn Isa al-Salt, Micuţa Alice Chopra, Jenny Ulapala, kepler22b, Aisling Kopp

CAMERA STELATĂ, 24.43161, 123.01314, LÂNGĂ YONAGUNI, JAPONIA

— Acum! strigă Jenny, apărând de nicăieri, zburând pe deasupra lui Hilal şi prăbuşindu-se în spatele lui.

Hilal e întins pe podea. Se întoarce spre kepler şi, cu toate că e ameţit şi are vederea înceţoşată, ridică arma. Creatorul dă drumul Jucătoarei La Tène şi îşi ridică şi el arma, iar Hilal apasă, apasă, apasă pe trăgaci, iar primul disc se întâlneşte cu impulsul tras de kepler, anulându-se unul pe altul, dar următorul disc şi următorul şi următorul care se desprind din arma lui Hilal pătrund în cameră, iar Hilal le simte puterea şi braţele îi sunt brăzdate de furnicături şi vede lumina orbitoare şi se aude un zgomot puternic, apoi unul şi mai puternic şi un ţipăt grav şi intens şi apoi…

Linişte.

Hilal se ridică în capul oaselor. Clipeşte. E învăluit în beznă.

Bâjbâie cu mâinile pe podea şi găseşte ce caută. Ochelarii cu infraroşii.

Şi-i pune pe cap, apasă pe butonul de pornire şi, slavă Creatorilor, funcţionează.

Jenny e la picioarele lui. O scutură uşor de umeri. Bătrâna geme. E în viaţă. Hilal îi cuprinde faţa cu palmele, ciupindu-i obrajii marcaţi de vărsat, mişcându-i capul, dându-i o palmă uşoară.

— Maestră Ulapala. Maestră Ulapala.

— Ăăă… Oh…

— Trezeşte-te, maestră Ulapala!

— Hilal?

— Da, spune el, încă nedumerit. Cum ai reuşit să…? N-ai venit prin portal… pur şi simplu ai apărut din senin…

— Un truc pe care nu l-am mai încercat până acum. Îţi povestesc mai încolo.

— Te simţi bine?

— Am reuşit? întreabă ea.

— Da. Adică, aşa cred.

Jenny se încordează să se uite dincolo de Hilal, dar se crispează:

— Au, piciorul! Cred că s-a rupt.

Hilal dă la o parte o grămăjoară de dărâmături. Glezna bătrânei e îndoită într-un unghi ciudat.

— O să te doară, spune el, dar trebuie să verific.

— Mda, bine.

Axumitul îşi plimbă mâna pe piciorul ei, pipăind după os sau sânge.

— Nu e fracturat. O să fie bine.

— Hilal, trebuie să mergi să verifici…

Axumitul se ridică în picioare:

— Da, ştiu. Mă întorc imediat, maestră Ulapala. Să nu te mişti.

— Nu plec nicăieri.

Hilal intră în camera stelată, simţind durerile propriului său corp.

— Unde e? se aude vocea Micuţei Alice.

Fetiţa stă cu picioarele încrucişate pe podea, cu Cheia Pământului în mână. Hilal dă fuga la ea.

— Bună! Sunt un prieten al mamei tale.

— Încă unul? spune Micuţa Alice. Şi Maccabee era prieten cu ea.

Hilal nu are de gând s-o contrazică, nu acum. Mai întâi trebuie să afle:

— Unde e Creatorul?

— Ce?

— Creatorul.

Fetiţa face semn cu mâna spre stânga:

— Acolo, unchiule.

Hilal se întoarce şi se uită…

Şi…

Da…

Creatorul e tăiat în cel puţin trei bucăţi. Nu încape niciun dubiu că e mort. Hilal se uită dincolo de Creator şi o vede pe Aisling – e goală şi are pielea foarte palidă în lumina verzuie şi fantomatică a ochelarilor cu infraroşii, dar respiră.

Au reuşit.

Au reuşit.

— Aşteaptă aici, Alice, spune Hilal.

Se apropie de portalul care îi va duce înapoi în Australia, într-un loc sigur. Portalul nu mai e negru ca cerneala, ci luminos. Îşi dă jos ochelarii şi, pe partea cealaltă a portalului, vede pământul roşu al deşertului australian, scăldat în lumina soarelui. Gărzile koori stau în picioare, cu mine şocate. Îi fac cu mâna lui Hilal să treacă prin portal. La picioarele lor, stă Shari Chopra cu ochii închişi, adâncită în transă, continuându-şi meditaţia din Timpul visului, ca să ţină portalul deschis.

Hilal ridică un deget:

— Vin, fraţii mei, spune el. *Venim.*

Se întoarce la Jenny, iar Alice spune:

— Unchiule…

Dar Hilal o întrerupe:

— O clipă. O să te întorci curând la mama ta. Promit!

— Ştiu, unchiule, dar…

— O clipă, repetă el, plin de bucurie, satisfacţie şi uşurare.

Ajunge lângă Jenny, îşi trece braţul ei pe după umerii largi şi o ridică.

— Am reuşit, spune el. Tu ai reuşit.

— Serios, amice? clipeşte Jenny.

— Da, maestră Ulapala, râde Hilal. Serios.

— Nu-mi mai zice aşa. Vorbesc serios.

Axumitul râde din nou.

— Bine, maestră Jenny, zâmbeşte el larg, dezvelindu-şi dinţii strălucitori.

— Şi Micuţa Alice?

— Vino.

Axumitul o cuprinde cu celălalt braţ pe după mijloc şi o conduce cu paşi mici către Micuţa Alice, oprindu-se în faţa ei.

— Mătuşă, o întâmpină Alice.

— Micuţă Alice, spune Jenny, întinzându-i mâna.

Alice o apucă de mână şi se ridică în picioare:

— Mi-e foame.

Jenny şi Hilal râd.

— Şi mie, draga mea, spune Jenny. Ba chiar sunt lihnită.

Apoi pornesc cu toţii spre portal.

— Unchiule, spune Alice.

— Mai avem un pic.

— Mătuşă.

— O să traversez cu voi, apoi o să mă întorc după Aisling, spune Hilal.

Şi ajung la portalul care îi va duce departe de aici, însă, când încearcă să treacă prin el, nu pot.

Jenny întinde palma spre imaginea deşertului australian din faţa lor, dar se loveşte de ceea ce pare să fie un perete de sticlă. Loveşte peretele încă o dată, iar Hilal şopteşte:

— Nu!

Jenny dă cu pumnul, apoi se uită la cadavrul Creatorului şi spune printre dinţi:

— A închis portalul!

— Poţi să ne duci înapoi pe unde ai venit tu? întreabă Hilal.

— Nu. Drumul pe care am venit nu poate fi străbătut în sens invers, răspunde Jenny.

— Înseamnă că va trebui să plecăm pe unde am venit eu, spune Hilal, gândindu-se la cât de mult timp le va lua şi la eforturile de care va fi nevoie, gândindu-se la cât de mâhnită va fi Shari că va trebui să aştepte atât de mult ca să-şi strângă din nou fetiţa în braţe.

— Unchiule, spune Alice. Mătuşă.

Amândoi se uită la fetiţă şi o întreabă la unison:

— Ce-i?
Micuţa Alice face semn cu mâna spre stânga:
— El. Acolo.
Capetele amândurora se întorc brusc spre locul indicat de ea. Şi îl văd. Au fost atât de bucuroşi că a murit keplerul şi s-a sfârşit Jocul Final, încât au uitat de el.
An Liu.
Stă nemişcat, înghesuit într-un colţ, şi e complet inofensiv.
— Nu-ţi mai poate face rău acum, Micuţă Alice, spune Hilal.
— Ştiu, spune fetiţa. Dar uită-te la mâna lui.
Hilal mijeşte ochii şi, da, vede o lumină roşie care pâlpâie la încheietura shangului.
— Aşteptaţi aici, spune axumitul, sprijinind-o pe bătrână de portalul închis.
Hilal ajunge lângă An în câteva secunde şi îl apucă de braţ. Vede tastatura prinsă la încheietură şi notaţiile de pe ea, scrise în chineză şi engleză.
Pipăie corpul lui An, simte că are ceva pe el şi îi rupe cămaşa.
Vesta, curelele, firele, explozibilii.
Nu e C4.
Nu e TNT.
Nici PETN.
Hilal nu-şi dă seama ce e, dar, din câte ştie despre An Liu, bănuieşte că e ceva mai puternic decât oricare dintre aceste variante.
Lumina roşia pâlpâie mai repede.
Şi mai repede.
Hilal se uită repede la firele vestei. Sunt prea multe ca s-o poată dezarma şi, oricum, nu are sculele necesare la îndemână.
Se ridică în picioare.
— Ce-i? întreabă Jenny.
— O bombă! strigă el, apropiindu-se cu paşi iuţi de ele. Nu are cronometru, dar e armată.
— Ce fel de bombă? întreabă bătrâna.
— Nu ştiu. Probabil o mică bombă nucleară.
Jenny face ochii mari:
— Trebuie să trecem prin portalul ăsta!
— Ştiu!
Hilal se învârte prin cameră, căutând ceva – orice.
Jenny îşi plimbă palmele de jur împrejurul portalului blocat,

încercând să-i ignore pe oamenii de pe cealaltă parte, gărzile şi chemarea deşertului, proximitatea acelui loc sigur.

— Mătuşă, spune Alice.

— Nu acum, scumpa mea.

— Acolo, continuă fetiţa, fără s-o ia în seamă pe Jenny.

Micuţa Alice face semn cu mâna spre piatra de lângă portal. Jenny duce mâna la ea şi – da! – când degetele ei o ating, piatra se lichefiază, iar bătrâna îşi adânceşte mâinile în roca topită. Jenny nu ştie ce e, dar degetele ei simt în materia lichefiată butoane, potenţiometre şi cursoare.

— Hilal, spune ea, cred că…

Îşi mişcă degetele şi îşi răsuceşte braţul, adâncindu-l şi mai mult în piatră.

— Cred că… repetă bătrâna, iar Hilal vine lângă ea. Asta e încuietoarea.

— Poţi să deschizi portalul?

— Poate, spune ea pe un ton neconvingător.

Hilal se uită la shang. Lumina roşie pâlpâie mai repede.

— Grăbeşte-te! spune el.

Jenny îşi răsuceşte mâna şi se aude un clic dinăuntrul pietrei, iar Hilal întinde mâna spre deşertul australian, dar nu, portalul încă e închis.

— La naiba! spune Jenny cu năduf.

— Ce-i?

— Nu pot… Cred că mi-a scanat mâna. Şi, mă înţelegi, n-am mănuşi de Creator, aşa că…

Şi îşi scoate braţul din piatră cu un pocnet dureros.

Hilal se întoarce spre shang. Becul roşu pâlpâie mai repede. Şi mai repede.

— Unchiule.

— Nu acum. Încerc să mă gândesc.

Micuţa Alice nu mai spune nimic, ci trage cu putere de maceta pe care scrie *URĂ,* iar Hilal îi dă drumul şi fetiţa o târâie pe podea până la Creator. Axumitul şi Jenny se uită consternaţi la ea, în timp ce Micuţa Alice se opreşte lângă trunchiul lui palid şi se străduieşte să ridice maceta.

— Mâna lui, Hilal! spune Jenny dintr-odată. Adu-i mâna încoace!

Hilal ajunge lângă Alice dintr-o săritură şi înhaţă *URA.* Suflecă mâneca blindată a Creatorului, ridică maceta şi loveşte cu

putere, apoi aruncă *URA* şi ia de jos mâna îngheţată a keplerului.

O înhaţă pe fetiţă pe după mijloc şi se întoarce lângă portal, dându-i lui Jenny membrul retezat. Bătrâna înfige mâna Creatorului în piatra lichefiată, apoi se aud încă un clic şi un şuier, iar în cele din urmă aerul cald şi uscat al Australiei le loveşte feţele. Hilal o întinde pe fetiţă prin portal, iar gărzile se apropie în grabă, o iau pe fetiţă şi o ajută pe Jenny să treacă. Hilal păşeşte şi el prin portal, dar chiar atunci îşi aduce aminte de Aisling. Se răsuceşte pe călcâie şi vede becul roşu de pe tastatura lui An pâlpâind atât de repede, încât pare că stă aprins încontinuu. Se împiedică şi cade peste Aisling, apoi o ridică şi sare înapoi spre portal. O întinde pe Aisling unei gărzi koori – suprafaţa portalului scânteind şi trosnind de electricitate –, apoi sare şi el prin spaţiu şi timp într-o altă parte a lumii.

Micuţa Alice dă fuga la mama ei, aruncându-şi braţele în jurul ei, dar Shari e atât de departe, încât nu simte nimic. Hilal încearcă să îndepărteze pe toată lumea de portal, de explozia care urmează. Gărzile se îndepărtează, luându-le cu ei pe Jenny şi Aisling. Hilal se duce se le ia pe Shari şi pe Micuţa Alice, iar în clipa când se apleacă spre ele, Shari simte mirosul împrăştiat de părul fiicei sale, deschide brusc ochii şi portalul devine alb pentru o fracţiune de secundă, după care se întunecă şi se astupă cu piatră neagră.

Shari s-a trezit, a ieşit din Timpul visului. Conexiunea s-a întrerupt. Portalul s-a închis.

Sunt în siguranţă.

Plin de transpiraţie, Hilal se prăbuşeşte gâfâind la pământ. Se aşază în capul oaselor, uitându-se la scena din faţa lui.

Râde. Un râs răguşit, din toată inima.

Se bucură de ce vede.

De sărutările, iubirea, tandreţea şi mângâierile a două fiinţe, fiică şi mamă, profund recunoscătoare că, în sfârşit, s-au regăsit.

Vino la mine, iubire.

An clipeşte. Nu se poate mişca. Trupul îi e rănit şi plin de dureri. Cum a fost dintotdeauna, într-un fel sau altul.

Vino la mine.

An se uită la ceilalţi. Lumina roşie îi luminează faţa şi tatuajul în formă de lacrimă de sub ochi. Îi vede luând mâna Creatorului şi folosind-o într-un mod pe care nu-l înţelege. Vede cea de-a doua cheie plecând, dar nu-i pasă. Îi vede scăpând.

— S-a – *clipeşte* – s-a – *tremură* – s-a – *CLIPEŞTECLIPEŞTE* – s-a terminat, Chiyoko. *CLIPEŞTETREMURĂTREMURĂCLIPEŞTE.* A murit.

Ştiu. Am văzut.

CLIPEŞTECLIPEŞTEclipeşte.

— Nu eu l-am omorât.

Ei au Jucat pentru viaţă.

— Aşa e, spune An.

În felul tău, şi tu ai Jucat tot pentru viaţă.

Îl vede pe Hilal păşind prin portal, apoi întorcându-se, împiedicându-se şi ridicând-o în braţe pe Aisling Kopp.

— Nu, spune An.

Ba da.

— Nu.

Hilal o trece pe Aisling prin portal, apoi sare şi el pe partea cealaltă.

N-a mai rămas decât An.

Reuşeşte să ducă mâna la gât. Pipăie cu degetele părul ei. Îl mângâie.

Becul roşu aproape că nu mai pâlpâie.

— Nu.

Ba da, iubire.

— N-am Jucat pentru viaţă.

Ba da, pentru viaţă.

An strânge colierul cu putere.

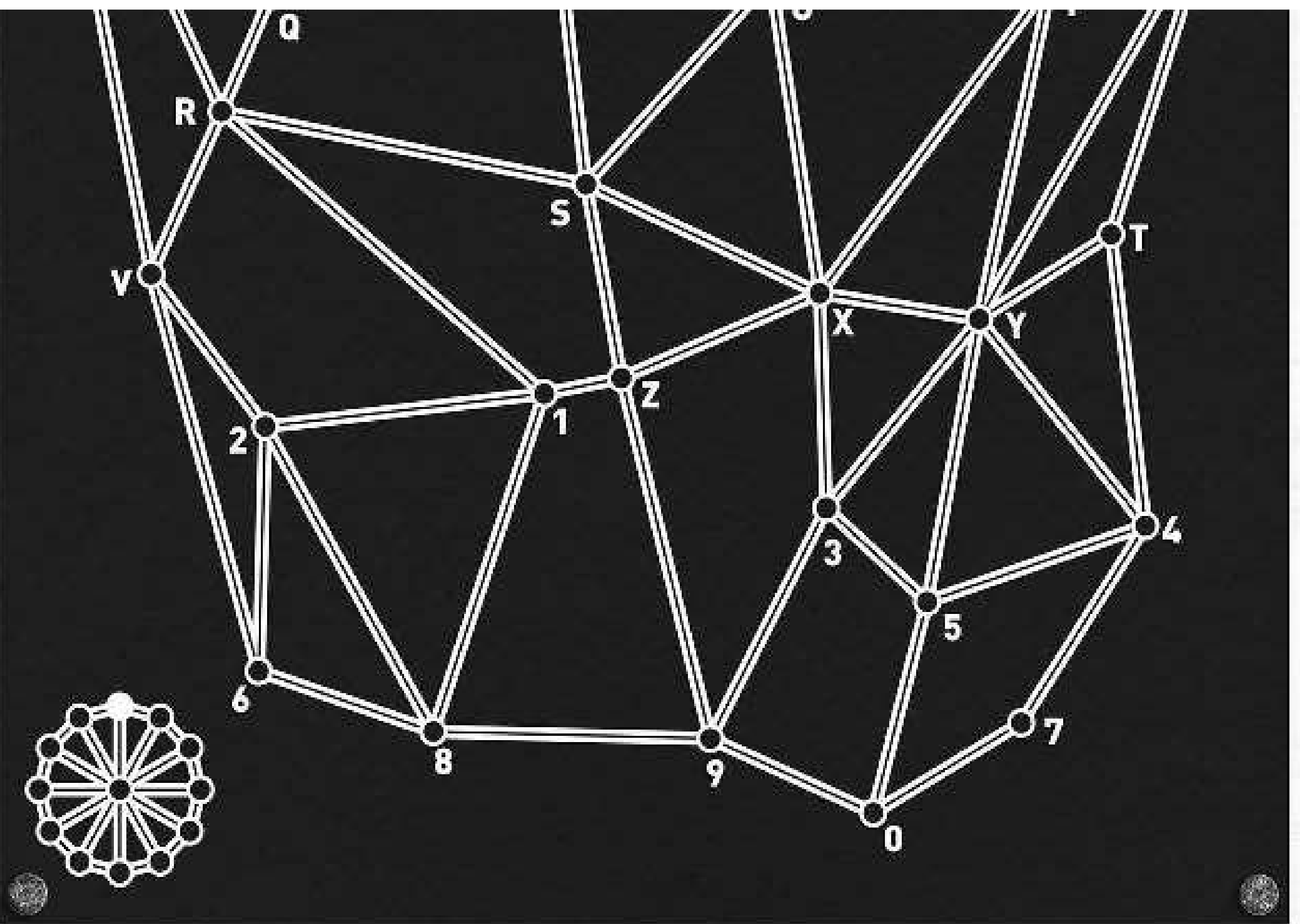
— Am Jucat pentru tine.

Şi apoi vede o lumină puternică – cea mai intensă, mai albă şi mai fierbinte lumină pe care a văzut-o vreodată.

Şi apoi, nimic.

Trăieşte fără griji în clipa prezentă. Domnul,
Care era Viitorul, de mult a murit.
Cunoaşterea, care e Trecutul, e o nerozie. Mergi,
Biet copil, şi nu te un pe tine însuţi,
În jurul pământului tău, vânturi cu aripi de soare suflă
Şi planete se rotesc; un meteorit îşi scoate spada,
Curcubeul îşi arcuieşte struna în şapte culori
Iar fluviile curg în prelungi fâşii de argint.
Trezeşte-te! Lasă-te în seama orelor minunate.
Sorbindu-le buzele, vei prinde visul ce zboară
În preajma aurului diafan al părului lor mătăsos.
Eşti divin şi viu – precum vechiul zeu
Apollo, ce gol se înălţa spre lumină
Şi insula i se umplea de flori tremurânde.[41]

[41] Poezia, *Live Blidly and Upon the Hour,* îi aparţine poetului american Trumbull Stickney. (n.tr.).

Q
R
S
V
T
X
Y
Z
1
2
3
4
5
6
7
8
9
0

23 de luni şi 5 zile mai târziu

SUB STAŢIA MERCATOR, PALISADES, NEW YORK, STATELE UNITE

În lumina zorilor, Aisling şi Hilal merg pe un drum de pământ. În spatele lor, cenuşiu, larg şi neted, fluviul Hudson curge cu putere spre Oceanul Atlantic, aflat câteva mile mai la sud.

Cu excepţia unei perechi de cuţite pliabile cu lama de patru inchi, Aisling şi Hilal sunt neînarmaţi. Şi le place aşa.

Merg fără grabă pe drumul şerpuitor care duce la o serie de scări şi ascensoare montate pe versantul de piatră vertical, cu ajutorul cărora se ajunge la staţia Mercator. Plămânii şi picioarele lor luptă cu gravitaţia. E august, în aer pluteşte o răcoare văratică şi, ca de obicei în această parte a lumii, cerul e acoperit cu nori cenuşii. Dar nu sunt nori foarte ameninţători – în toată lumea, dar mai ales lângă Zona de Impact, furtunile s-au domolit semnificativ cu nouă săptămâni în urmă –, aşa că cei doi foşti Jucători nu s-au obosit să-şi ia echipamentul de ploaie pentru plimbarea de dimineaţă.

Geografia de bază a acestei zone a rămas, în mare, neschimbată după Abaddon. Stâncile de bazalt vechi de 200 de milioane de ani care se înalţă ca un zid pe ţărmul vestic al fluviului nu au fost afectate de Impact. Vechi şi rezistente, un adevărat simbol al dăinuirii, stâncile care se înalţă în faţa lui Aisling şi Hilal constituie scheletul acestei văi străvechi, care precedă apariţia fiinţelor inteligente în Calea Lactee – inclusiv pe cea a Creatorilor – cu peste 150 de milioane de ani. Deşi nu plouă, cei doi Jucători aud mici şiroaie de apă şerpuind printre versanţii întunecaţi şi strălucitori, precum şi pe sub picioarele lor, croindu-şi drum spre fluviu şi, în scurtă vreme, către oceanul însuşi. Dar, cu toate că oasele lumii au supravieţuit aici (spre deosebire de Zona Craterului), pielea lumii n-a reuşit să supravieţuiască.

Ecosistemul de aici pur şi simplu a fost resetat.

În ziua Impactului, cu aproape doi ani în urmă, totul a fost sau carbonizat, sau smuls din pământ şi purtat de unda de şoc până la vastul Zid de Rămăşiţe dinspre sud-est. Forţa exploziei a fost atât de puternică, încât nici măcar această largă vale fluvială nu

a fost la adăpost, rămânând şi ea dezgolită. În câmp deschis, unde se află Aisling şi Hilal acum, peisajul nu diferă mult faţă de cum era imediat după ce Abaddonul a lovit. De atunci, nici măcar o rază de soare nu a străpuns norii, aşa că totul în jur e golaş, cafeniu, negru sau cenuşiu. N-a mai rămas decât pământ şi piatră şi nu mai cresc decât ciuperci.

Hilal se opreşte şi se uită la o ciupercă bulboasă şi priapică, cu pălăria portocalie. Aisling a trecut pe lângă ea fără s-o observe. Axumitul se apleacă, îşi desface cuţitul şi împunge ciuperca.

— *Amanita caesarea,* spune el încet. Una tânără.

Aisling se opreşte şi se întoarce:

— Ce?

— Ciuperca asta, spune el şi o taie de la rădăcină, punând-o într-o pungă de plastic. O să-i placă lui Childress, sunt sigură, spune el.

— Lui Childress i-ar plăcea şi o baligă, cu condiţia să fi crescut din pământ, răspunde Aisling.

Hilal zâmbeşte, bagă ciuperca în buzunar şi se ridică în picioare.

— Îţi vibrează telefonul, spune el.

Aisling se uită în stânga şi în dreapta, pipăindu-şi buzunarele:

— Ce naiba, unde e?

Îşi găseşte telefonul, se uită la numărul de pe ecran, apoi ridică din umeri şi îl duce la ureche.

— Aisling la telefon, spune ea scurt cu o încruntătură, dar după o clipă zâmbeşte: Ah, bună, Jenny!

Stau de vorbă.

În clipa asta, Jenny e în Kazahstan, făcând ultimele pregătiri înainte să se îmbarce pe o rachetă Titan XA1 nouă-nouţă. Racheta va transporta ultima încărcătură de provizii la o navă de pe orbita Pământului care, în două săptămâni, va porni într-o călătorie de trei ani spre Marte. Jenny a fost desemnată specialistă în Creatori a misiunii internaţionale care are drept sarcină să găsească şi să recupereze nava lui kepler 22b, pentru a fi folosită în cercetare şi în dezvoltarea unor nave spaţiale.

În plus, Aisling speră că vor găsi cadavrul lui Pop Kopp, ca să poată fi adus şi înmormântat pe Pământ.

Celta râde la o glumă a lui Jenny, semnul stacojiu care i se arcuieşte pe obrazul stâng, de la colţul ochiului până la maxilar,

devenind mai mare. Aceasta este ultima urmă vizibilă a şederii ei pe nava lui 22b, deşi mai are destule urme care nu se văd, personale şi emoţionale.

Aisling are coşmaruri o dată pe săptămână sau chiar mai des. Iar Hilal i le ascultă pe toate, notându-le într-un jurnal, încercând s-o ajute să le înţeleagă şi să le depăşească.

Jenny continuă să vorbească. Hilal o ia din loc şi trece pe lângă Aisling, bătând-o uşor pe mână. Celta îi face jucăuş cu ochiul. Aerul rece care se ridică dinspre Hudson învăluie umerii şi gâtul axumitului. Hilal îşi continuă urcuşul spre Mercator, trecând de trei coturi strânse ale drumului, până când vocea lui Aisling nu mai e decât un murmur ce se pierde în fundal.

Hilal se opreşte. E cu cel puţin 15 metri mai sus decât Aisling şi priveliştea nu mai e blocată de niciun obstacol. Spre sud, fluviul e brăzdat de nave, barje şi feriboturi. Deasupra Manhattanului, pe stâncile de pe malul estic, se înalţă turnuri de oţel noi, încununate cu becuri pâlpâitoare roşii, iar la poalele lor se văd şiruri de clădiri semipermanente. Unele au formă semisferică şi sunt colorate în verde, altele sunt simple rulote albe. Spre nord, genul ăsta de construcţii mărgineşte tot orizontul. Aproape chiar deasupra lui Hilal, un sistem de cabluri traversează fluviul. Axumitul se uită la becurile portocalii ca sodiul, care luminează cabina aflată pe celălalt mal. Înăuntru se văd siluete întunecate de femei şi bărbaţi, pregătiţi pentru prima traversare a zilei. Deasupra cabinei se înalţă clădirea cu cupolă şi turn al staţiei Van Houten, sora staţiei Mercator, care se află în spatele lui Hilal, dincolo de vârfurile stâncilor.

Aisling şi Hilal, Shari şi Micuţa Alice locuiesc în Mercator, împreună cu 1.845 de alţi bărbaţi şi femei. Shari, Aisling şi Hilal sunt prieteni apropiaţi acum – mulţumită mai ales Micuţei Alice, dar şi orelor de consiliere şi dorinţei de a oferi lumii un exemplu, depăşind dezbinarea sădită între ei de Creatori. Dacă seminţiile se pot împăca şi îşi pot vindeca rănile, atunci se pot înţelege între ele şi celelalte popoare. Şi, cu toate că Pământul şi naţiunile lui nu s-au transformat într-o nirvana, au fost făcuţi paşi mari – deşi imperfecţi – către pacea globală.

Hilal şi ceilalţi au venit aici ca să îndrepte ceea ce a fost distrus. Misiunea tuturor celor care lucrează aici este dublă. Prima sarcină este terraformarea porţiunii distruse din Zona de Impact. Sub fiecare cupolă creşte câte un ecosistem înfloritor:

păduri tinere, mlaştini şi păşuni care, când va reveni soarele, vor fi descoperite şi lăsate să se extindă. A doua sarcină este să contribuie la îndepărtarea ultimelor dărâmături rămase din oraşul numit cândva New York şi care acum se numeşte, cel puţin neoficial, Phoenix East. Acesta va fi primul oraş care se va înălţa în era Post-Abbadon, un oraş născut din hotărâre, cooperare, perseverenţă şi generozitate. Iar pregătirea terenului pentru a reconstrui oraşul a necesitat multă muncă. Deşi cea mai mare parte a clădirilor din cele cinci cartiere ale New York-ului a fost smulsă din pământ şi dusă până la Zidul de Rămăşiţe, foarte multe tone de infrastructură au rămas în pământ şi, în cele mai multe cazuri, au trebuit să fie excavate şi îndepărtate.

În curând, când Jenny îşi va începe călătoria spre Planeta Roşie, 58 de şefi de stat din toate colţurile Pământului se vor reuni aici ca să taie panglica porţiunii dinspre New Jersey a noului pod George Washington. Hilal, Aisling, Shari şi Micuţa Alice se vor afla alături de preşedintele american şi în ziua aceea va începe reconstrucţia propriu-zisă a oraşului.

Cablurile vibrează deasupra lui Hilal. Axumitul îşi mijeşte ochii şi vede cabina funicularului luând-o din loc, plutind pe deasupra apei.

Norii, care de obicei alcătuiesc o pătură uniformă şi cenuşie, sunt bine conturaţi şi au nuanţe diferite, ca o grămadă de ghemotoace întunecate de bumbac.

Aisling îl strigă şi îi face cu mâna. A terminat conversaţia cu Jenny. Hilal îşi freacă braţul sub inelul de lemn pe care îl poartă în jurul bicepsului. Uroborosul. Un simbol al violenţei şi al tuturor lucrurilor împotriva cărora au luptat, dar şi un simbol al renaşterii.

Al tuturor lucrurilor *pentru care* luptă acum.

Aisling se porneşte spre el, şerpuind pe potecă.

Buzunarul axumitului vibrează. Îşi scoate telefonul şi se uită la ecran.

Micuţa Alice i-a trimis un mesaj: *Vino sus, unchiule. Vreau să-ţi arăt ce am făcut în dimineaţa asta.*

În zece minute, îi răspunde el.

Vântul se înteţeşte.

Telefonul îi vibrează din nou: *Te văd. Uită-te în sus.*

Hilal aruncă o privire peste umăr. Treizeci de metri deasupra lui, aplecată printre barele de oţel ale balustradei, o vede pe

Micuţa Alice. Are deja cinci ani şi e mai înaltă decât orice copil de vârsta ei. S-a aplecat mai mult decât i-ar plăcea axumitului, dar e tânără şi entuziastă, iar Hilal nu se îndoieşte că Shari e la câţiva paşi în spatele ei, calmă şi atentă. Shari nu-şi lasă fiica singură aproape niciodată, ceea ce e de înţeles.

Micuţa Alice îi face cu mâna, plină de bucurie. Hilal îi răspunde.

Vântul şuieră în vale, iar o lumină puternică, galbenă şi portocalie, străpunge aerul. Raza loveşte versantul de bazalt umed la câţiva metri sub picioarele Micuţei Alice. Fetiţa se retrage dintre zăbrele şi începe să sară în sus, făcând semn cu mâna spre cer, spre răsărit. Hilal n-o aude, dar ştie că Micuţa Alice e în culmea bucuriei şi că Shari este şi ea în culmea bucuriei.

Hilal întoarce capul. Aisling e la mai puţin de un metru de el, uitându-se şi ea spre răsărit, extaziată şi cu umerii lăsaţi.

În stratul de nori a apărut o spărtură prin care se strecoară trei raze lungi ale soarelui de dimineaţă.

— Măi să fie! spune Aisling.

— Da, răspunde Hilal.

O sirenă puternică se aude dinspre Mercator şi, câteva secunde mai târziu, îi răspunde o sirenă din Van Houten, apoi, de-a lungul văii, se aud sirene mai slabe de la staţii secundare, grădini acoperite de cupole, cantine, blocuri de birouri şi clădiri de locuinţe.

Hilal coboară până la Aisling şi o cuprinde cu braţul pe după umeri.

Soarele persistă.

Vântul bate.

Norii se mişcă.

Soarele dispare.

Dar sirenele continuă să răsune.

— Ce frumos a fost! spune Aisling.

— Da.

— O să reuşim până la urmă, nu-i aşa?

Hilal se uită în ochii lui Aisling. Pielea lui e hidoasă şi plină de cicatrici. A ei, curată şi albă ca porţelanul, dar însemnată. Amândoi sunt însemnaţi de Jocul Final.

— Da, spune el.

Apoi împreună:

— Da.

YOUNG 14+

Încheierea explozivă a trilogiei ENDGAME.

Au fost descoperite două chei. Au rămas în viață doar cei mai puternici Jucători. Mai trebuie găsită o singură cheie pentru a câștiga Jocul Final și pentru a salva lumea.

Citește cartea.
Găsește indiciile.
Descifrează enigma.
Există un singur câștigător.
Jocul Final e real.
Jocul Final a început.

Nu rata primele două volume ale seriei:
ENDGAME
Jocul Final: Convocarea
Jocul Final: Cheia Cerului

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0182-5